

மருதூர் ஏ. மஜீத் அவர்களின் முதலாவது ஆக்கம் பற்றி

தினகரன் (11-10-1979, 15-5-1983)

இலங்கையில் எழுத்தாளர்கள் புத்தக வெளியீட்டில் இறங்கப்பயப்படுகிற காலகட்டத்தில் மருதூர் ஏ. மஜீத் அதிஷ்டக்காரர்.

தன் தொகுதிக்கு பன்னீர் வாசம் பரவுகிறது என்று பெயர் வைத்தாலும் வைத்தார். அந்த வாசம் இலங்கை இந்தியா என்று கமகமக்கிறது.

நமக்கு இந்த வெளியீட்டால் பெருமையே.

வீரகேசரி (9-12-1979)

மருதூர் ஏ. மஜீத் அவர்களின் பன்னீர் வாசம் பரவுகிறது சிறு கதைத் தொகுதியில் சில மனித மனங்களுக்கு எருவாக அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளன.

சில ஆழ்ந்த துயருணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன,

சில அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றன;

இலங்கை ஒலிபரப்புக்

கூட்டுத் தாபனம் (22-1-1980)

மருதூர் ஏ. மஜீத் அவர்கள் நனது தொகுதியின் முன்னுரையில் கூறவதுபோன்று சிறு கதை என்ற பெயரில் நெடுங் கதைகளை அவர் எழுதவில்லைத்தான்.

கதைகள் அடக்கமாகவும் அற்புதமாகவும் உள்ளன,

டைம்ஸ் (11-11-1979)

தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள கதைகளில் அதிகமானவை மட்டக்களப்பு முஸ்லிம்களை மையமாக வைத்துப் பின்னப்பட்டவை.

பசுங்கதிர் 15-9-1979 (இந்தியா)

“பிறைப் பூக்கள்” என்னும் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள மருதூர் ஏ. மஜீத் அவர்களின் “பாலையில் ஒருபனித் துளி” என்னும் சிறு கதையை அதன் சிறப்புக்கருதி, பசுங்கதிரில் மறு பிரசுரம் செய்துள்ளோம்.

மறக்க முடியாத என் இலக்கிய நினைவுகள்

மறக்கமுடியாத
என்
இலக்கிய நினைவுகள்

மருதூர் - ஏ - மஜீத்

வெளியீடு:
இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம்

இது

இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகத்தின்
வெது வெளியீடு — 1990 பெப்ரவரி

மறக்க முடியாத என் இலக்கிய நினைவுகள்

தமிழியல்

உரிமை: மருதூர் - ஏ - மஜீத் B. A. Hons (Ceylon)

அச்சு: கல்முனை - ரூட்வின் ஓட்டோ அச்சகம்

விலை: 46/-

**MARAKKA MUDIYATHA
EN ILAKKIYA NINAIVUKAL**

Author: Maruthur - A - Majeed, B. A. Hons (Ceylon)

Publishers: Islamic Book Publishing Centre

Printers: Goodwin Auto Press - Kalmunai

Price: 46/-

சமர்ப்பணம்

எனது

தாயாரின்

தந்தைக்கு!

நன்றிக்குரியோர்

ஐயப். ஏ. எல். எம். ஏ. நசீர்
ஐயப். எம். ஐ. எம். முசும்பில்
ஐயப். ஏ. எல். முகம்மதுத்தம்பி.
ஐயப். ஏ. சி. முனஸ்
தமிழ்நாடு - ஐயப். எம். கே. ஈ. மௌலானா
ஐயப். ஏ. பீர்முகம்மத்
குட்வின் ஓட்டோ அச்சகத்தார்

இது எனது நினைவுகளின் அணிவகுப்பு

வெளியீட்டுரை

01	அறையில் ஆடினேன்	13
02	நடிப்பும் துடிப்பும்	19
03	கட்டுரையும் கையெழுத்துப் பத்திரிகையும்	25
04	கல்கண்டும் கரும்பும்	29
05	ஊருக்கு உழைக்க வெளியூருக்குப் பிரயாணம்	33
06	கராட்டியும் கண்டியன் டான்சும்	37
07	அட்டானைச்சேனையில் ஆசிரிய பயிற்சி	41
08	இந்தியப் பயணமும் இலக்கியச் சந்திப்பும்	49
09	அண்ணலின் அருகிருந்தேன்	53
10	கலைமுரசும் கலைஞர்களும்	59
11	அடக்கமான அறிவுத் திரட்டு	65
12	கலையும் கலங்கரை விளக்கும்	71
13	தட்டிக் கவியவைப்பது இனிப்பதில்லை	75
14	கதைக்கான கருப்பொருள்	79
15	சங்கத்துள் ஏற்பட்ட பங்கம்	85
16	புலவரும் பண்டிதரும்	89
17	கனவும் கட்டுரையும்	93
18	பட்டியல் தயாரிப்பும் எழுத்தாளர்களின் பரிதவிப்பும்	97
19	கார்ல் மார்க்ஸ் - ஏங்கல்ஸ் நட்பிற்கு இலக்கணமான நண்பர்கள்	101
20	நலிந்துவரும் நாட்டார் பாடல்கள்	105
21	பட்டமும் படைப்பாளியும்	109
22	எழுத்தாளர்களும் அவர்களது மனைவியரும்	113
23	கவியரங்கும் கருத்து வேறுபாடும்	119
24	நட்பும் நண்பர்களும்	125
25	நினைத்ததொன்று நடந்ததொன்று	129
26	பதியத்தளாவையில் ஒரு பாறாக்	135
27	புரிந்துணர்வோடு கூடிய புரவலர்கள்	141
28	பாராட்டும பழிவாங்கலும்	147
29	உடுக்கை இழந்தவனுக்கு உதவினேன்	155
30	ஓஸ்ஸாவும் மசாலாவும்	161
31	அம்பலத்தில் ஆடுகிறோம்	169

இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகத்தின் ஆரவது வெளியீடு “மறக்க முடியாத என் இலக்கிய நினைவுகள்” எனும் இந் நூலாகும்.

1983ம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் நாம் இப் பணியகத்தை ஆரம்பித்தபொழுது, ஆண்டுக் கொரு நூலாவது வெளியிடல் வேண்டுமெனும் எமது இலட்சியத்தைப் பிரகடனஞ்செய்தோம். அதற்கேற்ப எமது ஆரவது ஆண்டில் மருதூர் ஏ. மஜீத் அவர்களின் இந்நூல் வெளிவருகிறது.

மருதூர் ஏ. மஜீத் அவர்களின் முதலாவது நூலான “பன்னீர் வாசம் பரவுகிறது” பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் 1979 செப்டம்பரில் வெளி வருவதிலும் தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். அவ் வேளையில் கல்முனை சாஹிபுக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர் சங்கம் நூல் வெளியீட்டுத் துறையிலும் ஈடுபட்டிருந்தது. அக் கல்லூரியின் அதிபரும், பழைய மாணவர் சங்கத் தலைவரும் எனும் ரீதியில் அச் சிறுகதைத் தொகுதிக்கான வெளியீட்டுரையை எழுதும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இப்பொழுது, அவரது இரண்டாவது வெளியீடான “மறக்க முடியாத என் இலக்கிய நினைவுகளு”க்கு வெளியீட்டுரை எழுதக் கிடைத்தமை மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

கல்வி அதிகாரியாகக் கடமையாற்றும் இந் நூலாசிரியர் கவிஷ்ட, இடைநிலை மாணவனுயிருந்த காலத்திலேயே இலக்கிய, நாடக, மேடைப் பேச்சுத் துறைகளில் ஈடுபட்டவர். அட்டானைச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலையில் நடை

பெற்ற பேச்சுப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு பெற்றவர். தேசியப் பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் கால் நூற்றாண்டுக் காலம் தொடர்ச்சியாக எழுதி; இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமுள்ள இலக்கிய ஆர்வலர்களிடையே நன்கு அறிமுகமானவர். வாடுலையிலும், ரூபவாஹினியிலும் பல நிகழ்ச்சிகளை நடத்துபவர். அத்தகைய தனது முப்பத்தியொரு வருட பரந்த அனுபவங்களை இந்நூல் மூலம் வெளிக் கொணர்வதினால், அவை நிரந்தரப் பதிவாகி, வருங்காலத்திற் பெருந் தொகையானோர் தமது இலக்கியப் பாதையை அமைத்துக்கொள்ள உதவும்.

வரலாற்றுப் பதிவுகள் மிக முக்கியமாகும். கடந்த காலச் சம்பவங்கள் இன்றைய பதிவுகளாகி வருங்கால வழிகாட்டிகளாகின்றன. அதனாற்றான், நாம் தொடர்புறும் விடயங்களில் வரலாற்றுரீதியாக உபயோகமானவை அனைத்தும், பதிவுகளாக விட்டுச் செல்லப்படவேண்டும்.

இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகத்தின் ஆரம்ப கர்த்தாக்களில் ஒருவரான மருதூர் - ஏ. மஜீத் அவர்களின் இந்நூலுக்கு வாசகர் தமது தாராள ஆதரவினைத் தருவர் எனும் நம்பிக்கை எமக்குண்டு.

எமது வெளியீட்டு முயற்சிகள் மென்மேலும் தொடர இறைவன் துணை புரிவானாக.

சாய்ந்தமருது,
இலங்கை.
18-10-1989

எஸ். எச். எம். ஜெமீல், எம். ஏ.
பணிப்பாளர்,
இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப்
பணியகம்.

மொட்டுக்கள்

“மத்திய கிழக்கில் இருந்து
மட்டக்களப்பு வரை”
(ஆய்வியல்)

இஸ்லாத்தைப் பற்றி
இதர மதத்தவர்கள்
(வரலாற்றியல்)

பனித்துளி பட்டுக்
கருகிய மொட்டு
(தமிழியல்)

“கண் சிமிட்டிய
நட்சத்திரங்கள்”
(அறிவியல்)

மருதூர் - ஏ - மஜீத்

என்றை

இன்றும் எனக்குப் பசுமையாக நினை
விருக்கிறது.

1953ம் ஆண்டு ஏழாம் வகுப்புப் படித்துக்
கொண்டிருந்தபோது மேடையேறி எனது இலக்
கியப் பயணத்தை ஆரம்பித்தேன்.

அது இன்றுவரை தொடர்கிறது.

இத் தொடரில் 1953 தொடக்கம் 1983
வரையிலான முப்பத்தொரு ஆண்டுகளைத்
தொகுத்து “மறக்கமுடியாத” என் இலக்கிய
நினைவுகள்” எனத் தலைப்பிட்டு நூலாக்கும் முயற்
சியினை மேற்கொண்டேன்.

இம் முயற்சிக்கு இஸ்லாமிய நூல் வெளி
யீட்டுப் பணியகத்தார் உற்சாகம் தந்தனர்.

அதிலும் குறிப்பாக, பணியகத்தின் தலை
வரும், எனதினிய நண்பருமான ஜி. எஸ். எச்.
எம். ஜெமீல் அவர்கள் உறுதுணையாகவிருந்தார்.

எனது முதலாவது ஆக்கமான “பன்னீர்
வாசம் பரவுகிறது” சிறுகதைத் தொகுதி வெளி
வந்து பத்து வருடங்களின் பின்பாயினும் ஒரு
நூல் வெளியிடக் கிடைத்ததேயென எண்ணிய
போது மனம் மகிழ்ச்சியடைகிறது.

எனது இந்த முயற்சி சமகால இலக்கியக்
காரர்களுக்கு இனிமையான இரமீட்டலாகவும்,
இலக்கியத்தோடு சம்பந்தமுடைய இனைய தலை
முறையினருக்கு பசுமையான சுவடுகளாகவும்

அமையலாமென்ற எண்ணம் எனது மன மகிழ்ச்சியை மேலும் உறுதிப்படுத்திற்று.

நூலுருவில் எனது ஆக்கத்தைக் கண்டபோது அழகான ஒரு கவிதையைப் படைத்த மனோநிலை எனக்கு ஏற்பட்டது. அதன் நிமித்தம் நான் எல்லோருக்கும் நன்றிசொல்லக் கடமைப்பாடுடையவனாகிவிட்டேன்.

எல்லோருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்

இந்நூலிலே, நூற்றிப்பத்து இனிய நாமங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இந் நாமங்களுக்குரிய சிலர் இன்று எம்மிடையே இல்லை.

அன்னவர்களின் ஆத்ம சாந்திக்காக இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

மேலும்,

இந் நூலிலே சில உண்மைகளை மனந்திறந்து கூறியுள்ளேன். எதிர்காலத்தில் அவை நன்மை பயக்குமென்ற ஒரேயொரு காரணத்திற்காக.

இவை யாருடைய மனத்தையும் புண்படுத்தியிருந்தால் பெருமனங்கொண்டு எனை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

நன்றி.

சாய்ந்தமருதூர் - 01.
1-1-1990

மருதூர். ஏ - மஜீத்,
கல்வியதிகாரி

அங்கம் 1

அறையில் ஆடினேன்

இன்று அகில இலங்கை ரீதியாக நல்ல புகழோடு விளங்குகின்ற கல்முனை ஸாஹிராக் கல்லூரி 1953ல் சாய்ந்தமருது ஜூனியர் ஸ்கூல் என்ற பெயரோடு குடத்துள் விளக்காக இருந்தது.

பாடசாலையின் அதிபராக ஜனாப். எம். ஐ. எம். மீராலெப்பை அவர்களும் அவருக்கு உதவியாக இரண்டொரு ஆசிரியர்களும் அங்கு இருந்தார்கள்.

மாணவர்களும் இருநூறுக்குட்பட்டே இருந்தனர்.

நான் இப்பாடசாலையில் சேர்ந்த நூற்று இருபத்தொன்பதாவது மாணவன்.

இன்று கல்முனைக் கோட்டக் கல்வி அதிகாரியாக இருக்கின்ற ஐ. எம். இஸ்ஸதீன்,

சாய்ந்தமருது அல் - ஜலால் வித்தியாலயத்தின் அதிபராக இருக்கின்ற எஸ். எம். இஸ்மாயில்,

சாய்ந்தமருது அல்-ஹிலால் வித்தியாலயத்தின் உப அதிபராக இருக்கின்ற எம். எஸ். எம். இஸ்மாயில்,

கல்முனை சாஹிராக் கல்லூரியில் ஆங்கில ஆசிரியராக இருக்கின்ற எம். ஏ. எம். முஸ்தபா,

சாய்ந்தமருது பெண் பாடசாலையில் ஆசிரியராக இருக்கின்ற யூ. எல். முஸ்தபா லெப்பை,

கல்முனை கல்விக் கந்தோரில் பிரதம கல்வி அதிகாரியாக இருக்கின்ற எம். பி. எச். முகம்மத் போன்றோர் என் சகபாடிகள்.

பாடசாலை கல்வியிலும், கலை இலக்கியத்திலும் முன்னேற முழுமுச்சாக உழைத்த காலகட்டமது.

அதிபரோடு ஆசிரியர்களும், ஆசிரியர்களோடு மாணவர்களும், மாணவர்களோடு பாடசாலை நலன் விரும்பிகளும் கைகோர்த்து உழைத்தனர்.

நலன்விரும்பிகளில் ஒருவராக எனது தந்தை மாஹும் ஐ. அலியார் அவர்களும் சேர்ந்துகொண்டார்கள்.

பாடசாலையை ஆரம்பிக்கக் கால் நாட்டியது தொடக்கம் பாடசாலை வளர்ச்சியடைய அயராது இரவு பகலாகப் பாடுபட்டவர்களுள் எனது தகப்பனார் மிக முக்கியமானவர்.

இதை நினைக்கும்போது எனக்கு இன்று பெருமையாக இருக்கிறது.

பாடசாலையின் ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவரான திரு. அல்வின் தேவசகாயம் அவர்கள், கலை இலக்கிய முயற்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்தார்.

அல்வின் தேவசகாயம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

சொந்த ஊர்க்காரரைவிடவும் ஒரு படி முன்னே சென்று பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டார்.

பாடசாலையில் கட்டுரைப் போட்டி, நாடகப் போட்டி, விளையாட்டுப் போட்டி, பேச்சுப் போட்டி, சங்கீதப் போட்டி என ஏதாயினும் ஒன்று நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கும்.

இப்போட்டிகளில் இடாப்பு ஒழுங்கின்படி மாணவர்கள் ஏதாயினும் ஒரு போட்டியில் பங்கெடுத்தே ஆக வேண்டும்.

இதனை வேண்டுமென்றே கை நழுவ விடுவோர் தண்டிக்கப்படுவார்கள்.

தண்டனை கூட மிகக் கடுமையானதே

முழங்காலில் நிற்க வேண்டும். அல்லது வெய்யிலில் நிற்க வேண்டும். அல்லது இரண்டும்.

இது பாடசாலை முடியும் வரை இடம்பெறும்.

இத்தண்டனைக்குப் பயந்து பாடசாலையை விட்டு ஓடியோரும் உண்டு.

பாடசாலையை விட்டோட வசதியில்லாதோர் அவசரப்பட்டு மேடையை விட்டோடி கால் தவறிக் கீழே விழுந்து காயப்பட்டோரும் உண்டு.

இப்படிக் காயப்பட்டோர் பட்டியலில் இன்று கல்முனைப் பிராந்தியத்தில் பெரும் பணக்காரப் புள்ளிகளில் ஒருவராக விளங்குகின்ற எனது நண்பரும் ஒருவர்.

நண்பர் என்னைப் போல் பல படிக்களறிப் படிப்பைச் சேர்க்காவிட்டாலும் பணத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டார்.

வாகனத்தை எதிர்பார்த்து நான் பஸ் தரிப்பிலே நின்றால் அன்போடெனை அழைத்து அவரது காரில் ஏற்றிக் கொள்வார்.

இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் மேடையை விட்டு அவசரப்பட்டோடி கீழே விழுந்து கால் ஓடிந்த கதையைச் சொல்லிச் சிரித்து மகிழ்வோம்.

மீண்டும் பாடசாலையை நோக்கிச் செல்வோம்.

அன்று புதன்கிழமை.

மாணவர் மன்றம் நடைபெறும் நாள்.

இடர்ப்பு வரிசைப்படி நானும் அன்றைய மாணவ மன்றத்தில் பங்கெடுக்க வேண்டும்.

அறிவிப்புப் பலகையில் எனது பெயரும் இடம் பெற்றிருந்தது.

உரிய நேரத்திற்கு மாணவ மன்றம் ஆரம்பமாகியது.

ஏ. யூ. எம். ஏ. கரீம் தலைமை தாங்கினார்.

அவர் எனது பெயரை வாசித்ததும் என்னையே நான் தைரியப்படுத்திக் கொண்டு மேடைக்குச் சென்றேன்.

ஏற்கனவே நான் எதைப் பேசுவது? எப்படிப் பேசுவது? என்று ஒத்திகை பார்த்திருந்தேன்.

அப்படி இருந்தும் பயம் என்னை ஆட்கொள்ளத்தான் செய்தது. இப் பயத்திற்கு எனக்கு முன் மேடையேறிய நண்பர்கள் மேடையில் இருந்து இறங்கும் போது விழுந்தெழுந்ததும்,

வேறு சிலர் மேடையிலே ஆடாது அசையாது மரம் போன்று நின்றதும் காரணமாக இருந்திருக்குமோ?

எது எப்படி இருந்தாலும் நான் பேசித்தானே ஆகவேண்டும்.

ஆரம்பப் பாடசாலையில் நரியும் திராட்சைப் பழக் குலையும் கதை சொல்லி இருக்கின்றேன்.

குரங்கும் தொப்பி வியாபாரியும் கதை சொன்ன தோடு நடித்தும் காட்டியிருக்கின்றேன்.

இப்போது மட்டும் ஏன் பயம் வரவேண்டும்?

என்னையே நான் தைரியப்படுத்திக் கொண்டேன்.

எது எப்படி இருந்தாலும் நான் பேசித்தானே ஆகவேண்டும்.

என் பெயர் தலைவரால் வாசிக்கப்பட்டது மட்டும் தான் எனக்குக் கேட்டது. நான் மேடையை நோக்கிச் சென்றேன்.

பிறகு என்ன நடந்தது என்பதே எனக்குத் தெரியாது.

பலத்த கரகோசம் கேட்டதும் நான் மேடையை விட்டுக் கீழே இறங்கியதும் மட்டும் ஞாபகமிருக்கிறது.

என்ன பேசினேன்? எப்படிப் பேசினேன்? என்பதெல்லாம் என்னை அறியாத ஒரு நிலையில் நடந்து முடிந்துள்ளது என்பதை மட்டும் என்னால் இன்று உணர முடிகிறது.

ஆனால் வெற்றிகரமாகப் பேசி முடித்துவிட்டேன் என்பதற்கு நண்பர்களின் கரகோஷம் சாட்சி பகர்ந்தது.

எனது வாழ்க்கையில் அன்றைய மாணவ மன்ற நிகழ்ச்சி ஒரு திருப்பம் என்பேன்.

மாணவ மன்றம் முடிந்ததும் ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் என்னை வாழ்த்தினர்.

இதனைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு மாணவ மன்றத்திலும் நான் மேடை ஏறினேன்.

மாணவ மன்றம் எனக்குத் தண்ணீர்ப்பட்ட பாடாகிவிட்டது.

கானகத்தே நிற்கும்
மரமெல்லாம் நல்ல மரமல்ல
சபை நடுவே

நீட்டோலை வாசியா நின்றான்
குறிப்பறிய மாட்டாதவன்
மரம்.

என்றெல்லாம் பேச ஆரம்பித்துவிட்டேன்.

அடுத்த ஆண்டு நான் மாணவ மன்றத்தின் காரியதரிசியாக ஏகமனதாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டேன்.

இன்று நான் கல்வி அதிகாரியாக எத்தனையோ கருத்தரங்குகளிலும் மேடைகளிலும் பேச்சாளனாக மிளிர்வதற்கு அன்றைய மாணவ மன்றமே கருவாக இருந்தது என்று திட்டமாக என்னால் கூற முடியும்.

அன்று அறையில் ஆடியதனால்தான் இன்று அம்பலத்தில் ஆடுகின்றேன்.

1959ம் ஆண்டு நான் அட்டானைச்சேனை ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் பயிற்சி மாணவனாக இருந்தபோது நடைபெற்ற பேச்சுப் போட்டியிலும் 1ம் இடத்தைப் பெறுவதற்கும் எனது பாடசாலை மாணவ மன்றமே காரணம் என்பேன்.

எனவே, இன்று இருக்கின்ற மாணவர் சமூகத்திற்கு என்னால் ஏதும் கூறக்கூடியதாக இருந்தால், அது உங்கள் பாடசாலையின் மாணவ மன்றத்தைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள் என்றே கூற முற்படுவேன்.

பாடசாலையில் அமைந்துள்ள மாணவ மன்றத்தைப் போன்ற ஒரு களம்; இலக்கியத் துறையில் ஈடுபட விரும்பும் ஒருவருக்கு வேறு எங்கும் கிடைக்க முடியாதென்பதே எனது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையாகும்.

அறையில் ஆடித்தான் அம்பலத்தில் ஆடவேண்டுமென்பதல்ல.

அறையில் ஆடினால் அம்பலத்தில் ஆடுவது இலகுவாக இருக்கும்.

எனவேதான் பாடசாலை மாணவ மன்றத்தை அறையாக நினைத்து ஆடவேண்டும்.

இளைஞனாக அம்பலத்தில் ஆட இது உதவியாக இருக்கும்.

அங்கம் 2

நடிப்பும் துடிப்பும்

1954ம் ஆண்டு என்று மட்டும் ஞாபகம் இருக்கிறது

மாதம், திகதி எதுவும் ஞாபகம் இல்லை.

கல்முனை வட்டாரப் பாடசாலைகளிடையே நடைபெறப்போகும் கலை விழாப் போட்டிகளில் எங்கள் பாடசாலையும் பங்கெடுப்பதற்கான பூர்வாங்க ஏற்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன.

நாங்கள் 'தேர்தல் தந்திரம்' என்னும் நாடகத்தைப் போட்டிக்குக் கொண்டு செல்ல ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருந்தோம்.

நான் நாடகத்தின் கதாநாயகன்.

தேர்தலில் வெற்றி பெறுவதற்கு வேட்பாளர் ஒருவர் படும் சண்டத்தையும் செய்யும் தந்திரங்களையும் எடுத்துக் காட்டுவது நாடகத்தின் நோக்கம்.

இந்நாடகத்தினை திரு. எம். எஸ். பாலு அவர்கள் எழுதி நெறிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

திரு. எம். எஸ். பாலு அவர்கள் சங்கீத ஆசிரியர் தேவசகாயம் அவர்களின் இடமாற்றத்தின் பின் வந்த ஆசிரியர்.

இவர் சங்கீத ஆசிரியர் மட்டுமல்ல நாடறிந்த வாடுவி நாடக எழுத்தாளரும் கூட.

தி. மு. க. அபிமானி.

மாணவர்களிடம் மறைந்து கிடக்கும் ஆற்றல்களைக் கண்டுபிடித்து அவ்வழி ஊக்கப்படுத்தி நலன்புரியும் திறமைசாலி.

என்னிடம் இருந்த வாசிக்கும் பழக்கத்தையும் கலை ஆர்வத்தையும் இவரே உற்சாகப்படுத்தினார்.

திராவிடக் கழகத்தாரின் நூல்கள் பலவற்றை என்னிடம் தந்து வாசிக்குமாறு ஊக்கப்படுத்தினார்.

இங்கர்சால் எழுதிய “கோயில்கள், கடவுள்கள்” போன்ற ஊடுருவியின், தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களைத் தந்து வாசிக்குமாறு தூண்டினார்.

அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் கருணாநிதி, நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன் போன்றோரின் நூல்களைத் தந்து வாசித்துக் கருத்துக் கூறுமாறு உற்சாகப்படுத்தினார்.

இன்று என்னிடம் வேருன்றியுள்ள அசைக்கமுடியாத இறை நம்பிக்கைக்கு எனது மதிப்பிற்குரிய பாலு ஐயா அவர்கள் ஊட்டிய நாஸ்திக எண்ணங்களே காரணம் என்பேன்.

நான் இறைவனை வழி வழிக் கொள்கையால் நம்பிக்கை வைக்கவில்லை.

இது பாலு ஐயா அவர்களால் சிதறடிக்கப்பட்டு விட்டது.

பின் நானே இறை பற்றிச் சிந்தித்து சிதைக்க முடியாத-சிரிய இறை ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டேன்.

பாலு ஐயா அவர்கட்கு நான் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பாடுடையேன்.

பாலு ஐயா அவர்கள் எங்களுரில் வீடொன்றை வாடகைக்கு எடுத்து குடும்பத்தோடு வசித்துவந்தார்.

நாடக ஒத்திகைக்காக நான் அன்று அவரது வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன்.

என்னுடன் ஏ. எம். ஏ. ஜப்பார் அவர்களும் வீமன் அபூபக்கர் அவர்களும் ஒத்திகைக்காக வந்திருந்தனர்.

வீமன் அபூபக்கர் அவர்கள் வாட்டசாட்டமான உடல் அமைப்புக் கொண்டவர்.

ஒரு நாடகத்தில் வீமனாக நடித்தவர். அதனால் பாடசாலையில் சகலரும் வீமன் அபூபக்கர் என்றே அன்புடன் அவரை அழைத்தனர்.

எங்கள் தேர்தல் தந்திரம் நாடகத்தில் வீமன் அபூபக்கர் அவர்கள் அதிர்ச்சியடைந்து “ஆ!” என்று சத்தமிட்டுக் கத்தவேண்டிய ஒரு கட்டம் வருகிறது.

ஆனால் அபூபக்கரால் இக்கட்டத்தினை சரியாக நடிக்க முடியவில்லை.

நான்சைந்து தடவை ஐயா அவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்தும் பிடிபடவே இல்லை.

திடீரென்று அபூபக்கர் அதிர்ச்சியடைந்து “ஆ!” எனக் கத்தினார்.

எல்லோருடைய கவனமும் அபூபக்கரின் பக்கம் திரும்பியது.

அபூபக்கரின் தோள் மூட்டில் இருந்து இலேசாக இரத்தம் கசிந்தது.

அப்படித்தான் கத்த வேண்டும் என்று ஐயா அவர்கள் சந்தோசப்பட்டார்.

ஐயா அவர்களின் கையில் ஒரு குண்டு இருந்தது.

தேர்தல் தந்திரமும், கல்முனை வட்டாரப் பாடசாலை களிடையே முதல் பரிசைப் பெற்றது.

இந்த நாடகத்தில் எனது வீட்டு வேலைக்காரன் பாத்திரத்தை ஏ. எம். ஏ. ஜப்பார் அவர்கள் ஏற்று நடத்து எல்லோரது பாராட்டையும் பெற்ற நடிகரானார்.

இன்று கல்முனை சாஹிராக் கல்லூரியின் சங்கீத ஆசிரியராக கடமை செய்கிறார்.

ஆனால் அபூபக்கர் அவர்களும் பாலு ஐயா அவர்களும் இன்று இல்லை. இறையடி சேர்ந்துவிட்டார்கள்.

பாலு ஐயா அவர்கள் தனது கைப்பட எழுதிக் கொடுத்த எனது பாத்திரத்திற்குரிய வசனங்கள் கொண்ட நாடகப் பிரதி இன்றும் என் கைவசம் உண்டு.

நாடக முடிவுகள் மேடையிலே அறிவிக்கப்பட்டு பரிசளிக்கும்போது வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி அவர்கள் “முதல் தரமான நாடகமாக ‘தேர்தல் தந்திரமும்’, சிறந்த நடிகராக அதில் கதாநாயகனாக நடத்த மாஸ்டர் மஜீத் அவர்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளார்கள்” எனக் கூறிப் பரிசளித்துக் கௌரவித்தார்.

அன்றில் இருந்து நான் நண்பர்களாலும் ஆசிரியர்களாலும் “மாஸ்டர் மஜீத்” என்றே அழைக்கப்பட்டேன்.

பாலு ஐயா அவர்கள் என்னை அடிக்கடி “மாஸ்டர்-மஜீத், மாஸ்டர்-மஜீத் என்று அழைத்துக்கொண்டே இருப்பார்.

எனது முதல் எழுத்தும் இப்பெயருடனேயே பிரசுரமாகியது.

எழுத்துலகில் நான் வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்ததும் “மருதூர் - மஜீத்” என எனது பெயரை மாற்றிக் கொண்டேன்.

எழுத்துலகில் பிரவேசிப்பதற்கும் வெற்றிபெறுவதற்கும் வாசிப்புப் பழக்கம் மிக மிக உதவி செய்யும் என்பது எனது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையாகும்.

இறை சிந்தனையைக்கூட வாசிப்பு வளர்த்துவிடும்.

ஆரம்பத்தில் எதையும் வாசிக்கலாம்.

பின் தெரிந்து வாசிக்க வேண்டும்.

அதன்பின் தேவைக்கு மட்டுமே வாசிக்கவேண்டும்.

அதாவது எழுதுவதற்கு, பேசுவதற்கு என்று ஏதாயினும் தேவைப்பட்டால் அந்தத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய வாசிக்கவேண்டும்.

தொடர்ந்து வாசித்துக்கொண்டிருந்தால் எதையுமே எழுத முடியாதுபோய்விடும்.

வாசித்துக்கொண்டு சோம்பேறியாகி விடுவோம்.
எனவேதான் ஆரம்பத்தில் எதையும் வாசிக்கலாம்.
பின் தெரிந்து வாசிக்க வேண்டும்.
அதன் பின் தேவைக்கு மட்டும் வாசிக்க வேண்டும்.

★

அங்கம் 3

கட்டுரையும், கையெழுத்துப் பத்திரிகையும்

1955ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை.

நேரம் பிற்பகல் மணி மூன்றிருக்கும்.

நண்பர் அன்பு முகையதீன் அவர்களுடைய வீட்டின் முன்றலிலே உள்ள சிறு கொட்டிலிலே நாடகம் ஒன்றினை ஒத்திகை பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்.

ஒவ்வொரு நாளும் பாடசாலை விட்டதும் பின்னேரங்களில் ஒத்திகை நடைபெறும்.

நாடகத்தை தா. சி. வில்வராஜ் நெறிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

வில்வராஜ் அவர்கள் எங்களின் சங்கீத ஆசிரியர் பாலு அவர்களின் உறவினர்.

தற்சமயம் வில்வராஜ் அவர்கள் இஸ்லாத்தைத் தழுவி நிந்தவூரில் வசித்து வருகிறார்.

கிட்டத்தட்ட முப்பத்தி மூன்று வருடங்களின் பின் மாவடிப்பள்ளியிலே உள்ள மர்கனி பள்ளிவாயலில்

இவரைக் கண்டபோதுதான், தான் இஸ்லாத்தைத் தழுவின விடயத்தைச் சொன்னார்.

இதே வில்வராஜ் அவர்கள்தான் அன்று எங்களுடைய நாடகத்தை நெறிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்.

அன்றைய தினம் வெள்ளிக்கிழமையானபடியால் அன்பு முகையதீன் அவர்களுடைய தகப்பனார் தொழிலுக்குச் செல்லாது வீட்டிலே நின்றபடியால் எங்களது நாடக ஒத்திகையினை பக்கத்திலே வந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

என்னுடைய பாத்திரம் ஒரு டாக்டருடையது.

நண்பர் அன்பு முகையதீன் ஒரு ஏழை மாணவனின் பாத்திரத்தை ஏற்று நடித்தார்.

அம்மாணவன் மிகமிக வறுமையின் மத்தியிலே போராடிய வண்ணம் படித்துக் கொண்டிருந்தான். இக்கட்டத்திலே அம்மாணவனின் தகப்பனும் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துவிடுகிறார்.

இறந்த தனது தகப்பனின் சடலத்தருகே நின்று அம்மாணவன் “அப்பழுக்கற்ற என் தந்தையே! எங்களை அனாதைகளாக விட்டு விட்டுப் போய்விட்டீர்களே!! இனி உங்களை எப்போது காண்போம். இனி உங்களை எப்போது காண்போம்” என்று சத்தமிட்டு அழுகிறான்.

அன்பு முகையதீன் இவ்வசனங்களைச் சொல்லி அழுகிறார்.

“நிறுத்துங்கடா நாடகத்தை. நான் உயிரோடிருக்க இறந்துவிட்டதாகச் சொல்லிக்கொண்டு கேலி பண்ணீங்க என்ன?

சின்னப் பிள்ளைகள் எண்டு பார்த்தா முத்தின வேலை செய்யிறானுகள்” என்று கத்தியவாறு பாய்ந்து அன்பு முகையதீன் அவர்களுடைய கையில் இருந்த நாடகப் பிரதியைப் பறித்துக் கிழித்து சுக்கு நூறுக்கிறார்.

நாங்கள் நின்ற இடத்திற்கும் சொல்லாமல் ஓட்டம் பிடித்தோம். இந்த நாடகம் மேடையேறவே இல்லை.

இதன் பின் நாடக முயற்சியை கைவிட்டுவிட்டு கையெழுத்துப் பத்திரிகையொன்றினை ஆரம்பித்தோம்.

இதற்கும் பாலு ஐயா அவர்களே வழிகாட்டியாக அமைந்தார்.

“உதய ஜோதி” என்பது இந்தக் கையெழுத்துப் பத்திரிகையின் பெயர்.

இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராக அன்பு முகையதீன் அவர்கள் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்.

கையெழுத்துப் பத்திரிகையானபடியால் அழகாக எழுதுவதற்கும் படங்களைக் கீறுவதற்கும் ஏ. எம். ஏ. ஜப்பார் அவர்கள் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்.

மணி மணியாக எழுதுவதில் ஜப்பாருக்கு நிகர் ஜப்பாரேதான்.

இன்டியன் இங் மையை எடுத்துத் தொட்டெழுதும் பேனையை அதிலே தோய்த்து ஜப்பார் அவர்கள் எழுதினால் அச்செழுத்துத் தோற்றுவிடும்.

உதய ஜோதி ஒரு இதழ்மட்டுமே வெளிவந்தது.

இவ்விதழில் “இயற்கையின் வினோதம்” என்னும் கட்டுரையை நான் எழுதினேன்.

பத்திரிகையில் வெளிவந்த எனது முதலாவது கட்டுரை இதுவேயாகும்.

இக்கட்டுரையின் தலைப்போடு சேர்ந்தாற்போல் ஜப்பார் அவர்கள் மலர் ஒன்றினையும் வண்டொன்றினையும் கீறி இருந்தார்.

பார்ப்பதற்கு மிகவும் சுவர்ச்சியாக இருந்தது.

உதய ஜோதியில் எழுதப்பட்டிருந்த எனது கட்டுரையை எப்படியும் குறைவில்லாமல் இருபத்தைந்து தடவைக்கு மேல் வாசித்திருப்பேன்.

ஆகக் குறைந்தது அறுபது பேருக்காயினும் காட்டியிருப்பேன். அப்பொழுதெல்லாம் இது பெருமையடிப்பதாகப் படவில்லை. பெருமையாகப்பட்டது.

“உதய ஜோதி”யினை பாடசாலை கையெழுத்துப் பத்திரிகை எனக் கூற முடியாது.

பாலு அவர்களின் வழிகாட்டலோடு அவரது சிஷ்யர்களின் பெரு முயற்சி என்றே கூறவேண்டும்.

அதிலும் அன்பு முகையதின், ஜப்பார் இருவரது முயற்சியுமே அதிகம் எனலாம்.

“உதய ஜோதி” கல்முனைப் பிராந்தியத்திலே எழுந்த முதலாவது கையெழுத்துப் பத்திரிகை எனக் கூறலாமா என யோசித்தேன்.

துணிவு ஏற்படவில்லை.

அன்று அறையில் ஆடிய எல்லோருமே இன்று அம்பலத்தில் ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றோம்.

விளையும் பயிரை முனையிலே தெரியும் என்பார்களே. அது எவ்வளவு உண்மையானது என்பது எங்களைப் பொறுத்தவரை உண்மையாகிவிட்டது.

பாடசாலையும் பாடசாலையின் மாணவ மன்றமும் எங்களுக்கு உதவியது.

நாங்களும் அதனைப் பிரயோசனம் செய்யப்படுத்திக் கொண்டோம்.

ஆசிரியர்களும் எங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தார்கள். நாங்கள் என்றும் அவர்களுக்கு நன்றிசொல்லக் கடமைப்பட்டவர்கள்.

அங்கம் 4

கல்கண்டும் கரும்பும்

1956ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் நடைபெறப்போகும் எஸ். எஸ். லி. பரீட்சைக்குத் தோற்றுவதற்காக இரவு பகலாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தோம்.

ஆசிரியர்களும் எங்களுக்கு உறுதுணையாக இருந்தார்கள். பின்னேரங்களிலும் ஆசிரியர்கள் வகுப்புக்களை நடத்தினார்கள். சில வேளைகளில் சனி, ஞாயிறுகூட பாடசாலையில் வகுப்புக்கள் நடைபெறும்.

ஓய்வு கிடைப்பதென்பது மிக மிக அபூர்வம்.

அப்படி ஓய்வு கிடைத்தால் கரும்பு, கல்கண்டு போன்ற பத்திரிகைகளை வாசிக்கப் பயன்படுத்துவேன்.

ஒரு கிழமையின் சேமிப்பாக எனது கையில் இருபத்தைந்து சதம் இருக்கும்.

அதனை எடுத்துக்கொண்டு கல்முனைக்கு நடந்து சென்று மணமகள் புத்தகசாலையில் பதினைந்து சதத்தினைக் கொடுத்து தமிழ்மாணவின் கல்கண்டு பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு மீதமுள்ள பத்துச் சதத்திற்கு கூடவரும் நண்பர் நைஸ் இஸ்மாயிலும் நானும் இரண்டு பிளேண்டி குடித்துவிட்டு மீண்டும் நடந்து வீடு வந்து சேர்வோம்.

கல்முனைக்குச் சென்று மணமகள் புத்தகசாலையில் கல்கண்டு பத்திரிகை வாங்கிக் கொண்டு, மொடன் கபேயில் பிளேண்டி குடித்துவிட்டு வீடு வந்து சேர்வ தென்பது அப்பொழுது எனக்கு பெரியதொரு இன்பமான வேலை.

சில வேளைகளில் மாதம் ஒரு தடவை சனி, ஞாயிறு களில் ஐம்பத்தைந்து சதம் சேர்த்து எடுத்துக்கொண்டு ஹரிசன் தியேட்டரில் மெட்னி சோ பார்ப்பதற்காகப் போவதும் உண்டு.

மணமகள் புத்தகசாலையில் கல்கண்டு பத்திரிகை வாங்குவதானாலும் சரி,

ஹரிசன் தியேட்டரில் மெட்னி சோ பார்ப்பதானாலும் சரி,

முதல் பேர்வழியாக நாங்களே நிற்போம்.

ஓதும் மதரசாவிலும் நானே முதல் பிள்ளையாகப் போய் நிற்பேன்.

பாடசாலையிலும் இப்படியே.

இளமையில் இருந்தே இப்பழக்கம் என்னிடம் குடி கொண்டிருந்தது.

பாடசாலையில் ஆசிரியனாகக் கடமை செய்தபோது கூட நானே முதல் பாடசாலைக்குச் செல்லும் ஆசிரியன்.

எனக்குப் பிறகுதான் மற்ற ஆசிரியர்கள் வந்து சேர்வார்கள்.

அதிபரான பின்பும் நானே முதல் பாடசாலைக்குச் சென்று மாணவர்களைக் கொண்டு வகுப்புக்களைக் கூட்டித் துப்பரவு செய்து ஆயத்தமாக்கி வைப்பேன்.

இந்தப் பழக்கம் இன்றும் என்னிடம் மங்காது மறையாது தளர்ச்சியடையாது அப்படியே இருக்கின்றது.

கையிலே பேத் புக் பண்ணி வைத்திருந்தால் கூட புகையிரத நிலையத்திற்கு அரை மணித்தியாலம் முன்னதாகவே சென்றிருப்பேன்.

இன்று எனது இந்தப் பழக்கம் ஒரு சிலருக்கு உத்தியோக ரீதியாக இடைஞ்சலாக உள்ளது என்பதை மனவருத்தத்தோடு கூற விரும்புகின்றேன்.

இஃது ஒருபுறமிருக்க பதினைந்து சதத்திற்கு கல்கண்டு, கரும்பு பத்திரிகை வாங்கியதும்,

ஐம்பத்தைந்து சதத்திற்கு மெட்னி சோ பார்த்ததும் கனவில் நடந்தது போன்றுள்ளது இன்று.

பதினைந்து சதத்திற்கு வாங்கிய கல்கண்டு இப்பொழுது மூன்று ரூபா எழுபத்தைந்து சதம்.

அதனால் காசு கொடுத்து பத்திரிகைகள் வாங்கிப் படிப்பதைக் கூடிய அளவு தவிர்த்துக் கொண்டுள்ளேன்.

வாசிசசாலைகளையும், நூல் நிலையங்களையும் பயன்படுத்தலாம் என்றால் அதுவும் சிரமமாக உள்ளது. சிரமத்தின் மத்தியில் வாழ்வதில் தான் எத்தனை இன்பம்.

இவ்வளவு சிரமத்தின் மத்தியிலும் இன்றும் கல்கண்டு பத்திரிகையை தவறாது வாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

என் பிள்ளைகளுக்கும் கல்கண்டு பத்திரிகை வாசிக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

அதனால் நான் வாங்காவிட்டாலும் அவர்கள் மறந்து விடாமல் வாங்கிக்கொள்கிறார்கள்.

வாசிக்கும் பழக்கம் மனைவி, மக்கள் என்று குடும்பத்தில் உள்ள எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டுவிட்டால் வீண் பொழுதுபோக்கில் இறங்கி, மனஸ்தாபங்களுக்கும் சச்சரவுகளுக்கும் ஆளாகவேண்டியேற்படாது.

பொழுதைப் போக்கக்கூடாது, பொழுது போக வேண்டும்.

பொழுது போவதற்கு வாசிப்பு நல்லதொரு காரணியாகலாம்.

அங்கம் 5

ஊருக்கு உழைக்க வெளியூருக்குப் பிரயாணம்

1957ம் ஆண்டு நான் எஸ். எஸ். வி. பரீட்சை முடிவின் எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

பாடசாலைக்கும் செல்வதில்லை.

அதனால் எனது வீட்டிற்குப் பக்கத்தே இருந்த சனசமூக நிலைய வாசிகசாலைக்குச் சென்று பத்திரிகை, சஞ்சிகை என்பவைகளை வாசிப்பதில் காலத்தைப் போக்கினேன்.

இந்தச் சனசமூக நிலைய இயக்குனர்களில் எனது தகப்பனாரும் ஒருவர்.

இந்தச் சனசமூக நிலையம் அடிக்கடி சமய விழாக்களையும் கலை நிகழ்ச்சிகளையும் நடத்துவதுண்டு.

அவற்றில் நானும் பங்குகொள்வேன்.

இச்சனசமூக நிலையம் தனது அங்கத்தவர்களை சித்தாண்டியில் நடைபெறும் பயிற்சி வகுப்புகளுக்கு அனுப்பி எடுப்பதுண்டு.

இப்பயிற்சி வகுப்பிலே “கிராமங்களை எவ்வாறு முன்னேற்றலாம்?” என்ற தொனிப் பொருளில் கருத்துரையும் பயிற்சியும் அளிக்கப்படும்.

இப்பயிற்சியினைப் பெற நானும் தெரிவு செய்யப் பட்டேன்.

ஏழு நாட்கள் சித்தாண்டியிலும் ஏழு நாட்கள் யாழ்ப்பாணத்திலும் இப்பயிற்சி நடைபெற்றது.

இப்பயிற்சி வகுப்பிலேதான் நண்பர் பாண்டியூரன் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களை நான் சந்தித்தேன்.

இவர் பாண்டிருப்பு சனசமூக நிலையத்தில் இருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்டு வந்திருந்தார்.

பயிற்சி வகுப்பிலே விரிவுரை ஆற்றுவதற்கு பல திணைக்களங்களில் இருந்தும் பல விரிவுரையாளர்கள் வருவார்கள்.

விரிவுரைகள் முடிவுற்றதும் பயிற்சி மாணவர்கள் சார்பில் நான் நன்றி சொல்வேன். அல்லது பாண்டியூரன் அவர்கள் நன்றி சொல்வார்.

யாழ்ப்பாணத்திலும் நாங்கள் இருவருமே இப்பணியினைச் செய்தோம்.

பாண்டியூரனைப் பார்த்து நான் “இலுப்பைப் பூவும் சர்க்கரைதான்” என்பேன்.

அவரும் சிரித்துக்கொள்வார்.

மட்டக்களப்பில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஓசிப் புகைவண்டிப் பிரயாணம்.

இது எனது முதலாவது புகைவண்டிப் பிரயாணம்.

அதிலும் முதலாவது வெளியூர்ப் பிரயாணமும் கூட.

அதனால் மகிழ்ச்சிக்குக் குறைவே இல்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில் பல சனசமூக நிலையங்கள் எங்களை வரவேற்றுக் கௌரவித்து அவர்களின் விவசாய, கைத்தொழில் முயற்சிகளை எங்களுக்குக் காட்டி மனத்திருப்தியடைந்தன.

யாழ்ப்பாணத்தவர்களின் விவசாய முயற்சியை எம்மவர்களின் விவசாய முயற்சியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் மலையும் மடுவும் எனக் கூறத் தோணுகிறது.

மாடு சாணம் இடுவதற்கு வாலை உயர்த்துவதுதான் தாமதம், கூடையைப் பிடித்து அதனை எடுத்து வயலிலே கொண்டுபோய்க் கொட்டுகிறார்கள்.

இஃதே வேளை எங்களுடில் மாட்டுச் சாணம் வீதியிலே மலை மலையாகக் குவிந்து கிடக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் கிழவர்கள் ஊன்றுகோலை கூராக் கி வைத்துக்கொள்கிறார்கள்.

குத்துவது வீதிகளிலே உள்ள சருகுகளில்,

ஊன்றுகோலில் சருகு சேர்ந்துவிட்டால் அவை வயலுக்கு எருவாகப் பயன்படுகிறது.

எவ்வளவு பெரிய உத்தியோகத்தர்களும் பின்னேரங்களில் சச்சையை கட்டிக்கொண்டு தோட்டத்திற்குத் தண்ணீர் இறைப்பார்கள்.

எந்த மரத்தையுமே அவர்கள் பிரயோசனமின்றி நட்டது கிடையாது.

எந்த மனிதருமே அங்கு சும்மா இருப்பதுமில்லை.

எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே கறுசுறுப்பு, விவசாய முயற்சி.

பார்த்த இடமெல்லாம் பள்ளிக்கூடமும் பனை மரமும் அணிவகுத்துக் காட்சி தரும்.

கீரிமலையில் - கடலிலே குளித்தபோது,

நான்காம் வகுப்புப் பாலபோதினி வாசிப்புப் புத்தகத்தில், முனிவரின் குதிரை முகம் மாறி நல்ல முகமான சம்பவம் ஞாபகம் வந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் நின்ற ஏழு நாட்களும் ஏழு தலை முறைக்குப் போதுமான அறிவைப் பெறக்கூடியதாக இருந்தது.

பாலபோதினிப் பாடம் மட்டுமா ஞாபகம் வந்தது.

ஏழு நாட்களும் ஏழேழு கோடி எண்ணங்களும் ஞாபகமும் எழுந்த வண்ணமே இருந்தன.

உண்மையில் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் முயற்சிக்கும் சிக்கனத்திற்கும் உலகிலேயே பேர் எடுத்தவர்கள் எனத் துணிந்து கூறமுடியும்.

அங்கம் 6

கராட்டியும்

கண்டியன் டான்சும்

1958ம் ஆண்டினை நான் எனது வாழ்க்கையின் முக்கியமான ஆண்டு எனக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

எஸ். எஸ். வி. பரீட்சையில் நான் திறமையாகச் சித்தியடைந்திருந்தேன். அதனால் எச். எஸ். வி. படிப்பதற்கு ஆயத்தம் செய்துகொண்டிருந்தேன்.

ஒரு நாள் தபால்காரன் எனது கையில் ஒரு கடிதத்தைத் தந்துவிட்டுச் சென்றான்.

அது கொழும்பில் இருந்து வந்திருந்தது. அதனை எனது பாலிய நண்பரும் என்னோடு படித்து எஸ். எஸ். வி. பரீட்சையில் சித்தியடைந்தவருமான ஜனாப். எம். எஸ். எம். இஸ்மாயில் அவர்கள் எழுதியிருந்தார்கள்.

அக்கடிதத்தில் அவர் கொழும்பில் ஒரு முஸ்லிம் பாடசாலையில் உதவி ஆசிரியராகப் படிப்பிப்பதாகவும் நானும் உடன் வந்தால் ஆசிரியர் நியமனம் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்றும் எழுதியிருந்தார்.

அவர் கொழும்பிற்குச் சென்ற விடயமே அப்போது தான் எனக்குத் தெரியவந்தது.

எனக்கும் கொழும்பு செல்ல ஆசையேற்பட்டது.

இதனை எனது தகப்பனருக்கும் எனது நண்பர்கள் சிலருக்கும் கூறினேன்.

எனது தகப்பனர் கொழும்பு செல்ல சகல ஆயத்தங் களையும் செய்தார்.

என்னுடன் நண்பர் யூ. எல். எம். அபூபக்கர் அவர்களும் வந்தார்கள்.

இருவருக்கும் கொழும்பில் ஆசிரியர் நியமனம் கிடைத்தது.

1957ம் ஆண்டு மே மாதம் 22ம் திகதி நான் ஆசிரிய ராக எனது தொழிலை ஆரம்பித்தேன்.

கொழும்பில் ஆசிரிய நியமனம் எனக்கும் எனது எழுத்து முயற்சிக்கும் பேருதவியாக இருந்தது.

மாணவனாய் இருந்தபோது இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் நடத்திய மாணவ மன்றத்தில் பங்கெடுத் துப் பழகிய நான், வானொலி நிகழ்ச்சிகளில் பங்கெடுத்துக் கொள்ள தீவிர முயற்சியில் ஈடுபட்டேன்.

நான் தெமட்டகொடையில் கொஸ்பல் லேன் ஒழுங்குகையில் ஒரு சிங்கள வீட்டில் தங்கியிருந்தேன்.

என்னோடு நான்கைந்து சிங்களவர்களும் தங்கி இருந்தார்கள்.

ஒருவர் தபாற் கந்தோரில் வேலை பார்ப்பவர்.

இன்னொருவர் புகையிரத நிலையத்தில் வேலை பார்ப்பவர்

மற்றுமிருவர் மார்க்கட்டிங் டிப்பார்ட்மென்டில் வேலை பார்ப்பவர்கள்.

கடைசிப் பேர்வழியும் எனது நண்பருமான விஜயதாச டாண்ஸ் மாஸ்டர்.

அலையலையாய்ச் சுருண்ட நீண்ட முடி.

பென்னம் பெரிய வாலாமணி எனப்படும் நீண்ட சட்டை வேஸ்டி.

வெற்றிலையை அசைபோட்டுக் கொண்டிருக் கும் வாய்.

இத்தனைக்கும் மேலாக நீண்ட கைகால்கள்.

அவரது அறையில் மிருதங்கம், டப்ளா, சல்லரி என வாத்தியக் கருவிகளுக்கும் குறைவில்லை.

என்னையும் டான்ஸ் பழக வருமாறு அழைப்பு விடுத்திருந்தார்.

அழைப்பை ஏற்று அவரது டான்ஸ் வகுப்பைப் பார்வையிடுவதற்காக ஒரு நாள் அவருடன் சென்றேன்.

பத்துப் பன்னிரண்டு சிங்களப் பெண் பிள்ளைகள் அங்கு டான்ஸ் பழக வந்திருந்தார்கள்.

கண்டியன் டான்ஸ் அங்கு கற்பிக்கப்பட்டது.

எனக்கும் வகுப்பில் சேர்ந்து படிக்க ஆசையேற் பட்டது.

இதற்குப் பல காரணங்கள்.

அவற்றுள் ஒன்று இனக்கவர்ச்சி.

மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து போனேன்.

டான்ஸ் பழகுவதென்பது நான் நினைத்தது போன்று அவ்வளவு இலேசான காரியமல்ல என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். அதனால் போவதை நிறுத்திக்கொண்டேன்.

நண்பர் கேட்டபோது ஆங்கில வகுப்பிற்குப் போக வேண்டும்,

ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை புகுமுகப் பரீட்சைக்குப் படிக்க வேண்டும் என சாக்குப் போக்குச் சொல்லித் தப்பித்துக் கொண்டேன்.

1961ம் ஆண்டு கிண்ணியாவிலே உதவி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியபோது எனக்கு சீனடி பழகும் வாய்ப்பு ஒன்று ஏற்பட்டது. அப்போது கொழும்பிலே நான் டான்ஸ் பழகச் சென்றது ஞாபகம் வந்தது.

இரண்டும் ஒரே வகையான சிரமத்தையுடையதுவே.

கைகளுக்கும் கால்களுக்கும் கடுமையான வேலை.

நுட்பத்திற்கும் குறைவில்லை.

இரண்டும் கலைகளே.

ஒன்று ஆணுக்குரியது, மற்றது பெண்ணிற்குரியது:

ஆண், பெண் என்ற வித்தியாசமின்றியும் இதனைக் கற்றுத் தேற முடியும்.

கற்றுக்கொண்டால் பிரயோசனமே.

கிண்ணியாவில் சீனடி என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த சாதாரணமாகிவிட்ட கலை எனலாம்.

பக்கத்து ஊர்களில் இக்கலையினை கிண்ணியா விளையாட்டு, கிண்ணியாக் கராட்டி, கிண்ணியாச் சீனடி என அழைப்பதுவும் உண்டு.

ஏதாயினும் தற்காப்பு, விளையாட்டினைக் கற்றுக் கொண்டால் இரண்டொரு தைரியமான நண்பர்கள் எந்த நேரமும் நம்முடன் இருப்பது போன்ற மனத் திருப்தி ஏற்படும்.

அங்கம் 7

அட்டானைச்சேனையில் ஆசிரிய பயிற்சி

கொழும்பு மாளிகாவத்தை அரசினர் முஸ்லிம் வித்தியாலயத்தில் பயிற்றப்படாத ஒரு ஆசிரியரை படிப்பித்துக்கொண்டிருந்தபோது பயிற்சிக் கலாசாலைக்குச் செல்வதற்கான போட்டிப் பரீட்சைக்குத் தோற்றினேன்.

பரீட்சையில் சித்தியடையவே இரண்டு வருட பயிற்சிக்காக அழைக்கப்பட்டேன்.

இப்பயிற்சி 1959 — 1960 வரை நடைபெற்றது.

முதல் வருட மாணவர்களாக நாங்கள் நூற்றி ஐம்பது பேர் அட்டானைச்சேனைப் பயிற்சிக் கலாசாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம்.

இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரிய மாணவர்கள் அங்கு சுமார் நூறு பேர் பயிற்சி பெற்றுவந்தனர்.

அவர்கள் எங்களை வரவேற்றார்கள்.

அத்தோடு வரவேற்பு என்ற பெயரில் வழக்கமான - சம்பிரதாயபூர்வமான பல்கலைக்கழகங்களிலே நடைபெறு

வது போன்ற அநாகரிகமான சில சேட்டைகளும் இடம் பெற்றன.

இரண்டு வாரங்களின் பின் எல்லாமே ஓய்ந்து நண்பர்களாகிவிட்டோம்.

இந்தப் பயிற்சியின்போது அகில இலங்கை ரீதியாகப் பல நண்பர்களோடு பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

குறிப்பாக ஜனாப். யூ. எல். தாலுத், எம். எச். எம். சம்ஸ், முஸ்தபா - ஏ - கபூர், காத்தான்குடி மருதமைந்தன், யூ. எம். ஹனிபா (மாமா), பணமா குணமா நூர்லாகிரியர் சிந்தகி ஹுசைன், பஸீல் காரியப்பர், ஏ. இக்பால் போன்றோரோடு பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

ஜனாப். எம். எச். எம். சம்ஸ் அவர்கள் இரண்டு வருடங்களும் எனது பக்கத்துக் கட்டிலிலேயே இருந்தார்.

இருவரது நேசிப்பும் இலக்கியமாக இருந்தபடியால், நாங்களும் ஒருவரை ஒருவர் நேசித்துக் கொண்டோம்.

இப்படிப்பட்ட பயிற்சிக் கூடங்களில் திறமைக்கு இடங்கிடைப்பதென்பது மிக மிக அபூர்வம்.

கொஷ்டிகானமே அதிகம்.

ஊர் என்றும், மாகாணம் என்றும், கரை நாடு, மலை நாடு என்றும் உணர்ச்சிகள் முனைப்புக்கொண்டு ஆற்றலை அடிமைப்படுத்தும்.

இங்கு அது வேருன்றித் தழைத்து மரமாகி நின்றது.

இருந்தாலும் இலக்கியக்காரர்கள் நாங்கள், இந்த மரம் இருந்த பக்கத்திற்கும் போக விரும்பவில்லை.

இதனை எங்களால் அழிக்க முடியாவிட்டாலும் ஆதரிக்காதிருந்தோம்.

பயிற்சிக் கலாசாலையின் அதிபர் மர்ஹூம் ஜனாப். ஐ. எல். எம். மசூர் அவர்கள் கலைஞராகவும், கலைகளை மனமார நேசித்தின்ற ஒருவராகவும் இருந்தபடியால் கலைகளும் கலைஞர்களும் கண்ணியப்படுத்தப்பட்டோம்.

நாங்கள் கலாசாலைக்குச் சென்று இரண்டு வாரங்களுக்குள் முதலாம் வருட பயிற்சி மாணவர்களின் மாணவமன்ற அங்குரார்ப்பணக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

அதில் நான் உதவிக் காரியதரிசியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன்.

காரியதரிசியாக ஜனாப். பீ. ஐ. எம். எம். சித்தீக் அவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள்.

நண்பர் சித்தீக் அவர்கள் காரியதரிசியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டாலும், நானே சகல காரியங்களையும் செய்தேன்.

பாடசாலையில் படிக்கின்றபோது மாணவ மன்றத்தின் செயலாளராகக் கடமையாற்றிய அனுபவம் இங்கு எனக்குப் பேருதவியாக இருந்தது.

இரண்டு வருட மாணவர்களும் சேர்ந்து பாரிய அளவில் கலை விழாவொன்றினை நடத்தினோம்.

இக்கலை விழாவிலே புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை, வித்துவான் வீ. சீ. கந்தையா, சொல்லின் செல்வன் செ. இராசதுரை, ஈழமேகம் பக்கீர்த்தம்பி, புலவர்மணி சரீபுத்தின் ஹாஜியார் போன்றோரை அழைத்து அவர்களது பேச்சினைக் கேட்கவும் அவர்களோடு பழகவும் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டோம்.

இக்கலை விழாவிலே நடைபெற்ற பேச்சுப்போட்டியில் நானும் கலந்துகொண்டேன்.

இப்போட்டியில் முப்பது பேர் கலந்துகொண்டோம்.

முதலாவது தெரிவின்போது ஏழு பேர் தெரிவி செய்யப்பட்டார்கள்.

அந்த ஏழு பேரில் நானும் ஒருவன்.

பார்வையாளர்களின் ஏகமனதான அபிப்பிராயம் போட்டியின் முடிவில் 1ம் இடம் மாஸ்டர்-மஜீதுக்கே எனப் பரவலாக அடிபட்டது.

பலர் என்னிடம் மனம்விட்டே இதனைக் கூறினார்கள்.

கேட்பதற்கும் இரசிப்பதற்கும் இச்செய்தி மிக இனிமையாக இருந்தது.

2ம் இடம்கூட 1ம் வருட மாணவனுக்கே கிடைக்க லாம் எனப் பரவலாகக் கதை அடிபட்டது.

இது 1ம் இடத்தை எதிர்பார்த்து போட்டியிலே கலந்துகொண்ட இரண்டாம் வருட பயிற்சி மாணவர் ஒருவருக்குப் பிடிக்கவில்லைப் போலும்.

அவருடைய எதிர்பார்ப்பை அடைவதற்காகச் சூழ்ச்சியில் இறங்கினார்.

இரண்டாம் வருட மாணவர்களிடையே ஒரே குசுகுசுப்பு.

ஒரு கோஷ்டி அதிபரைச் சந்திக்கிறது.

“1ம் வருட மாணவர்கட்கு இன்னும் ஒரு வருடம் இருக்கிறது. இந்த வருடம் போட்டியில் அவர்கள் கலந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமும் அவசரமும் இல்லை. ஆறுதலாக அடுத்த வருடம் கலந்துகொள்ளலாம்.

பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு இவ்வருடம் வெளியேற இருக்கின்ற 2ம் வருட மாணவர்கட்கே போட்டியில் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படவேண்டும்” என்ற கருத்தை முன்

வைத்தார்கள். போட்டி விதிகளிலே 1ம் வருட மாணவர்கள் பங்குபற்றக் கூடாது என்ற விதி கிடையாது.

இரண்டாவது, போட்டி நடைபெற்று முதலாவது தெரிவும் முடிவுற்றுவிட்டது. ஆட்சேபனை தெரிவிப்பவர்கள் போட்டி நடைபெறுவதற்கு முன்பே இதனைத் தெரிவித்திருக்க வேண்டும்.

மூன்றாவது, ஆங்கிலப் பேச்சுப் போட்டியில் இப்படிப்பட்ட ஆட்சேபனை எதுவும் தெரிவிக்கப்படவில்லை.

எனவே இது வீண் புரளியென அதிபர் தீர்ப்புக் கூறிவிட்டார்.

கடைசிப் போட்டியும் நடைபெற்றது.

எல்லோருடைய எதிர்பார்ப்பின்படியும் நான் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றேன்.

இரண்டாம் இடத்தினை எனது ஊரைச் சேர்ந்த ஜனாப. ஏ. எம். ஹுசைன் அவர்களும்,

மூன்றாம் இடத்தினை ஜனாப. யூ. எல். தாலூத் அவர்களும் பெற்றுக்கொண்டனர்.

“ஏட்டில் எழுதா இலக்கியம்” என்பதே என் பேச்சின் தலைப்பு.

பல தலைப்புக்களில் ஒரு தலைப்பினை திருவுளச் சீட்டு மூலம் பெற்று மனமெழுந்தவாரியாகப் பேசும் போட்டியிது.

வெற்றி பெற்ற மூவருக்கும் கலை விழாவிலே பேசும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அத்தோடு அதிபரோடு இருந்து புகைப்படம் எடுத்து அப்புகைப்படத்தினை கலாசாலை சஞ்சிகையான கலையமுதத்தில் பிரசுரித்து கௌரவிக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

அதிபர் ஜனாப். ஐ. எல். எம். மசூர் அவர்களோடு சேர்ந்து எடுத்துக்கொண்ட அந்தப் பேச்சுப் போட்டிப் புகைப்படம் இன்றும் எனது வீட்டில் தொங்குகிறது.

எனது வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத சில பாத்திரங்களுள் அதிபர் ஐ. எல். எம். மசூர், அதிபர் எம். ஐ. எம். மீராலெப்பை, ஆசான் கலாநிதி எஸ். தனஞ்செயராஜசின்கம் போன்றோர் சிலராவர்.

அதிபர் ஜனாப். ஐ. எல். எம். மசூர் அவர்கள் நல்லதொரு இரசிகன், கலைஞன், கல்விமான். சூழித்துவத்தில் விருப்பம் கொண்டவர். உளவியலாளர். அனைவரும் விரும்பும் ஆசான்; சங்கீதக்காரர்.

நன்றாகப் பாடக்கூடியவர்களை யெல்லாம் தெரிந்தெடுத்து பழைய சர்ப்பனாப் பெட்டியொன்றையும் வைத்துக்கொண்டு, தானும் பாடி மாணவர்களையும் பாடவைத்து கலாசாலைக் கீதம் பாடப் பழக்கும் அழகே தனி அலாதி எனலாம்.

சில வேளை முழு நாளும் இது நடைபெறும்.

மாணவர்களாகிய நாங்கள் இன்புற்றோமே தவிர அலுக்கவே இல்லை.

இஃது ஒரு புறமிருக்க இதே 1959ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் சுதந்திரன் பத்திரிகை நடத்திய ஈற்றடி வெண்பாப் போட்டியிலே எனக்கு ஆறுதல் பரிசு கிடைத்தது.

வெண்பாவைப் பற்றி எனக்கு எதுவுமே தெரியாது.

ஏழாம் வகுப்புப் படித்தபோது நள வெண்பா படித்த - பாடிய ஞாபகத்தில் அதில் ஒரு வெண்பாவை இசையோடு பாடிப்பாடி அதைப்போல இசைக்கமைய போட்டி வெண்பாவை எழுதினேன்.

இதனை எழுதும்போது எனக்கு வெண்பா இலக்கணம் பற்றி எதுவுமே தெரியாது.

பல்கலைக்கழகத்தில் வெண்பா இலக்கணம் பற்றிப் படித்து முடிந்ததும் எனக்கு ஆறுதல் பரிசினைத் தந்த இந்த வெண்பா ஞாபகம் வந்தது.

“காக்கை சுறுப்பி
கரு நீல மையழகி
ஆக்கை பொய்யென்று
அறிந்திலையோ - ஏக்கமேன்
சொல்வதைக் கேள்
முத்தம் சொர்க்கத்து வாசலடி
கண்ணத்தை என்பக்கம் காட்டு”.

பல தடவை படித்துப் பார்த்தேன்.

இலக்கணப் பிழைகள் எதுவுமோ எனக்குப் படவில்லை.

உற்றவர் கண்ணும்
பெற்றவர் கண்ணும்
உண்மை அறிவதில்லை
என்பது ஞாபகம் வரவே,

நண்பர் சில்லையூரன் அவர்களிடம் இதனைக் காட்டினேன்.

சுத்தமாகவே உள்ளது என்றார்.

எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

25 - 04 - 59ல் சுதந்திரனில் ஆறுதல் பரிசு என்ற செய்தியோடு எனது வெண்பா பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது.

யாரிடமாவது இதனைக் காட்டி பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டும் போல் தோன்றியது.

எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

யாரிடம் போகலாம் என்று யோசித்தேன்.

எதிரே இருந்த அதிபரின் அறையில் அதிபர் மசூர் அவர்கள் தனியனும் உலாவுவது தென்பட்டது.

அவரிடமே போய்விட்டேன்.

பத்திரிகையையும் கொடுத்து விடயத்தையும் சொன்னேன்.

வெண்பாவை இசையோடு பாடிப் பார்த்துவிட்டு என்னை மேலும் கீழும் பார்த்தார், முறுவலித்தார்.

அவரது அறையுள் இருந்த தொலைபேசி மணி ஒலித்ததும் அதனை எடுக்கச் சென்றார்.

அச்சமயம் வெளியே இருந்தும் கல்வித் திணைக்களத்தில் இருந்தும் இருவர் அதிபரைச் சந்திக்க வந்தனர்.

வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் வருவோம் என நினைத்து நான் வெளியேறி விட்டேன்.

இதன்பின் இதுபற்றி எனக்கு அதிபரோடு கதைக்கும் சந்தர்ப்பமே கிடைக்கவில்லை.

ஆனால் அவரோ இடையிடையே புலவர் பெருமான், புலவர் பெருமான் என அழைத்துக் கேலி செய்வார்.

இவரைக் கண்டு மெளலவி வதூத் சேர் அவர்களும் புலவர் பெருமான் அவர்களே! என்றுதான் அழைப்பார்.

பாடசாலை மாணவ மன்றம், ஆசிரிய கலாசாலை மாணவ மன்றம் ஆகிய இரண்டு களத்தினையும் நான் நன்கு பிரயோசனப்படுத்திக் கொண்டேன்.

எனது இலக்கியப் பயணத்திற்கு இந்த இரண்டு களங்களும் பேருதவி செய்தன.

கிடைக்கும் சந்தர்ப்பங்களை சரியான முறையில் பயன்படுத்தாதவன் வாழ்க்கையில் முன்னேறவே முடியாது என்பது நான் சொல்லித்தான் தெரியவேண்டுமென்பதல்ல.

இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விடயமே.

ஆனால் தெரிந்த விடயத்தைக்கூட சரியான முறையில் வாழ்க்கையில் பிரயோகிப்பவர் அரிதிலும் அரிது என்றே கூறவேண்டும்.

அங்கம் 8

இந்தியப் பயணமும் இலக்கியச் சந்திப்பும்

ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் நான் இரண்டாம் வருட மாணவன். ஒரு வருடத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டேன்.

ஒரு நாள் ஒரு வருடம்போல் எனக்குத் தோன்றியது.

இதற்குக் கலாசாலைச் சாப்பாடு ஒரு காரணம் என்பேன்.

கிட்டத்தட்ட முந்நூறு பேருக்கான ஒரு அவியல் ஒவ்வொரு நாளும் நடைபெறும்.

இரண்டு வருடங்களும் சோற்றுக்குள் இருந்து பொறுக்கிய கற்களைச் சேர்த்து வைத்திருந்தால் யாருக்காயினும் ஒரு ஞாபகார்த்த மண்டபம் கட்டியிருக்கலாம்.

யாருக்கில்லாவிட்டாலும் குசினியில் வேலை செய்த பழனி அண்ணனுக்காயினும் கட்டியிருக்கலாம்.

உண்மையில் பழனி அண்ணன்; என்றோடு அன்புதான்.

அனுமதி இன்றி அக்கரைப்பற்று சென்று முதற் காட்சி படம் பார்த்துவிட்டு, கம்பி வேலியைத் தாண்டி குசினிப் பக்கத்தால் வந்து பழனி அண்ணனைச் சந்தித்து, அவர் அன்புடன் அளித்த கல்லுச் சோற்றுக் கடனுக்காக ஒரு ஞாபகார்த்த மண்டபம் கட்டியிருக்கலாம்.

தவறிழைத்துவிட்டேன்.

இன்னுமொரு வருடம் கலாசாலையில் காலம் தள்ளியே ஆக வேண்டும் என்ற மனச் சோர்வோடு இருக்கும்போதுதான் அதிபரின் இந்தியச் சுற்றுப் பிரயாணம் பற்றிய இனிக்கும் செய்தி கிடைத்தது.

அறுநூறு ரூபா, அதற்குள் அகில இந்தியாவையும் சுற்றிப் பார்க்கும் வாய்ப்பு, அரிய சந்தர்ப்பம், தவற விடாதீர்கள் என அறிவிப்புப் பலகையில் விளம்பரம் ஒட்டப்பட்டிருந்தது.

நானும் சேர்ந்துகொண்டேன்.

அறுபது பேர் கொண்ட ஒரு கோஷ்டி அதிபரின் தலைமையில் இந்தியா புறப்பட்டோம்.

06-08-60ல் தனுஷ்கோடியை அடைந்து, அங்கிருந்து புகையிரதத்தில் மெட்ராஸ் போய்ச் சேர்ந்தோம்.

மெட்ராசில் எங்களை மணிவிளக்கு ஆசிரியர் அ. கா. அப்துல் சமதும் அவரது கோஷ்டியினரும் வரவேற்றார்கள்.

சமத் அவர்கள் அவரது வீட்டில் எங்களுக்குத் தேவீர் விருந்தளித்துக் கௌரவித்தார்.

நான் நன்றி தெரிவித்துப் பேசினேன்.

எங்களில் சிலர் மணிவிளக்கு சந்தாதாரர்களாகச் சேர்ந்துகொண்டோம்.

அங்கிருந்து அடையாறு சென்று ஜெயினி ஸ்ரூடியோவில் படப்பிடிப்பொன்றினைப் பார்வையிட்டோம்.

அங்கிருந்து அஜந்தா, எல்லோரா ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்று சிலைகளையும், சித்திரங்களையும் கண்டு களித்தோம்.

எல்லோராவில் புத்தரின் சிலையொன்று டம்புள்ளையில் உள்ள புத்தரின் சிலை போன்றிருந்தது.

அஜந்தாச் சித்திரங்கள் சீகிரிய சித்திரங்கள்தான், எதுவித மாற்றமும் இல்லை.

காதல் சின்னத்தைக் கண்டு களிக்க ஆக்ராவிற்குச் சென்றோம்.

உண்மையில் தாஜ்மஹால் உலக அதிசயங்களில் ஒன்றுதான். சந்தேகமேயில்லை.

உலக அழகெல்லாம் ஓர் இடத்தில் குவிக்கப் பட்டுள்ளது.

குத்புல் மினூல் ஏறிப்பார்த்தோம்.

நாகூர் பள்ளிக்குளத்தில் இறங்கிப் பார்த்தோம்.

டில்கி செங்கோட்டையைச் சுற்றிப் பார்த்தோம்.

மகாபலிபுரம், பெங்களூர், மைசூர் பிருந்தாவனம் எனப் பிரியத்தோடு சுற்றி வந்தோம்.

தெற்கிலே வறுமையோடு கலையும், வடக்கிலே வளத்தோடு அழகும், வாழ்வதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

இந்த இந்தியப் பயணத்திலே நான் மகாத்மா காந்தி அவர்களின் உடல் எரிக்கப்பட்ட இடத்தினைத் தரிசித்து மலர் வளையம் சாத்தி இரண்டு நிமிடம் மௌன அஞ்சலி செலுத்தக் கிடைத்ததைப் பெரிய பாக்கியமாகக் கருதுகின்றேன்.

இந்த இடத்தில் எனக்கும் அதிபர் மசூர் அவர்களுக்கும் இடையே இடம்பெற்ற ஒரு உரையாடல் இன்றும் எனக்கு பசுமரத்தாணிபோல் ஞாபகம் இருக்கிறது.

நான் பக்கத்திலே இருந்த புத்தகக் கடையில் “மகாத்மா காந்தி நூல்கள் தொகுப்பு 1” என்னும் நூலை வாங்கிக்கொண்டு வந்ததைக் கண்ட அதிபர் அவர்கள் என்னிடம் “வாங்கினீர்களா?” என்றார்.

அதற்கு நான் “ஆம்” என்றேன்.

அதற்கு அவர் “இந்த நூல் இலங்கையில் இல்லையா?” என்றார்.

அதற்கு நான் “இருந்தாலும் காந்தி பிறந்த நாட்டில், அதுவும் அவரது உடல் எரிக்கப்பட்ட இடத்திற்குப் பக்கத்தில் காந்தியினுடைய நூலை வாங்கிய மனத்திருப்தி, இலங்கையில் வாங்கும்போது கிடைக்குமா” என்றேன்.

“மனத்திருப்தி மிக முக்கியம்தான்” கூறியவாறு முறுவலித்தார்.

நூல் வாங்கிய அந்தப் பத்து ரூபாவுக்கும் இலங்கையில் கிடைக்காத பொருட்களை வாங்கிச் செலவு செய்திருந்தால் பணத்தின் உச்சப் பயனை அடைந்திருக்கலாம் என்ற அவரது மனக்கருத்தைப் பின்னர் புரிந்துகொண்டேன்.

கூட வந்தவர்கள் எல்லோரும் சாறன், சாறி, பட்டுச் சால்வை என வாங்கி அடுக்கிக் கொண்டிருக்க நான் ஒரு சூட்கேஸ் நிரம்பப் புத்தகம் வாங்கிச் சேர்த்துக்கொண்டேன்.

இவற்றிலே இரண்டு முக்கியமான புத்தகங்களை வீடுவந்து பார்த்தபோது காணக்கிடைக்கவில்லை.

கூட இருந்தே குழி பறித்துவிட்டார்கள்.

இலங்கையிலே உள்ள கலைஞர்கள், இலக்கியக் காரர்கள் கட்டாயம் வாழ்க்கையில் ஒரு தரமாயினும் இந்தியாவிற்கு விஜயம் செய்யவேண்டும்.

ஆகக் குறைந்தது தென் இந்தியா வரையிலாயினும் சென்று வரவேண்டும்.

அப்பொழுதுதான் நாங்கள் சொர்க்கத்தில் இருப்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

அத்தோடு கலைகளையும் கலைஞர்களையும் கண்ட திருப்தியும் எமக்கேற்படும்.

இது 1960ம் ஆண்டு நிலைமை.

இன்று தென் இந்தியாவில் பாரிய மாற்றத்தினை என்னால் அவதானிக்க முடிகிறது.

பிச்சைக்காரர்கள் தொகை குறைந்து தொழிற் சாலைகள் தொகை கூடியுள்ளது. இருந்தாலும் தூவானம் இன்னும் ஓய்ந்து விடவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

அங்கம் 9

அண்ணலின் அருகிருந்தேன்

ஆசிரிய பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு பயிற்றப் பட்ட ஆசிரியன் என்ற மனத் திருப்தியோடு 1961ம் ஆண்டு கிண்ணியா அரசினர் முஸ்லிம் ஆண்கள் வித்தியாலயத்தில் உதவி ஆசிரியராகக் கடமை ஏற்றுக் கொண்டேன்.

பாடசாலையின் அதிபர் எம். எஸ். எம். இப்ரஹிம் அவர்கள். கவிஞர் அண்ணல் சாவி அவர்களின் சகோதரர்.

நல்ல மனிதர். கவிஞர் ஒருவரின் சகோதரர் அல்லவா? அதனால் என்னையும் கண்ணியப்படுத்தினார்.

முதல் நாளே அவரது வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று விருந்து வைத்து அண்ணல் சாவி அவர்களையும் அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

அண்ணலின் வீடு நான் குடியிருந்த வீட்டிற்கு அருகில் இருந்தபடியால் அவரை அடிக்கடி சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

சிறுகதை, கவிதை, நாவல் என ஏதாயினும் ஒன்று பற்றிச் சந்திக்கும்போதெல்லாம் கதைத்துக் கொள்வோம்.

ஆனால் அவருக்கும் எனக்குமிடையே நெருக்கமான உறவு ஏற்பட்டதாகக் கூற முடியாது.

இவரது சகோதரர் எனது பாடசாலை அதிபர் ஜனாப. இப்ரகீம் அவர்களுக்கும் எனக்கும் இடையே ஏற்பட்ட உறவளவாயினும் எனக்கும் அண்ணல் சாலிக்கு மிடையே ஏற்படவில்லை.

அண்ணல் சாலிக்கும் கவிஞர் நீலாவணனுக்கும், எஸ். பொன்னுத்துரைக்கும் இடையே இருந்த உறவு நெருக்கம் எனக்கும் சாலிக்கும் இடையே ஏற்படக் காரணம் இல்லைத்தான்.

இதற்குப் பல காரணங்கள் கூறலாம். அவற்றுள்ளே அவர்கள் முத்தவர்கள் என்ற எண்ணம் முனைப்புக் கொண்டிருப்பது ஒரு காரணமென்பேன்.

இருந்தும் அவரது காதல் ரசம் கொண்ட கவிதைகள் என்னோடு உறவாடின.

நண்பர் எஸ். முத்துமீரான் அவர்கள் நிந்தலூரிலே ஏற்பாடு செய்த தமிழ்த் தின விழாவிலே இவரது கவிதைத் தொகுதிக்கும் அறிமுக விழா நடைபெற்றது.

அதிலே நான் இவரது கவிதைத் தொகுதி பற்றி விமர்சன உரை நிகழ்த்தினேன்.

இள வயதிலேயே எங்களை விட்டுப் பிரிந்துவிட்ட கவிஞர் அண்ணல் சாலி அவர்களின் ஆத்ம சாந்திக்காக இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கின்னியாவிலே இருக்கும்போதெல்லாம் சனி, ஞாயிறுகளிலும், ஓய்வு கிடைக்கும் நேரங்களிலும், திருகோணமலைக்குச் சென்று தியேட்டர் என்றும்,

கன்னியா வெந்நீர் ஊற்று என்றும்,

நாற்பது முழ அவுலியா கபுறடி என்றும்,

இலக்கியக் கூட்டங்கள் என்றும்,

தம்பலகாமம் திருவிழா என்றும்,

சந்தோசமாகக் காலத்தைக் கழித்தேன்.

முதூர் முதல்வர் அப்துல் மஜீத் அவர்களின் வீடும் பாடசாலைக்கு அருகிலேயே.

அதனால் அரசியல் அலம்பலுக்கும் பஞ்சமில்லை.

அது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை.

திருகோணமலை இளைஞர் இலக்கிய வட்டம் நடாத்திய பேச்சு போட்டி ஒன்றிற்கு நான் மத்தியட்சக ராகச் சென்றிருந்தேன்.

அப்பேச்சுப் போட்டியிலே சந்திரசேகரன் என்னும் மாணவன் ஒருவனும் பங்குபற்றினான்.

பையன் திறமைசாலி, பேச்சும் ஆழமானது.

அதனால் அவனுக்கே முதல் பரிசு.

அவன் பேசிய பாணி தி. மு. க. சாயல்.

ஒறிஜினால்ட்டி இல்லை என எனக்கும் பட்டது.

இதுபற்றி கூட்ட முடிவில் பையனுக்கு எடுத்துக் கூறினேன்.

பையனுக்குப் பரிசாக “மகாத்மா காந்தி நூல்கள் தொகுப்பு 2” கொடுக்கப்பட்டது.

அந்நூலைப் பையனிடம் இருந்து பிறகு ஒரு தரம் வாங்கிப் படித்துவிட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்போல் இருந்தது.

பையனும் எனது உறவை விரும்பினான்.

அதனால் அவனது வீட்டிற்கு வருமாறு அழைத்தான்.

அந்த அழைப்பை ஏற்று அடுத்த ஞாயிறு அப் பையனின் வீட்டிற்குச் சென்றேன்.

பையனின் தகப்பன் ரெயில்வே ஊழியர்.

அதனால் ரெயில்வே ஊழியர்கட்குக் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள தொடர் வீட்டில் ஒரு வீட்டில் குடியிருந்தார்கள்.

வசதியில்லாத வீடும், வசதியில்லாத வாழ்க்கையும்.

ஆனால் அன்பிற்கு அங்கு பஞ்சமில்லை. நான் பையனை இலக்கியத்துறைக்கு ஆற்றுப்படுத்தினேன்.

“மலைமதி”யெனப் புனைப்பெயர் சூட்டினேன்.

சிறிது காலம் இதே புனைப் பெயரில் கவிதை யென்றும், கட்டுரையென்றும், கதையென்றும் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

சிறிது காலத்தின் பின் தொடர்பு அறுந்துவிட்டது.

இப்பொழுது அவர் எங்கிருக்கிறார்? என்ன செய்கிறார்? என்பதே எனக்குத் தெரியாதிருக்கிறது.

பிரகாசிப்பதற்கு ஆற்றல் மட்டும் இருந்தால் போதாது, என்பதற்கு “மலைமதி” போன்றோர் நல்ல தொரு உதாரணம்.

இலக்கிய ஆற்றலே இல்லாதவர்கள் சிலர் இன்று மினுங்குகிறார்கள்.

அதற்குக் காரணம் முயற்சியும் சந்தர்ப்பமும்.

இது எல்லாத் துறைக்குமே பொருத்தமுடைத்து.

உதாரணமாக க. பொ. த. உயர்தரப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தோருக்கு ஆசிரியத் தொழில் எனக் கொடுக்கப்பட்டபோது ஆசிரியத் தொழிலுக்கே பொருத்தமில்லாதவர்களும் வந்து சேர்வார்கள்.

ஆசிரிய உலகில் அவரும் ஆசிரியரே.

எழுத்துலகிலும் இப்படிப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இலக்கியவாதிகள் சிலர், அரசியல்வாதியான கதையும் உண்டு.

இதற்கு உதாரணமாக மூதூர் முதல்வர் அப்துல் மஜீத் அவர்களைக் குறிப்பிடலாம்.

அவர் என்னோடு அரசியலை விட இலக்கியம் கதைத்ததே அதிகம் என்பேன்.

ஆனால் அவருக்கு இலக்கியவாதியாகச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

இன்று அவரும் எம்மிடையே இல்லை;

இறைவனடி சேர்ந்துவிட்டார்.

அவருடைய ஆத்ம சாந்திக்காகப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

அவரைப்போன்று ஆயிரமாயிரம் பேர் எமது சமூகத்தில் பிறக்கவேண்டுமென்று ஆசிக்கின்றேன்.

அங்கம் 10

கலைமுரசும் கலைஞர்களும்

கிண்ணியாவில் இருந்து இடமாற்றம் பெற்றுக் கொண்டு 1962ம் ஆண்டு சம்மாந்துறை வந்து சேர்ந்தேன்.

சம்மாந்துறையை நான் எனது சம்பந்தியூர் என அழைப்பதுண்டு.

இவ்வூரினையும் இவ்வூரில் அமைந்துள்ள மகா வித்தியாலயத்தினையும் ஏதோ ஓர் சந்தர்ப்பத்தில்,

“அரைஞாண் கயிறுக

அழகாறு ஓடிவர

நிரைஞாண் கதிர்கள்

நேர் நின்று வாழ்த்தொலிக்க

முறையே நூல் நிலையம்

முடியாகி முறுவலிக்க

வலப்பக்கம் நகர்ப்பள்ளி

இடப்பக்கம் காளி கோயில்

என்று இனத்தவராய்

இன்புற்றுத் தானிருக்க

வண்ணத்து ஆல மரம்
வடி வாகிக் குடையேந்த
வருவோரை வரவேற்கப்
பாடசாலை வழியிலே வந்து நிற்கும்
சம்மாந்துறையூர் — சாந்தினிகேதன்”

எனப்பாடியதுண்டு.

இங்கு எனது இலக்கியப் பயணம் கொஞ்சம்
விசாலமடைந்ததை எண்ணும்போது மகிழ்ச்சியாக
இருக்கிறது. இங்கு கலைஞர்களும், கவிஞர்களும், இலக்கிய
வாதிகளும் நன்கு போஷிக்கப்பட்டார்கள்.

அதனால் இவர்களது பயணமும் தடையின்றிச்
செல்ல ஏதுவாக இருந்தது.

சம்மாந்துறை அழகுமிக்க ஒரு விவசாயக் கிராமம்.

இன்று பட்டணம் என அழைக்கப்பட்டாலும்
கிராமத்திற்குரிய அழகு எதுவும் இங்கு அழிந்துவிடவில்லை.

சுழமேகம் பக்கீர் த்தம்பி பாவலர் பஸில் காரியப்பர்,
மாறன் யூ. செயின், ஏ. அஸீஸ், கலைத்தொண்டன்
அமான்னல்லா, பரீதா இஸ்மாயில் வரலாற்றில் ஓர் ஏடு
புகழ் புஹாரி மௌலவி போன்றோரை ஈன்றெடுத்த
பெருமையும் இவ்வூருக்குண்டு.

நான் சம்மாந்துறை மகா வித்தியாலயத்தில்
ஆசிரியராகப் போய்ச் சேர்ந்ததும் எம். ஏ. எம். அமான்னல்லா
யூ. எல். அவியார், ஏ. அஸீஸ், பரீதா இஸ்மாயில்
போன்றோர் எனது இலக்கிய மாணவர்களானார்கள்.

இந்த நால்வரிலும் அமான்னல்லா வித்தியாசமான
போக்குடையவர்.

பத்திரிகையொன்று நடத்த வேண்டுமென்று அவாக்
கொண்டவர்.

இதற்கு அவருடைய பரம்பரையும் ஒரு காரணம்
என்பேன்.

இவருடைய தந்தையார் “புத்தளத்து ஆலிம்” என
அகில இலங்கையிலும் பிரசித்தமானவர்.

அறிவுலகில் தன் மனத்தில் சரியெனப்பட்டதைத்
துணிந்து கூறும் தைரியம் மிக்கவர்.

அத்தோடு ஆற்றலும் மிக்கவர்.

“கல்லச்சி” எனப்படும் அச்சடிக்கும் இயந்திர
சாதனத்தை கிழக்குப் பிராந்திய முஸ்லிம்கள் கனவுகூடக்
கண்டிருக்காத வேளையில் கல்லச்சி இயந்திரம் ஒன்றினை
வாங்கி வந்து அதன் மூலம் துண்டுப் பிரசுரங்களை அச்சிட்டு
அறிவுப் பசி தீர்த்தவர்.

சொந்தவூர் புத்தளம், திருமணம் செய்த வகையால்
சம்மாந்துறையூர் அவருக்குச் சொந்தமானது.

அமான்னல்லா அவருடைய மகனல்லவா?

எப்படிச் சம்மா இருப்பார்.

“கலைமுரசு” பத்திரிகையை ஆரம்பிப்போம்,
ஆரம்பிப்போம்” என என்னை நச்சரித்துக்கொண்டே
இருந்தார்.

நச்சரிப்புப் பொறுக்க முடியாமல் ஆரம்பித்தோம்.

கூடவே யூ. எல். அவியாரையும் சேர்த்துக்
கொண்டோம்.

இருவருமே படிப்பவர்கள்.

நான் படிப்பிப்பவன்.

அதற்குள் “கலைமுரசு” பத்திரிகை வேறு.

பிரசுரத்திற்காக வருகின்ற ஆக்கங்களை திருத்துவது தொடக்கம் அச்சுக் கந்தோருக்குச் சென்று புறூப் பார்ப்பது வரை நானே கஷ்டப்பட்டேன்.

பாவம் அமானுல்லா கலைமுரசைத் தலையிலே சுமந்துகொண்டு ஊர் ஊராய் அலைவார்.

அவரைத் தவிர வேறு யாருமே இதனைச் செய்ய முடியாது.

புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகுமா?

தாயும் தகப்பனும் இன்றி பெத்தாவின் அரவணைப் பில் வாழும் அமானுல்லா கலைமுரசு ஆசிரியர். இனிப் படித்த மாதிரித்தான்.

ஊர் ஊராய் அலைவனுக்கு எப்படிப் படிப்பு வரும் என அவரது சகோதரர் குறைபட்டுக் கொண்டார்.

அவர் கருத்தில் உண்மை இல்லாமலும் இல்லை.

கடைசியில் அமானுல்லா ஊரை விட்டே போய்விட்டார்.

பத்திரிகைக்காகப் பட்ட கடன் மட்டும் ஓடாமல் கல்லுப்போல் சம்மாந்துறையிலேயே நின்றுது.

என்ன செய்ய? என் தலைவிதி. கடனைத் தீர்த்து விட்டேன்.

எது எப்படிப் போனாலும் எப்படிக் கடன்பட்டா யினும் கலைமுரசு பத்து இதழ் விரித்தது.

இன்று இது மனத்திற்கு ரம்மியமளிக்கும் செயலாகப் படுகிறது.

இத்தொடரினை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் போது (1-2-87ல்) மருக்கோண - உக்குவலையில் இருந்து ஒரு பார்சல் வந்திருந்தது.

உடைத்துப் பார்த்தேன்.

“கலைமுரசு” கலைத் தொண்டனின் கலைமுரசுதான்.

அதே அமானுல்லாவின் கலைமுரசுதான். கிட்டத் தட்ட இருபத்தாறு வருடங்களின் பின் மீண்டும் “கலைமுரசு”.

என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

மகிழ்ச்சியொரு பக்கம், அமானுல்லாவைக் காண வேண்டுமென்ற எண்ணத் துடிப்பு ஒருபக்கம்.

பழைய நினைவுகள் ஒருபக்கம்.

என் மனம் அசைபோட்டது.

“அமானுல்லாவுக்குச் சும்மா இருக்க முடியாது. பிறவிக்குணம்” என முடிவெடுத்துக்கொண்டு எழுத ஆரம்பித்தேன்.

“கலை முரசில்” மாஸ்டர் - மஜீத் என்ற பெயரிலும், வேறு சில புனைப் பெயரிலும் எழுதினேன்.

கலை முரசோடு தொடர்புடைய யூ. எல். அலியார் யார் என்று சொல்ல மறந்துவிட்டேன்.

இப்பொழுது அலியார் எம். ஏ. பட்டதாரியாகி அட்டானைச்சேனை ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றித் தற்போது சம்மாந்துறை அல் - மர்ஜான் மகா வித்தியாலயத்தின் அதிபராகவும் கொத்தணி அதிபராகவும் கடமை செய்கிறார்.

ஈழமேகம் பக்கீர்த்தம்பி அவர்களின் ஏக புதல்வி பெளசியாவின் கணவர்.

பரீதா இஸ்மாயில் கொழும்பு டிஸ்ட்ரிக்ட் லேடர்ஸ் கல்லூரியில் உதவி ஆசிரியை.

கலைமுரசு ஆசிரியர் கலைத்தொண்டன் அமானுல்லா குர்ஆன் மதரசா ஒன்று நடத்துவதாகக் கேள்வி.

இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு கலைக்காகத் தொண்டு செய்யத் துடிக்கும் அமானுல்லாவின் பெயர் கலைஞர்கள் வரிசையிலோ அல்லது எழுத்தாளர்கள் வரிசையிலோ அல்லது பத்திரிகையாளர் வரிசையிலோ,

அல்லது ஏதாயினும் ஒரு பட்டியலில் இதுவரையில் நான் காணவே இல்லை.

நாமாவலி தயாரிப்பவர்கள் நன்றி இல்லாதவர்கள். கோஷ்டிகாணம் பாடுபவர்கள்.

எழுத்தை நேசிக்கின்ற ஒருவன் இந்த நாமாவலி தயாரிப்பவர்களை நம்பவே கூடாது.

நம்பினால் மனம் வேதனையடையும் என்று கூறி அமானுல்லாவின் பத்திரிகைப் பணி தொடர ஆசிக்கின்றேன்.

அங்கம் II

அடக்கமான அறிவுத் திருட்டு

சம்மாந்துறை அழகானதொரு ஊர் என்பது மட்டுமல்ல, கலைஞர்களை ஆதரிக்கின்றதொரு களம் என்று முன் எங்கோ ஒரு இடத்தில் கூறியுள்ளேன்.

அதுமட்டுமல்ல இங்கு இன ஒற்றுமைக்கு இடைஞ்சலும் கிடையாது. நீண்டகாலமாகத் தமிழர்களும் இங்கு வசிக்கிறார்கள்.

அத்தோடு சிங்களக் குடும்பம்கூட இரண்டொன்று இங்குண்டு.

அயலூர் என்ற வித்தியாசமே இன்றி இங்கு நடமாட முடியும்.

அதனால்தான் போலும் இங்கு வெளியூர்க்காரர்கள் விரும்பித் திருமணம் செய்துகொள்கிறார்கள்.

அத்தோடு சீதனம்கூட இங்கு ஜாஸ்திதான்.

இருக்கிறது, அதனால் கொடுக்கிறார்கள்.

எனது சொந்த ஊரைப்போன்று நான்கு வருடங்கள் இங்குள்ள நண்பர்களோடும் மாணவர்களோடும் கூடிக் களித்துவிட்டேன்.

அதிலும் குறிப்பாக 1963ல் பாவலர்பஸீல் காரியப்பர் வேல்முருகு வாத்தியார் போன்றோரோடு கூடித்திரிந்ததை மறக்கவே முடியாது.

பாவலர் பஸீல் காரியப்பரின் தாயின் வீட்டு முற்றத்தில் இருந்துகொண்டு எதையாயினும் அலசிக்கொண்டிருப்போம்.

அப்பொழுதெல்லாம் பாரதியின் “காணிநிலம் வேண்டும் பராசக்தி காணிநிலம் வேண்டும்” என்னும் பாடலே ஞாபகம் வரும்.

பாரதி கற்பனையில் பார்த்த சூழலும் பாவலர் பஸீல் காரியப்பரின் தாய் வீட்டுச் சூழலும் ஒரே மாதிரியானது, இரம்மியமானது.

வேல்முருகு வாத்தியாரும் எங்கனோடு கலந்து கொள்வார்.

வேல்முருகு வாத்தியாரின் குடும்பமே ஒரு கலைக் குடும்பந்தான்.

இவரது மனைவி தமிழாகிரியை. இவரது இரண்டு மைத்துனர்கள் ஆசிரியர்கள்.

அதில் ஒருவர் பிரம்மச்சாரி; சங்கீதக்காரர்; சித்திரக் கலைஞர்.

நாடகங்களுக்கு பின்னணி வாசிப்பதும், பின்னணிக் காட்சிகள் கீழுவதுமே இவரது பொழுதுபோக்கு.

வேல்முருகு அவர்களின் மகள் ஆனந்தி சங்கீத ஆசிரியை.

மகன் மிருதங்கக்காரன்.

வளவு நிறையப் பசுமாடு:

வீடு நிறையப் புத்தகங்கள்.

சுவர் நிறைய சாரதா தேவி, விவேகானந்தர், மகாத்மா காந்தி, பரமஹம்சர்.

வீட்டில் மூலைக்கு மூலை ஹோமியோபதி மருந்துப் போத்தல்கள்.

சங்கீதம், மிருதங்கம், சர்ப்பா என்று வீடு எப்பொழுதும் கலகலப்பாகவே இருக்கும்.

இத்தனைக்கும் தண்ணி, பீடி, சிகரெட் என்று எதுவுமே அவரது வீட்டில் காணக்கிடைக்காது.

அரும்பெரும் நூல்கள் கொண்ட ஒரு அலுமாரி இவரின் வீட்டில் உண்டு.

இந்த அறைக்கு யாரையும் அழைத்துச்செல்ல மாட்டார். திறந்து காட்டவும் மாட்டார்.

நல்லதொரு மனோநிலையில்-நல்ல மூட் என்பார்களே; அப்படியான ஒரு மனோநிலையில் என்னை அந்த அறைக்கு அழைத்துச்சென்று அந்த அலுமாரியைத் திறந்து காட்டினார்.

காணக் கிடைக்காத பல நூல்களை அங்கு நான்கண்டேன்.

அவற்றில் ஐந்து நூல்களை நான் படித்துவிட்டுத் தருவதாகக் கூறி எடுத்துக்கொண்டேன்.

அவற்றிலே “அதிவீர ராமபாண்டியனின்” நூல்களும் இரண்டு.

அதிவீர ராமபாண்டியன் அரசன் என்பதுதான் எனக்குத் தெரிந்த தகவல். ஆனால் புலவன் என்பது எனக்குத் தெரியாது.

அதுவும் புணர்ச்சிக் கலை பற்றிய “கொக்கோகம்” எழுதும் ஆற்றல் படைத்தவர் என்பது எனக்குத் தெரியாது.

“கொக்கோகம்” வாழ்க்கையில் ஒருதரம் படித்துப் பார்க்கவேண்டிய நூல்தான்.

இன்றைய விஞ்ஞான உலகில் இதில் உள்ள சில கருத்துக்கள் உண்மைக்குப் புறம்பாக உள்ளன.

இருந்தாலும் வாழ்க்கையில் ஒருதரம் படித்துப் பார்க்க வேண்டியதே.

சில்லறை சில்லறையாகப் பல இடங்களில் தேடிப் படிக்கும் சிரமம் இல்லாது ஒரே இடத்தில் மொத்தமாக இப்புத்தகத்தில் படித்துக்கொள்ளலாம்.

“இஃதே வேளை சொல்லித் தெரிவதில்லை மன்மதக் கலை” என்று பார்த்தால் இப்புத்தகம் தேவையில்லாத ஒன்றே.

அதனால்தான் போலும் அரசு இப்படிப்பட்ட நூல்களைத் தடைசெய்துள்ளது.

நான் எடுத்துக்கொண்ட மற்ற நான்கு நூல்களும் இதைப்போன்ற அரிய நூல்களே. ஒன்று கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்தலைப் பற்றிக் கூறியது.

அடுத்தது பதினெண் சித்தர்களும் சித்துக்களும் பற்றிக் கூறியது.

இன்னொன்று காயகல்பம் பற்றியது.

மற்றது இரசவாதம் பற்றி எழுதப்பட்ட நூல்கள் என்றுதான் நினைக்கின்றேன்.

சரியாக ஞாபகம் இல்லை.

ஆனால் இந்த நூல்களின் இரண்டு நூல்களை இரண்டு நாட்களின் பின் தந்துவிடுவேன், வேல்முருகுக்குத் தெரியாமல் படித்துவிட்டுத் தந்துவிடுவேன் என்று இரந்து வாங்கிச் சென்றவர் திருப்பித் தராதது நன்கு ஞாபகம் இருக்கிறது.

வீட்டில் மேசையில் வைத்திருந்தேன். யாரோ வந்தவர்கள் எடுத்துச் சென்றுவிட்டார்கள்.

எவ்வளவு கொடுத்தும் வாங்கித் தருவேன். ஆனால் வாங்குவதற்கும் இல்லையே என அந்தரப்பட்டார்.

இன்றும் இதனை நான் நம்பவில்லை.

அப்படி உண்மையிலேயே நடந்திருந்தாலும், அவருடைய பொறுப்புணர்ச்சியற்ற தன்மையை என்னால் சீரணிக்க முடியவில்லை.

வேல்முருகு என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்,

அரிய நூல்கள் கிடைப்பது கஷ்டம், காண்பது கஷ்டம் எனக் கொள்ளத்தக்க, நூல்கள் சில கிடைத்தால் நான் சிரமத்தைப் பாராது இரவு பகலாக இருந்து எழுதி எடுத்துக்கொள்வேன்.

இப்படி எழுதப்பட்ட நூல்கள் சில என்னிடம் இருக்கின்றன.

உதாரணமாக நான் பல்கலைக்கழகத்திலே படித்த போது “கனகி புராணம்” பாடநூல்.

எங்கு தேடியும் கிடைக்கவில்லை.

கடைசியாக பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் திருமதி தியாகராஜா அவர்களிடம் இருப்பதாக கேள்விப்பட்டு அவரது வீட்டிற்குச் சென்று அங்கிருந்தே பிரதிபண்ணி எழுதிக் கொண்டேன்.

ஒரு பகல் செலவாகியது, அவ்வளவுதான்.

அண்மையில் கூட ஒரு சம்பவம் நடைபெற்றது.

தினகரனில் “கண் சிமிட்டிய நட்சத்திரங்கள்” என்னும் தொகுப்புத் தொடர் ஒன்றினை வாரம் ஒரு முறை தொடர்ந்து மூன்று வருடங்கள் எழுதிவந்தேன்.

வெளிவந்தவற்றை வெட்டி, ஒட்டி, பெரியதொரு புத்தகமாகக் கட்டி வைத்திருந்தேன்.

இதனை எழுதுவதற்காக வாரத்தில் ஒரு நாள் கொழும்பு பொது நூல் நிலையத்திற்குச் சென்று முழு நாளையும் செலவு செய்து பல நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையும் படித்து குறிப்பெடுத்து வந்து தொகுத்து எழுதியவைகளே அவை.

இந்தக் 'கட்டிங்' தொகுப்பை கண்ட நண்பர் ஒருவர் படித்து விட்டுத் தருவதாக எடுத்துச் சென்றார்.

வெறுங் கையேடு வந்து ஒரு நாள் திருப்பித் தருவதற்காக பைசிக்கிளில் பின்பக்கம் வைத்துக் கட்டிக் கொண்டு வந்ததாகவும்; ல்லும் வழியில் எங்கோ விழுந்து விட்டதற்கவும், திரும்பப் போய் பல இடங்களில் பார்த்ததாகவும், விசாரித்ததாகவும், கிடைக்கவில்லை என்றும் கூறி அந்தரப்பட்டார்.

நான் இதனை எழுதுவதற்குப் பட்ட கஷ்டம் அவருக்கென்ன தெரியும். அதன் பின் நான் எனது வீட்டில் "எனது நூல்களை இரவல் கொடுப்பதை விட எரித்து விடுவதை விரும்புகின்றேன்" என்று எழுதி ஒட்டியுள்ளேன்.

பொது நூல் நிலையங்களில் இத்திருட்டு வேறு ஒரு வகையாக நடைபெறுகின்றது. நூலின் முக்கியமான பக்கங்களை கிழித்து எடுத்துச் சென்றுவிடுகிறார்கள். அதனால் அந்த அருமையான நூல் கிடைத்தற்கரிய நூல் பிரயோசனம் அற்றுப் போகிறது.

கொஞ்சம் சிரமத்தைப் பார்த்து பொறுமையாக இருந்து எழுதி எடுத்துச் செல்லலாம்.

அதைவிடுத்துக் கிழித்துச் செல்லுதல், அல்லது நூலையே எடுத்துக்கொண்டு ஏமாற்றுதல் பாரதூரமான குற்றமும் பாவமுமாகும்.

இவையெல்லாம் அடக்கமான அறிவுத் திருட்டுக்கள் என்று சொல்வதைவிட, வேறு என்ன என்று சொல்ல முடியும்.

அங்கம் 12

கலையும் கலங்கரை விளக்கும்

1964ம் ஆண்டு சம்மாந்துறை மகா வித்தியாலயத்தில் இருந்து கல்முனை சாஹிராக் கல்லூரிக்கு இடமாற்றம் பெற்றுக் கொண்டேன்.

இந்த இடமாற்றம் 31. 08. 64ல் நடைபெற இருந்த எனது திருமணத்தை ஒட்டி வசதிக்காகவும் சிரமத்தைக் குறைத்துக் கொள்வதற்காகவும் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகும்.

திருமணம் ஒருவனது வாழ்க்கையைத் திசை திருப்பிவிடும் என்பார்கள். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரை எதுவித மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

இடைஞ்சலாகவும் இருக்கவில்லை.

இதனை வேறு ஒரு வகையாகச் சொல்வதானால் திருமணம் எனக்கு, எனது இலக்கியப் பயணத்திற்கு இடைஞ்சலாக இருக்கவில்லை. உதவியாகவே இருந்தது.

எனது மனைவியின் தகப்பனார் சங்கீதப் பிரியர்; பல வாத்தியங்களை வாசிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்.

எனது மனைவி உட்பட அவரது சகோதரர் சகோதரிகள் எல்லோருமே இனிமையாகப் பாடக்கூடியவர்கள்.

அதில் இரண்டு சகோதரிகள் கர்நாடக சங்கீதத்தை முறையாகக் கற்றுத் தேறியவர்கள்.

அதனால் கலை இலக்கியம் பற்றிய அறிமுகம் எதுவும் இங்கு தேவையில்லாதிருந்தது.

இந்த இடத்தில் நான் பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு விடயம் உண்டு. அதனை நான் இங்கு சொல்லுவது வெறும் புகழ்ச்சியாகவோ அல்லது தற்பெருமையாகவோ இருக்கமாட்டாது என நினைக்கின்றேன்.

எனது ஊரில் எனக்குமுன், எனக்கு முன்னோடி என்று சொல்லும் அளவிற்கு ஒரு எழுத்தாளர் இருக்கவில்லை.

எனக்குப் பின் பல எழுத்தாளர்கள் உருவாகியுள்ளார்கள்.

இந்த வகையில் நான் எனது ஊரில் முன்னோடி என்பேன்.

எனது திருமண வைபவம் மிக சிறப்பாக நடைபெற்றது.

எனது திருமண வைபவத்திலே ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும், இலக்கியவாதிகளும் இலக்கிய இரசிகர்களும், அபிமானிகளும் பொதுமக்களும் எனப் பல்வேறு பட்டவர்கள் கலந்து சிறப்பித்தார்கள்.

கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் வாழ்த்து மடல் ஒன்றினை எழுதி வாசித்துக் கௌரவித்தது.

இந்த வாழ்த்து மடல் கவிதையிலேயே எழுதப் பட்டிருந்தது.

கவிதையை நீலாவணன், நுஃமான், மருதூர் பாரி, மருதூர்க் கொத்தன், சி. கனகசூரியம் போன்றோர் எழுதி இருந்தார்கள்.

அவரவர் கவிதைகளை அவரவரே வாசித்து சபையோரை மகிழ்வித்தார்கள்.

நீலாவணன் தனது கவிதையை,

மாப்பிள்ளையே
மாஸ்டர் - மஜீதே
றபீக்கா நூன்
பூப்பருகிப் பாடும் புதுவண்டே ஆப்பிட்டீர்
அன்புச் சிறையுள் கிடந்து
ஆயுள் மட்டுமிங்கு
இன்பியலை ஆய்வீர் இனி.
எனப் பாடினார்.

நான் அப்போது கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் உப தலைவராக இருந்தேன்.

நண்பர் நீலாவணன் அவர்கள் தலைவராக இருந்தார்.

இன்று கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் அனாதரவான நிலையில் எடுப்பார் கைப் பிள்ளையாக தட்டிக் கேட்பதற்கு ஆள் இன்றி எங்கெங்கெல்லாமோ அலைந்து திரிகிறது.

சங்கத்தில் தடியெடுத்தவர்களெல்லாம் வேட்டைக் காரர் ஆகிவிட்டார்கள்.

பல நிறத்தில், பல உருவத்தில், பல இடங்களிலும் சங்கம் பரிதாபத்திற்குரிய நிலையில் நடமாடித் திரிகிறது.

இதே காலகட்டத்தில் நண்பர் எஸ். முத்துமீரான் அவர்களுடைய அனுசரணையோடு நிந்தலூர் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் ஒரு தமிழ் இலக்கிய விழாவினை ஏற்பாடு செய்து விமர்சையாகக் கொண்டாடியது.

இவ்விழாவிலே மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா, ஏ. ஆர். எம். சலீம், வி. சி. கந்தையா, மண்டுர் சோமசுந்தரம், வன்னிக் கவிராயர், தா. சி. வில்வராஜ், ஈழ மேகம் பக்கீர்த்தம்பி, எஸ். பொன்னுத்துரை, அ. ஸ. அப்துல் சமது போன்றோர் கலந்துகொண்டனர்.

வி. சி. கந்தையா அவர்களின் “மட்டக்களப்பு தமிழகம்” என்னும் நூலின் அறிமுக விழாவும்,

அண்ணல் சாலி அவர்களின் கவிதைத் தொகுதியின் அறிமுக விழாவும் இங்கு இடம்பெற்றன.

அண்ணல் சாலி அவர்களின் தொகுதிக்கு நான் விமர்சன உரை நிகழ்த்தினேன்.

இந்தத் தமிழ் இலக்கிய விழா சிறப்புடன் நடைபெறத் தினகரன் பத்திரிகை தனது முழு ஆதரவையும் கொடுத்திருந்ததை எங்களால் நன்கு அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

ஒரு எழுத்தாளனும் அவனது எழுத்து முயற்சிகளும் பலரது மத்தியிலும் பரவலாகத்தெரிவதற்கு தேசியப் பத்திரிகைகள் நன்கு உதவி செய்ய முடியும். இந்த வகையில், தினகரன் எனக்கும் நண்பன் மீரான் அவர்கட்கும் நல்ல உதவி செய்துள்ளதை நாங்கள் இருவரும் எப்போதும் மறந்தது கிடையாது.

அதிலும் குறிப்பாக ஐயா, என எங்களால் அன்போடு அழைக்கப்படுபவரும் மற்றவர்களால் எம். ஆர். என அழைக்கப்படுபவருமான திரு. எம். ஆர். சுப்பிரமணியம் அவர்களை என்றுமே மறக்கமுடியாது.

தினகரனுக்கு அதுவும் ஐயா அவர்களுடைய சொந்த முகவரிக்கு அனுப்பிய எந்த ஆக்கமும் திரும்பி என்னிடம் வந்ததே கிடையாது.

என்றே ஒரு நாள் அது பிரகரமாகும் என்ற நம்பிக்கையில் எனக்குத் தளர்வேற்படுவதுமில்லை.

இலக்கியக் கடலிலே தத்தளிக்கும் எழுத்தாளனுக்கு ஐயா அவர்கள் கரைசேர்க்கும் வெளிச்சவீடு போன்றவர்.

இவர் போன்று ஒருவரை இனிமேல் காண்பது அபூர்வம். இறைவன் அவருக்கு நீண்ட ஆயுளைக் கொடுக்க வேண்டும்.

அங்கம் 13

தட்டிக் கனியவைப்பது இனிப்பதில்லை

எனது இடமாற்றம் - என்னை ஆளாக்கிய - என்னை இலக்கியக்காரனாக பரிணமிக்கச் செய்த பாடசாலைக்கு, எனது பங்களிப்பைச் செய்வதற்கு நல்லதொரு சந்தர்ப்பம் என நினைத்தேன்.

அதனால் இருபத்தி நான்கு மணித்தியாலமும் பாடசாலைக்குள்ளேயே இருந்தேன்.

பாடசாலையின் அதிபர் ஜனாப். கே. எம். அபூபக்கர் அவர்களும் பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்காக தன்னால் ஆன பங்களிப்பை செய்வதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார்.

எங்களுக்கு உதவியாக நண்பர் எஸ். எச். எம். ஜமீல் அவர்களும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்.

எங்களின் இலக்கிய முயற்சிக்கு பாடசாலை மாணவ மன்றத்தினைக் களமாக்கினோம்.

பாடசாலை மாணவ மன்றத்தால் ஒரு பத்திரிகை வெளியிடுவதெனத் தீர்மானித்தோம்.

இப்பத்திரிகை வெளியீட்டினை மேற்கொள்வதற்காக ஜனாப். எஸ். எச். எம். ஜமீல் அவர்களையும், அவருக்கு உதவியாக என்னையும் அதிபர் அவர்கள் நியமித்தார்கள்.

நண்பர் ஜமீல் அவர்கள் பல்கலைக்கழகப் படிப்பினை முடித்து விட்டு ஆசிரியர் நியமனம் பெற்றுக் கொண்டு புத்தம் புதிய சிந்தனைகளோடு இப்பாடசாலைக்கு வந்திருந்தார். பழகுவதற்கும் இனிமையானவர். நல்லவர். இலக்கிய ஆர்வம் கொண்டவர்.

இங்கு கே. எம். அபூபக்கர் அவர்களையும் ரூபகப்படுத்தாமல் இருக்க முடியாது.

ஜனாப். கே. எம். அபூபக்கர் அவர்கள் மன்றார் எருக்கலம்பிட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். கலைப் பட்டதாரி. வாட்டசாட்டமான தோற்றத்தையுடையவர். இலக்கிய ஆர்வலர். அதனால் பாடசாலையில் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு நல்ல வரவேற்பிருந்தது.

இதன் ஒரு அங்கமாகவே மாணவ மன்றத்தின் பத்திரிகை முயற்சியும் இடம்பெற்றது.

பத்திரிகைக்கு 'மாணவ மஞ்சரி' என பெயரிட்டோம்.

கல்முனைப் பிராந்தியத்தின் எழுத்தாளர்கள் எனச் சிலரை இனங் கண்டோம்.

இனங் கண்டவர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று ஆக்கங்களைப் பெற்றோம்.

அந்த ஆக்கங்களோடு மாணவர்களின் ஆக்கங்களையும் இனங்கண்டு எடுத்துக் கொண்டு நானும் ஜமீல் அவர்களும் கல்முனை மொடன் பிரின்டசுக்கு நாட் தவறாமல் மாலை வேளையில் சென்று வந்தோம்.

மாணவ மன்றத்தின் வெளியீடான மாணவ மஞ்சரியின் வெளியீட்டு விழாவினை ஜாம் ஜாம் என 17.11.65ல் கல்லூரி மண்டபத்திலே செய்து முடித்தோம்.

மஞ்சரியிலே அ. ஸ. அப்துல் சமது, எஸ். முத்துமீரான், அன்பு முகையதீன், பஸீல் காரியப்பர், நீலாவணன், வீ. எம். இஸ்மாயில் ஆகியோரின் ஆக்கங்கள் இடம் பெற்றிருந்தன.

இன்று இவர்களெல்லாம் பிரபலமான எழுத்தாளர்கள்.

எங்களின் கணிப்பு பிழையாகிவிடவில்லை என நண்பர் ஜமீல் அவர்கள் அடிக்கடி கூறிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வார்.

நான் மஞ்சரியில் "சீரூவைப் பற்றிச் சிலவரிகள்" என்னும் தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதினேன்.

இக்கட்டுரையை இரண்டு வருடங்களின் பின் வேறு ஒருவர் வேறு ஒரு பத்திரிகையில் ஒரு எழுத்துக் கூட வித்தியாசப்படாது அவரது பெயரில் பிரசுரித்திருந்தார். இதனை எனது தம்பி ஒருவர் எனது கவனத்திற்குக்கொண்டு வந்தார்.

இன்று சம்பந்தப்பட்டவர் பட்டதாரிப் படிப்பை முடித்துவிட்டு பொறுப்புவாய்ந்த உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார்.

ஆனால் எழுத்தாளனாக மிளிர்வில்லை.

தட்டிக் கனிய வைப்பது சுவைப்பதில்லை.

இதே கால கட்டத்தில் எனக்கொரு மகன் பிறந்தார்.

உலகப் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளரும் கணித மேதை யுமான குவாறியஸ்மி அவர்களின் பெயரை எனது மகனுக்குச் சூட்டினேன்.

இன்று எனது மகன் புதுக் கவிதை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார். “பூ” என்னும் ரோனியோ இதழொன்றை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

நான் பாடசாலை மாணவனாக இருந்தபோது கலை இலக்கியத்தில் எவ்வளவு ஈடுபாடு காட்டினேனோ அதில் எள்ளளவும் குறையாது படிப்பிலும் ஈடுபாடு காட்டினேன். வகுப்பிலே நான் இரண்டாவது மாணவனாக அல்லது மூன்றாவது மாணவனாகவே புள்ளிகளைப் பெறுவேன். நான் தோற்றிய எந்தப் பரீட்சையிலும் தோல்வி கண்டதே கிடையாது.

கல்வி என்ன? கலை இலக்கியத்துறையென்ன? வினையாட்டுத் துறையிலும் இப்படியே.

என் பின்னவர்களுக்கு நான் கூறக் கூடியது என்ன வெனில் கலை இலக்கியத்தோடு கல்வியும் சேரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் காத்திரமிருக்கும். காத்திரமில்லாத கலை இலக்கியம் கால ஓட்டத்தில் கரைந்துவிடக்கூடும்.

★

அங்கம் 14

கதைக்கான கருப்பொருள்

வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனங்களான வானொலி, பத்திரிகை, சினிமா, டெலிவிசன் என்பன இலக்கியத்தினை மக்களிடையே எடுத்துச்செல்ல மிகவும் பயன்படுகின்றன.

இந்த வகையில் சினிமாத் துறை கலையிலக்கியத் திற்குத் தன்னால் ஆன பங்களிப்பைச் செய்துள்ளதை நாம் மறக்க முடியாது.

இதனை வேறு ஒரு வகையாகக் கூறுவதாயின் பல மாதக் கணக்கில் படித்து முடிக்க வேண்டிய காவியங்களை இரண்டு மூன்று மணித்தியாலங்களுக்குள் எதுவித முயற்சியும் இன்றிக் கவர்ச்சியாகப் பார்த்து இரசித்துப் பார்த்தினை படித்து முடிப்பதற்கு சினிமா என்னும் விஞ்ஞானம் எவ்வளவோ பேருதவி செய்கிறது என்பதை நாம் மறந்து விடமுடியாது. உதாரணமாக இராமாயணம், மகாபாரதம், சகுந்தலை, சிலப்பதிகாரம் போன்ற காவியங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

இக்காவியங்கள் சினிமாப் படங்களாக வெளிவந்து நாம் எல்லோரும் அலுப்பின்றிப் பார்த்து ரசித்ததை எப்படி மறந்துவிட முடியும்.

இந்த வரிசையிலே நான் பார்த்து இரசித்த மறக்க முடியாத ஒரு சம்பவத்தினை இங்கு நான் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

1966ம் ஆண்டு ஒரு மாலை வேளை கல்முனைக்குச் சென்று திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

கல்முனை தாஜ்மஹால் சினிமா வரும் வழியில் இருப் பதனால் அடிக்கடி அதன் விளம்பரப் பலகையைப் பார்த்துக் கொள்வேன்.

சிறு வயதில் இருந்தே சினிமாப் பார்த்தல் என்பது எனக்கு விருப்பமானதொரு பொழுதுபோக்கு.

அன்றும் வழமைபோல அறிவிப்புப் பலகையினைப் பார்வையிட்டேன்.

“ஸ்திரீ” எனப் போடப்பட்டிருந்தது.

அதன் கீழே “ஹிந்தி பேசும் கலர்ப் படம்” எனவும் எழுதப்பட்டிருந்தது.

“ஸ்திரீ” என்ற சொல்லின் பொருள் எனக்கு விளங்கியது.

அதனால் படத்தினைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் ஏற்பட்டது.

படம் ஓட ஆரம்பித்து இன்னும் ஐந்து நிமிடம் கூட ஆகவில்லை என்பதனையும் அறிந்து கொண்டு டிக்கட் டினைப் பெற்றுக்கொண்டு இருட்டோடு போராடிய வண்ணம் உள்ளே சென்றேன்.

ஆள் இல்லாத கதிரை தேடி அலைய வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை.

ஒரு இடத்தில் போய் அமர்ந்து கொண்டேன்.

என் பின்னால் இரண்டு பேர். என் முன்னால் வெகு தூரத்திற்கப்பால் மூன்று பேர். இவ்வாறு இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக விரல் விட்டெண்ணக்கூடிய நான்கைந்து பேரே அன்றையக் காட்சிக்குச் சமுகமளித்திருந்தனர்.

ஐந்து நிமிடத்திற்குள் “நல்ல படம்” என்ற மனத் திருப்தி எனக்கு ஏற்படத் தொடங்கியது.

போகப்போக நல்லதொரு படத்தினைப் பார்க்கும் அதிஷ்டம் கிடைத்ததே என எனக்குள் நானே எண்ண மிடலானேன்.

யார் படத்தினை நெறிப்படுத்தியுள்ளார்? யார் யார் படத்திலே நடிக்கிறார்கள்? கதையென்ன? என்ற விபரம் எதுவுமே எனக்குத் தெரியாது.

ஆனால் என்றோ எப்பவோ படித்த இலக்கியப் பாடல்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வருவது போன்று எனக்குப் படுகிறது.

அத்தோடு கதை வனத்திலே உள்ள ஆச்சிரமம் ஒன்றிலே இடம் பெறுவது போன்று தெரிகிறது.

ஆச்சிரமத்தைச் சுற்றி மான், மயில், குயில், குருவி எனப் பஞ்சமில்லாது பார்க்க அழகாக உலாவித் திரிகின்றன.

கூடவே இரண்டொரு அழகான கன்னிகள், கனி கோதித் திரிகின்றார்கள்.

ஆச்சிரமத்தைச் சுற்றி அழகான சிற்றூறு.

அதிலே அக்கன்னியரின நீராடல் புனல் விளையாட்டு.

இடையிடையே காட்டு மலர் கொய்தும் விளையாடுகிறார்கள்.

மங்கையொருத்தி மலர்கொய்வாள் வான் முகத்தை
 பங்கயமென்றெண்ணிப்
 படிவண்டை, அம் கையால்
 காத்தாள, கைமலரை காந்தள்
 எனப் பாய்தலுமே கையுதறி
 வேர்த் தானைக் கண்டு என்மனம் பூரிக்கிறது.

உண்மையாகவே அழகான அவள் முகத்தில் வண்
 டொன்று மொய்க்கிறது.

கையால் தட்டி விடுகிறாள்.
 தட்டிவிட்ட கையிலே அந்த வண்டு மொய்க்கிறது.
 கையை உதறுகிறாள்.
 மீண்டுமது முகத்திலே மொய்க்கிறது.

இரசித்தவாறு வண்டை எப்படி பழக்கினார்கள் என
 யோசிக்கின்றேன்.

எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டு இப்படத்தினை எடுத்துள்
 ளார்கள் என்று என்னுள் நானே சிந்திக்கின்றேன்.

என் பின் ஆசனத்திலே இருந்த இருவரும் ஐயோ!
 ஆ! என அங்கலாய்த்தவாறு இரசிப்பதும் எனக்கு இடை
 யிடையே கேட்கிறது.

“என்னையும் மிஞ்சிவிட்ட இருவர்” என எண்ணிக்
 கொண்டேன்.

இடைவேளையின் போதுதான் அவர்கள் யார் என்று
 பார்க்க வேண்டும்.

இஃது ஒரு புறமிருக்க இதுவரை இப்படியொரு
 அமிழ்ப்படத்தை நான் பார்த்ததாக ஞாபகம் இல்லை.

இனிமேலாகுதல் பார்க்கக் கிடைக்குமா என்று
 சந்தேகம் வருகிறது.

தமிழ்ச் சினிமாத் துறையை இந்தப் படத்தோடு
 எண்ணிப் பார்க்க, வெறுப்பேற்படுகிறது.

“இடைவேளை”

என் பின்னால் இருந்தவர்களைத் திரும்பிப் பார்க்
 கின்றேன்.

எனது நண்பர்கள்.

சம்மாந்துறை வேல்முருகு வாத்தியாரும் மட்டக்
 களப்பு பாலசுப்பிரமணியம் பாடகரும்.

வேல்முருகு மிருதங்க வாத்தியார், பாலா பாட்டுக்
 காரர்.

இருவரும் சேர்ந்தால் கர்நாடக சங்கீதம் கரை
 புரண்டோடும்.

இடைவேளையோடு நானும் அவர்களோடு சேர்ந்து
 கொண்டேன்.

கவிஞர் காளிதாசனின் “சகுந்தலையே” ஸ்திரீ
 என்னும் பெயரில் படமாக்கப்பட்டிருந்தது.

கோடி கொடுத்தும் பார்க்கக் கிடைக்காத படம்.

எங்களைத் தவிர-அல்லது எங்களைப் போன்ற இரண்
 டொருவரைத் தவிர பார்ப்பதற்கு ஆள் இருக்கவில்லை.

அண்மையில் ரூபவாஹினியில்,
 குங்குமப் பூவே!
 கொஞ்சம் புரூவே!!
 கொஞ்சம் கொஞ்சம்
 கொஞ்சம் புரூவே!

என்ற பாடல் ஒளிபரப்பானபோது பாலாவைப் பார்த்தும் அவரது பாடலைக் கேட்டும் இன்புற்றேன்.

அவர் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறார் என்பது எனக்குத் தெரியாது.

பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் கதைக்கான கருப் பொருள்.

நல்லவர்,

வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத சம்பவங்களைக் கொண்ட மனிதர்.

அங்கம் 15

சங்கத்துள்

ஏற்பட்ட பங்கம்

கல்முனை என்றதும் கவிஞர்கள்தான் எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வரும். இங்கு கவிஞர்களுக்குக் குறைவே இல்லை என்பார் எனது நண்பரும், தினகரன் பத்திரிகை ஆசிரியருமான திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் அவர்கள்.

இவர் சொல்வதிலே எதுவித கருத்துமில்லை என்று திடீரெனத் தள்ளிவிட முடியாது.

கவிஞர் நீலாவண்ணோடு ஆரம்பித்தால் பாண்டியூரன் ஜீவா ஜீவரத்தினம், மு. சடாட்சரம், புலவர்மணி ஆ. மு. சரீபுத்தீன், எம். ஏ. நுஃமான், பஸில் காரியப்பர், ஏ. யூ. எம். ஏ. கர்ம், அன்பு முகையதீன், மருதூர் அலிக் கான், வித்துவான் ஞானரெட்ணம், கல்முனை பூபால், மருதூர் ஏ. ஹசன், மருதூர்க் கனி என பட்டியல் நீண்டு கொண்டே போகும்.

அதுமட்டுமல்ல சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த பெருமையும் கல்முனை எழுத்தாளர்களையே சாரும்.

67ல் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற அமைப்பின் கீழ் தமிழர், முஸ்லிம்கள் என்ற பேதமின்றி ஒன்று பட்டுத் தமிழை வளர்த்தவர்கள் நாங்கள்.

அறுபத்தி ஏழுகளில் கவிஞர் நீலாவணன் அவர்களுடைய தலைமையிலே சங்கம் ஆக்கபூர்வமான பல

முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு நாளொரு வண்ணமும், பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ச்சிபெற்று வந்தது.

இக்கால கட்டத்தில் நான் இச்சங்கத்தின் உபதலை வராக பதவியேற்றுப் பணி புரிந்தேன்.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் கல்முனைக்கு வருகை தந்தபோது - திடீர் விஜயம் தந்த போது - கலந்துரையாடலுக்காக ஏற்பாடு செய்யும் பொறுப்பு என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

என்னிடம் மோட்டார் சைக்கிள் இருந்ததும் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டதற்கு ஒரு காரணம். ஒரு மணித்தியாலத்திற்குள் கலந்துரையாடலுக்கு ஏற்பாடு செய்தேன்.

மாலை வேளை கல்முனை கடற்கரையில் வெள்ளை மணலில் கடற்காற்று சில்லென்று வீசக் கலந்துரையாடல் ஆரம்பமாகியது.

கலந்துரையாடலுக்குக் கவிஞர் நீலாவணன் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார்.

எம். ஏ. நுஃமான், மருதூர் கொத்தன், ஜீவா ஜீவரெத்தினம், பாண்டியூரன், ஹசன் மௌலானா போன்றோரும் கலந்து கொண்டனர்.

மல்லிகை மரம் பூத்தது போன்று மணத்தோடு அழகும் பொருந்த சங்கம் அனைவரது கவனத்தையும் ஈர்த்து நின்றது.

இது கண் திருஷ்டிக்குக் காரணமாயிற்றுப்போலும்.

ஒரு நாள் நிருவாக சபைக் கூட்டத்திலே “கல்முனை தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்” என்றிருப்பதோடு “முஸ்லிம்” என்ற சொல்லையும் சேர்த்து “கல்முனை தமிழ், முஸ்லிம் எழுத்தாளர் சங்கம்” என்று அமைப்பின் பெயர் அமைய வேண்டும் என்று ஒருவர் பிரேரித்தார்.

இதனை ஒருவர் ஆமோதித்தார். நீலாவணன் இதனை அறவே விரும்பவில்லை. அதனால் கோஷ்டி சேர்த்தார்.

சங்கம் இரண்டுபட்டது.

கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டமானது.

உருப்படியாக எதுவுமே நடைபெறவில்லை.

ஆளுக்காள் பிரச்சாரத்திலேயே காலத்தைக் கழித்தனர்.

சங்கம் பல மாதங்களாகக் கூட்டப்படவில்லை.

இனவாதத்தை எதிர்த்து நிற்க யாரால்தான் முடியும்.

நீலாவணனும் விட்டுக் கொடுப்பதாக இல்லை.

இங்கு எது சரி? எது பிழை? என்பதல்ல முக்கியம்

நீலாவணன் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுத்துச் சேர்த்துப் பிடித்திருக்கலாம். அவர் நீங்கள் பிரிந்து போவதை விரும்புவேனே தவிர சங்கத்தின் பெயரில் முஸ்லிம் என்ற பெயரை சேர்த்துக்கொள்ள கடைசி மட்டும் இணங்க மாட்டேன் என்றார்.

கடைசியில் அதே கல்முனைக் கடற்கரையில் ஒரு மாலை வேளை அ. ல. அப்துல் ஸமது, எஸ். எச். எம். ஜமீல், சட்டத்தரணி யூ. எல். ஏ. மஜீத் (தற்போது நீதிபதியாகக் கடமையாற்றுகிறார்), அன்பு முகையதீன், எஸ். முத்துமீரான், யூ. எல். ஆதம் வாவா, செய்யது ஹசன் மௌலானா, ஏ. பீர் முகமத் போன்றோர் சேர்ந்து கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தினர். நானும் உடன் இருந்தேன்.

கடைசியில் இரண்டு சங்கத்திற்குமே இயக்கமில்லாத நிலை.

நீலாவணன் இன்று எங்களிடையே இல்லாவிட்டாலும் அவருடைய இலக்கிய நினைவுகள் இன்றும் எம்மிடையே சமையாக நினைவில் நிற்கின்றன.

நீலாவணன் பழகுவதற்கு நல்லவர். ஆனால் உணர்ச்சிப் பிளம்பு.

அதனால் சில வேளைகளில் நாம் அந்தரப்படவேண்டி வரும்.

குரங்குப் பிடிக்காரர். அதனாலும் சிலவேளை பிளவுகளுக்கும் வழிவகுத்துவிடுவார்.

மருதாரும் மோட்டார் சைக்கிளும் இல்லாவிட்டால் சங்கம் உருப்பட்ட மாதிரித்தான் என என்னை உற்சாகப் படுத்தியவாறு ஓட்டம் காட்டிக் கொண்டே இருப்பார்.

நானும் சில விடயங்களை மனதில் போட்டுக் கொள்ளாது சங்கத்திற்காக உதவ முடியுமான அளவு உதவிக் கொண்டே இருந்தேன்.

கடைசியில் பிரிவைத் தவிர்க்க முடியாது போய் விட்டது.

இன்று கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தினை கறைபடிந்த ஒரு செப்பு நாணயத்திற்கு ஒப்பிடலாம்.

ஒரு சிலர் சேர்ந்து அந்த நாணயத்தை எடுத்து புளியிட்டுத் தேய்த்துக் கழுவிப் பழுப்பாக்கி எவ்வளவு பளபளப்பாக இருக்கிறது என்று கூறிக்கொண்டு நான்கு நாளைக்கு ஓயாது ஏந்தித் திரிகிறார்கள்.

பின் எங்கோ ஒரு இடத்தில் தூக்கி வீசிவிட்டுச் சென்று விடுகிறார்கள்.

வேறு ஒரு சிலர் வந்து அதைக் கண்டெடுத்து புளியிட்டுத் தேய்த்துக் கழுவிப் பளபளப்பாக்கி எவ்வளவு பளபளப்பாக இருக்கிறது என்று நான்கைந்து நாளைக்கு ஓயாது கதைக்கிறார்கள். பின் எங்கோ ஒரு மூலையில் வீசி எறிந்துவிட்டுச் செல்கிறார்கள்.

நாணயத்தின் சரித்திரமோ, அதன் தன்மையோ, பெறுமதியோ எதுவும் இவர்களுக்குத் தெரியாது. தெரிய இவர்கள் முயற்சிப்பதுமில்லை.

பாவம் கல்முனை தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்.

அங்கம் 16

புலவரும் பண்டிதரும்

கல்முனைப் பிரதேசத்திலே யாரிடம் கேட்டாலும் தெரியுமே என சொல்லக்கூடிய பிரபலமான ஒரு மனிதர் தான் புலவர்மணி ஆ. மு. சரிபுத்தீன் ஹாஜியார் அவர்கள்.

பழகுவதற்கு இனிமையானவர், பார்ப்பதற்குப் பசுமையானவர், பல்லுப் போயும் சொல்லுப் போகாதவர், பல நூல்களின் ஆசிரியர் மட்டுமல்ல பலரின் ஆசிரியரும் கூட. பழந் தமிழோடு நெருக்கமுடையவர்.

இவருடைய ஆக்கமான “நபிமொழி நாற்பது” நூலுக்கு 1968ம் ஆண்டு அட்டாளைச்சேனை ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றது.

அவ்விழாவிலே அ. ஸ. அப்துல் சமத், எம். ஏ. றகுமான், எஸ். பொன்னுத்துரை, எஸ். எச். எம். ஜமீல், போன்றோர் கலந்து கொண்டனர்.

நான் சாதாரண பார்வையாளனாகக்கலந்து கொண்டேன்.

நூல் விற்பனையின்போது நானும் ஒரு நூலை வாங்கிக் கொண்டேன்.

இக்கால கட்டத்தில், நான் பாலபண்டிதம் பரீட்சை எடுப்பதற்காக காரைதீவிலே வசித்து வந்த மட்டக்களப் பைச்சேர்ந்த பண்டிதர் ஒருவரிடம் பாடம்கேட்டுவந்தேன்.

பாடம் கேட்கச் சென்றபோது என் கையிலே இருந்த 'நபிமொழி நாற்பது' நூலைப் பண்டிதர் படித்து விட்டுத் தருவதாக வாங்கிக் கொண்டார்.

அடுத்த நாள் நூலை என்னிடம் கையளித்தபோது 'வெண்பாக்களெல்லாம் பச்சை பிழையாகப் பாடப்பட்டுள்ளன' எனச் சில பாடல்களைச் சுட்டிக்காட்டி விட்டு, "இலக்கணம் தெரியாதவர்கள் வெண்பாப் பாடப்போகக் கூடாது. அதிலும் உங்க ஆட்கள் இதிலையெல்லாம் கையடிக்கப் போகக்கூடாது. விருத்தம், தெம்மாங்கு அப்படி இப்படியென்று ஏதாயினும் பாடலாம். அப்படி இல்லாட்டி இந்தக் காலத்துப் பொடியினுள் எழுதுகிறானுள் கவிதை அப்படி எழுதலாம்" எனக் கூறி புத்தகத்தை என் கையிலே தந்தார். புத்தகத்தில் அவர் சொன்ன பிழைகளைக் குறித்துக் கொண்டேன்.

1978ம் ஆண்டு அதாவது பத்து வருடங்களின் பின் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழை சிறப்புப் பாடமாகக் கற்றுக் கொண்டிருந்தபோது எனது ஆசிரியர் கலாநிதி தனஞ்செயராஜசிங்கம் அவர்களிடம் பண்டிதர் பிழையெனக் காட்டிய வெண்பாக்களைக் காட்டிப் பிழைகள் ஏதுமுண்டா எனக் கேட்டேன். அவர் பிழையேதுமில்லையெனச் சொல்லி விட்டார்.

இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக எனது ஆசிரியர்கள் கலாநிதிகளான ஆ. கந்தையா, ஆ. சதாசிவம் ஆகியோரிடமும் காட்டினேன். அவர்களும் பிழை இல்லையெனச் சொல்லிவிட்டார்கள்.

பண்டிதர் ஒற்றையடிப் பாதைப் பயணக்காரர் என்ற எனது எண்ணத்தை உறுதிசெய்து கொண்டேன்.

பண்டிதருக்கு மனப்பாடம் செய்யப்பட்ட நன்னூல் சூத்திரங்கள் சிலதைத் தவிர எதுவுமே தெரியாது என்பது எனக்கு மட்டுமல்ல எல்லோருக்கும் தெரியும்.

நாவல் இலக்கியத்தைப் பற்றியோ, சிறுகதை இலக்கியத்தைப் பற்றியோ, தற்கால கவிதை வளர்ச்சியைப் பற்றியோ, தற்கால இலக்கியப் போக்குப் பற்றியோ ஒரு மண்ணும் தெரியாது. ஆனால் தமிழைக் கரைத்துக் குடித்தவர் என்ற எண்ணம் மட்டும் உடம்பெல்லாம் நிரம்பி வழிகிறது அவருக்கு.

பண்பு, பண்பாடு ஏதும் உண்டா என்று பார்த்தால் அதுவும் பூஜ்யமே.

இவரோடு புலவர்மணி சரிபுத்தீன் ஹாஜியாரை கலை, இலக்கியம், பண்பு, பண்பாடு என எதில் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாலும் மலைக்கும் மடுவுக்குமுள்ள வித்தியாசம்தான்.

மொழி பற்றிய சூட்டு நம்பிக்கையோடு இனத்துவேசம் கூட்டுச் சேர்ந்து பண்டிதராகப் பார்வைக்குத் தெரிகிறது. அவ்வளவுதான்.

இவரிடம் படிப்பதற்காக முஸ்லிம் பிள்ளைகளை அனுப்பி ஆறு மாதத்திற்குள் முஸ்லிம் பிள்ளைகள் தமிழையும் தமிழ் இனத்தையும் வெறுத்தொதுக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள்.

நல்லகாலம் நானும் இவரிடம் போவதை இடையில் நிறுத்திக்கொண்டேன்.

புலவர்மணி சரிபுத்தீன் ஹாஜியார் அவர்கள் புதுவ் குஷ்ஷாருக்கு எழுதியுள்ள உரையை நான் அடிக்கடி எதிர்த்துப் பேசுவதுண்டு.

இந்த உரையை வேண்டுமென்றால் இன்னும் பத்துப் பதினைந்து வருடங்களுக்குப் பின் 20ம் நூற்றாண்டின் உரைநடை வளர்ச்சி பற்றி ஆய்வு செய்வதற்காக பல் கலைக்கழக வகுப்புக்களில் உசாத்துணை நூலாகச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். பாவம் ஜி. சி. ஈ. வகுப்பு மாணவர்கள் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள்.

புலவர்மணி சரிபுத்தின் ஹாஜியார் அவர்களை தமிழ் உலகு நன்றி உணர்வோடு பார்க்கவேண்டும்.

தமிழ் மொழிக்குத் தொண்டு செய்வதற்காக மட்டுமல்ல, தமிழ்—முஸ்லிம் இன ஒற்றுமைக்குப் பாலமாக இருந்ததற்காக.

இன்றைய கால கட்டத்தில் தமிழ் மொழிக்குச் சேவை செய்தவர்களைப் பாராட்டி பரிசளித்துக் கௌரவிப்பது போல,

தமிழ்ப் பேசும் இனத்தினரிடையே ஒற்றுமையை வளர்த்ததற்காகவும், அல்லது வளர்ப்பதற்காக முயற்சித்ததற்காகவும் பாராட்டிப் பரிசளித்துக் கௌரவிக்க வேண்டியுள்ளது.

இதனை எதிர்காலத்தில் சிந்திக்கவேண்டியவர்களாக உள்ளோம்.

அங்கம் 17

கனவும் கட்டுரையும்

சாரண இயக்கத்திற்கும் எனக்குமிடையே நல்ல நெருக்கமான தொடர்பிருந்தது.

நான் எனது பதினொராவது வயதில் சாரண இயக்கத்தில் சேர்ந்து நல்ல பல விடயங்களைக் கற்றுக்கொண்டேன்.

நேரத்திற்குக் கருமமாற்றுதல் என்பது அவற்றுள் ஒன்றாகும்.

இந்தப்பழக்கம் என்னிடம் இயற்கையாக இருந்ததுவே. அதனை நான் இந்த இயக்கத்தின் மூலம் வளர்த்துக்கொண்டேன் என்று கூறலாம்.

சாரண இயக்கத்திலே ஒருவர் பெறுகின்ற, மிக உயர்ந்த பயிற்சியும் சின்னமும் “வூட் பேஜ்” [Wood Badge] என்பார்கள்.

இதனை நான் பெற்றுக் கொள்வதற்காக 1969ம் ஆண்டு நுவரெலியாவில் உள்ள பீதுருதாலகாலமலைக்குச் சென்றேன்.

என்னுடன் அகில இலங்கையிலுமிருந்து நாற்பத் தொரு சாரண ஆசிரியர்களும் ஆறு விரிவுரையாளர்களும் கலந்துகொண்டனர்.

இந்தப் பயிற்சியிலே 'ஹைக்' [Hike] என்னும் மலையேறும் பயிற்சி மிக முக்கியமானதாகும்.

இந்தப் பயிற்சிக்காக பீதுருதாலகால மலையில் அசோக வனம் வரையுமுள்ள பகுதியைத் தெரிவுசெய்திருந்தார்கள்.

இராவணனால் சீதை சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த அசோகவனத்தை எனக்குப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

சிறையென்றில்லாமல் இங்கு இராமனோடு சற்று நேரத்தைக் கழிக்கக் கிடைத்திருந்தாலும் சீதை தனது வாழ்க்கையில் பெரும் பேராகக் கருதியிருப்பாள். அவ்வளவு ரம்மியமான இடம்.

பரந்த புல்வெளி, அதன் ஒருபக்கத்தே வரிசையாக நடப்பட்டுள்ளது போன்ற அசோக மரங்கள்.

அதிலே குங்கும நிறத்திலான அசோக மலர்கள், சில்லென்ற குளிர் காற்று.

காலடிகளைத் தொட்டு வணங்கிச் செல்லும் மேகக் கூட்டம்.

உலகத்திற்கு அப்பால் சென்று சகலதையும் மறந்து வானலோகத்தில் பாய் விரித்துப் படுப்பது போன்ற மனப்பிராந்தி.

இராமாயணச் சம்பவங்கள் — இராமாயணத்திலே வருகின்ற அசோக வனம், சீதா எலிய, இராமர் அணை.

இவையெல்லாம் கற்பனை என்று சொல்ல முடியாத அளவு உண்மைத் தடயங்களோடு உறுதியாக இருப்பது கண்டு யோசிக்க வேண்டியுள்ளது.

லெமூரியாக் கண்டம் இருந்த காலத்தில் இலங்கையை யும் இந்தியாவையும் சிறியதொரு ஆறே பிரித்தது. இப்பொழுது இருப்பது போன்ற பெரியதொரு கடல் பிரித்திருக்கவில்லை என்ற கருத்து இங்கு உண்மையெனப் படுகிறது.

அசோக வனத்திலே நின்று மலையில் சந்திர உதயத்தையும், காலையில் சூரிய உதயத்தையும் கண்டு களிக்கும் வாய்ப்பு ஒரு கவிஞனுக்குக் கிடைப்பது பெரும் பேறென்று கூறுவேன்.

சந்திரன் என்றதும் இங்கு எனக்கு வேறு சம்பவம் ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது.

21. 07. 69ல் ஆம்ஸ்ட்ரோங் சந்திரனில் கால் வைத்ததும்.

24. 04. 57ல் நான் தினகரனிலே 'நான் கண்ட கனவு' என்னும் கட்டுரையை எழுதியதும் என் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

அந்தக் கற்பனைக் கட்டுரையிலே, தூங்கிக் கொண்டிருந்த என்னை சிறகு முனைத்த ஒரு மனிதர் வந்து தட்டி எழுப்பி அவரது சிறகிலே பிடித்துக்கொள்ளுமாறு கூறி என்னை சந்திர மண்டலத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

சந்திர மண்டலத்திலே ஒளியால் படைக்கப்பட்ட மனிதர்களைக் கண்டதாகவும், அவர்களின் கால்கள் பூமியில் படாது மிதந்து செல்வது போன்று நடப்பதாகவும் எழுதியிருந்தேன்.

1957ம் ஆண்டு நான் எழுதிய இக்கட்டுரை 1969ம் ஆண்டு நிஜமாகி நான் கற்பனையில் கண்டது போன்றும் அந்தரத்திலே மிதப்பதுபோன்றும் நடப்பதாகவும் அறிந்து ஆனந்தப்பட்டேன்.

இந்த ஆனந்தம் ஆதர் சி. கிளார்க்காக என்னை நான் கற்பனை செய்து கொண்டதால் ஏற்பட்டதல்ல.

இனந்தெரியாத — எனது கற்பனையிலே எனக்கேற்பட்ட ஒரு நம்பிக்கையே காரணம் எனலாம்.

கனவு நினைவாகி நிறைவேறியது எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தது.

ஆம்ஸ்ட்ரோங் சந்திரனிலே கால் வைத்த காட்சியை தொலைக்காட்சியிலே அடிக்கடி காணும்போது எனது “நான் கண்ட கனவு” கட்டுரை ஞாபகம் வரும்.

அங்கம் 18

பட்டியல் தயாரிப்பும் எழுத்தாளர்களின் பரிதவிப்பும்

எழுபதுகளில் எனது இலக்கிய முயற்சி பிரகாசிக்கத் தொடங்கின. அதனால் எனக்குப் பிரபலமும் கிடைத்தது. நான் கவிதைத் துறையிலும், சிறுகதைத் துறையிலும், உருவகக் கதைத் துறையிலும் மூன்று முத்திரைகளைப் பதித்தது எழுபதுகளிலேயே என்பதை என்னால் நிச்சயமாகக் கூற முடியும்.

“நான் ரசிகன்” என்னும் எனது கவிதையொன்று சிந்தாமணியிலே பிரசுரமானது.

இக்கவிதை பற்றி இந்நாட்டின் பிரபலமான கவிஞர்களும் எனக்குப் பாராட்டுத் தெரிவித்தெழுதினர். உதாரணத்திற்கு நண்பர் சில்லையூரன் போன்றோரைக் குறிப்பிடுவேன்.

இஃதே போல மலர் என்ற பத்திரிகையிலே எனது “கறுப்பையா” என்னும் சிறுகதையொன்று பிரசுரமானது.

இக்கதையைப் படித்து விட்டு பாராட்டுத் தெரிவித்த பிரபலமான எழுத்தாளரும் அரசியல்வாதியுமான ஒருவர், கொழும்பு வந்தால் தன்னைச் சந்திக்குமாறு எழுதியிருந்தார்.

அதன்படி நானும் அவரைப் போய்ச் சந்தித்தேன்.

என்னைக் கண்ட அவர் கட்டித் தழுவி ஆலிங்கனம் செய்து எனது கறுப்பையா பற்றி வாயாரப் புகழ்ந்து விட்டு ரஷ்ய மொழியில் மொழிபெயர்ப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யப் போவதாகவும், அதனை ரஷ்யாவின் பிரபலமான பத்திரிகையொன்றிலே பிரசுரிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யப்போவதாகவும், அந்த அளவு சர்வதேசத் தரம் வாய்ந்தது அக்கதை என்றும் கூறினார்.

எனக்கு உச்சி பூத்தது. உள்ளம் குளிர்ந்தது.

இஃதே போல “சொந்தம்” என்னும் உருவக்கதையும் இதே ஆண்டிலே பிரசுரமாகி எனக்கு பாராட்டுக்களையும் புகழையும் தேடித்தந்தது.

இந்த எழுபதாம் ஆண்டினையும், இந்த மூன்று படைப்புக்களையும் என் இலக்கிய வாழ்வில் என்றுமே என்னால் மறக்க முடியாது.

அஃதே போல இந்த எனது மூன்று படைப்புக்களையும் மறக்க—அல்லது மறைக்க நினைக்கின்ற எனது இலக்கிய நண்பர்களையும் என்னால் மறக்கமுடியாதுள்ளது.

இவர்களை நான் மற்றவர்கள் சொல்வது போன்று அல்லது எழுதுவது போன்று இலக்கிய எதிரிகள் என்று குறிப்பிடவும் விரும்பவில்லை. காரணம் அவர்கள் பிழையென்று உணராமலும் சில விடயங்களை செய்திருக்கலாம் அப்படி நடந்திருந்தால் அவர்களை எப்படி எதிரிகள் என்று கூறுவது.

எது எப்படி இருந்தாலும் சம்பந்தப்பட்ட சம்பவத்தை என்னால் மறக்க முடியாதுள்ளதை மட்டும் கூறிக் கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

அதுவும் அப்பட்டமாகக் கூறிவிடுவது நட்புக்கு நல்லது என நினைக்கின்றேன்.

இன்று எங்கள் மத்தியிலே பிரபலமாகி, பல இலக்கியச் சேவைகளைச் செய்துவருகின்ற இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப் பணியகம் உருவாவதற்குக் காலாக—அல்லது மூலைக் கல்லாக நானும், நண்பர் ஜெமில் அவர்களும் அ. ஸ. அவர்களுமே இருந்தோம்.

இதனை வேறு ஒருவகையாகக் கூறுவதாயின் “ரிஷி மூலம்” நாங்களே எனலாம்.

இந்த இஸ்லாமிய வெளியீட்டுப் பணியகத்தின் மூன்றாவது வெளியீடு “எழுவான் கதிர்கள்”.

இந்தத் தொகுதியினை தொகுக்கவும், பிரசுரத்திற்குரிய வேலைகளைச் செய்வதற்குமாக அன்பு முகைதீன், பாலமுனை பாறாக் ஆகிய இருவரையும் எங்களது நிருவாக சபைக் கூட்டத்திலே நானே சிபார்சு செய்தேன்.

சபையும் ஏற்றுக் கொண்டது.

தொகுப்பும் வெளிவந்தது.

தொகுப்பாளர்களின் குறிப்பிலே அதாவது முன்னுரையிலே கவிதைகள் பற்றிக் குறிப்பு எழுதும்போது அறுபதுகளில், எழுபதுகளில் என காலப் பகுப்புச்செய்து கவிஞர்களைப் பட்டியல் செய்துள்ளனர். இரண்டு பட்டியலில் ஒரு பட்டியலிலாகுதல் எனது பெயர் இடம்பெறாதது எனக்கு மன வேதனையை அளித்தது.

இப்படித்தான் நண்பர் எம். எச். எம். சம்ஸ் அவர்கள் தினகரனிலே “முஸ்லிம் கதைஞர்கள்” என்னும்

தலைப்பில் பட்டியல் கட்டுரை ஒன்றினை எழுதியிருந்தார். அதிலே எனது பெயரையும் எஸ். முத்துமீரான் அவர்களுடைய பெயரையும் இருட்டடிப்புச் செய்திருந்தார்.

எனது பெயர் இருட்டடிப்புச் செய்திருந்ததைக்கூட நான் அவ்வளவு பொருட்படுத்தவில்லை. நண்பர் மீரான் அவர்களுடைய பெயர் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டிருந்தது எனக்கு வேதனையைத் தந்தது.

உடனேயே பதில் கட்டுரையொன்றை அதே தின கரனின் நான் எழுதினேன்.

எம். எச். எம். சம்ஸுக்கு இலக்கியத்தைப் பற்றியும், இலக்கியக்காரனைப் பற்றியும் எழுதுவதற்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது? என்று கேட்டேன். நண்பன் என்றும் பாராது காரசாரமாகத் தாக்கி எழுதினேன்.

ஆனால் இப்பொழுதெல்லாம் இப்படிப்பட்ட பட்டியல் எழுத்தாளர்களை — கோஷ்டிகாணம் பாடுபவர்களை — நான் பொருட்படுத்துவதில்லை.

பட்டியல் தயாரிப்பதில், பிரச்சார இலக்கியம் படைக்கின்றவர்கள் மகா கெட்டிக்காரர்கள்.

தங்களுக்குச் சாதகமாகச் சாதனைகளை நிலைநாட்டுவதில் சூரப் புலிகள். இலக்கியம் பற்றியோ, கலை பற்றியோ அவர்களுக்கு அக்கறை கிடையாது. அவர்களது கோஷ்டியைச்சேர்ந்தவர்களாக இருந்தால் போதுமானதே.

நான் இவர்களைப் பற்றியும் இவர்களது விமர்சனங்கள் பற்றியும் அக்கறைப்படுவதே இல்லை.

வாசகனின் அபிப்பிராயமே சரியான விமர்சனம் என்பது எனது அசைக்கமுடியாத கொள்கையாகும்.

அங்கம் 19

கார்ல்மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ் நட்பிற்கு இலக்கணமான நண்பர்கள்

எழுபத்தி ஒன்றுகளில் இலங்கை ஒலிபரப்புக்கூட்டுத் தாபனத்தின் முஸ்லிம் சேவை கவிஞர் மன்றம் என்றொரு நிகழ்ச்சியை நடாத்தியது.

இந்நிகழ்ச்சி நோன்புப் பெருநாளை முன்னிட்டு “பட்டினி மூலம் பட்டினி ஒழிப்பை பயிற்றுவித்தது இஸ்லாம்” என்னும் தலைப்பில் கவியரங்கொன்றை ஏற்பாடு செய்தது.

இக்கவியரங்கிலே கலந்து கொள்ளுமாறு எனக்கும் அழைப்புக் கிடைத்தது.

அழைப்பினை நிகழ்ச்சிக்குப் பொறுப்பாக இருந்த எனது நண்பர் ஜனாப். ஆஸாத் மௌலானா அவர்கள் அனுப்பியிருந்தார்.

அழைப்பைக் கண்டதும் நண்பர் ஆஸாத் என் மனத்திரையிலே நிழலாடத் தொடங்கினார்.

ஆசாத் போன்ற திறமைசாலிகளை விரல் விட்டெண்ணக்கூடிய அளவிலேயே எம்மால் காணமுடியும்.

நல்ல திறமையுள்ள எழுத்தாளர், பேச்சாளர், அரசியல்வாதி, ஆங்கிலம், தமிழ், சிங்களம், உருது,

அரபு போன்ற மொழிகளைச் சரளமாகப் பேசக்கூடியவர்.
நல்லதொரு ஒலிபரப்பாளர், கவிஞர், இனத்துவேசம் இல்லாதவர்.

இப்படியெல்லாம் இருந்துமென்ன ஒரு இடத்தில் இருந்து எதனையும் நிலைப்பாடாகச் செய்ய முடியாத அலைச்சல் மனமுடையவர்.

இவரோடு உரையாடிக்கொண்டிருந்தால் பொழுது போவதே தெரியாது.

கவியரங்கோடு இவரைக் காணும் ஆசையும் உந்தியது.

அதனால் அழைப்பை ஏற்றுக் கவியரங்கிலே கலந்து கொண்டேன்.

என்னுடன் அட்டானைச்சேனை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராக இருந்த ஜனாப். எம்.எஸ். எம். ஹாரிஸ் போன்றோரும் கலந்து கொண்டனர்.

இதற்கு முன்பெல்லாம் பல தடவைகள் எனது பேச்சு வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டுள்ளன. அவைகளை யெல்லாம் என்னால் கேட்க முடியவில்லை. காரணம் ஒலிப்பதிவு செய்து ஒலிபரப்பும் வழக்கம் அப்பொழுது இல்லை.

மாறாக இந்தக் கவியரங்கு ஒலிப்பதிவு செய்யப் பட்டு வேறு ஒரு தினத்தில் ஒலிபரப்பப்படுவதால் எனது பேச்சினை — எனது குரலினை நான் கேட்டு இன்புற வாய்ப்பேற்பட்டுள்ளதை எண்ணி மகிழ்ந்தேன்.

இக்கவியரங்கிலே கலந்து கொண்டமைக்காகக் கிடைத்த சன்மானத்தில் சிலேவ் ஜலண்டில் உள்ள மக்கள் புத்தகசாலையில் “கார்ல்மார்க்கம் ஏங்கல்சும்” என்னும் நூலொன்றினை வாங்கி வந்தேன்.

நூலை வாசித்தபோது, கொடுத்த பணத்தை விட அதன் பெறுமதியை என்னால் உணர முடிந்தது.

நட்பிற்கு இலக்கணமானவர்கள் கார்ல்மார்க்கம் ஏங்கல்சும்.

அதுமட்டுமல்ல இருவருமே கொண்ட கொள்கையை தங்களின் எண்ணக் கருவை நிலைநிறுத்த மக்களிடையே பரப்பத் தங்களுடைய உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையையும் இழந்துவிடத் துணியும் மனோபக்குவம் அபாரம்.

ஜோர்மனியிலே கருக்கொள்ளும் கார்ல்மார்க்கின் கொள்கை,

இங்கிலாந்திலே வளர்ச்சிபெற்று,

ரஷ்யாவில் பூத்துக் குலுங்கும் அழகு என்பவற்றையெல்லாம் அறிய நூல் துணையாக உள்ளது.

கார்ல்மார்க்கஸ் இங்கிலாந்திலே வாழ்ந்தபோது அவரது குழந்தையொன்று இறந்துவிட்டது.

அடக்கம் செய்வதற்குப் பணம் இல்லாததால் குழந்தையின் சடலம் இரண்டு நாட்களாக வீட்டினுள்ளேயே இருக்கிறது.

வெளியூரில் இருந்து ஏங்கல்ஸ் வந்து நண்பர் ஒரு வரிடம் சென்று கடன் வாங்கிவந்து சுவப்பெட்டி எடுத்து அடக்கம் நடைபெறுகிறது.

வாசிக்கும்போது என்னையறியாமலே என் மனம் அழுகிறது. உண்மையில் ஒரு எழுத்தாளனுக்கு அல்லது கொள்கைவாதிக்கு, ஏங்கல்சைப்போல் ஒரு நண்பன் வாய்க்கவேண்டும்.

அப்படி வாய்த்துவிட்டால் உண்மையில் அவன் பாக்கியசாலிதான்.

இஃது ஒருபுறமிருக்க நண்பர் ஆசாத் மெளலானா அவர்கள் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை செய்தது எனக்கு ஒரு வகையில் பேருதவியாக இருந்தது.

இருவரும் மட்டக்களப்பான் என்ற வகையில் ஒரு சில விடயங்களில் இருவரது சிந்தனையும் ஒன்றாகத் தொழிற் பட்டது.

உதாரணமாக மட்டக்களப்பு முஸ்லிம்களின் நாட்டார் பாடலினைத் தொகுத்தெடுத்து நாடறியச் செய்ய வேண்டுமென்ற எங்களின் முனைப்பைச் சொல்லலாம்.

இதற்குக் கட்டுப்பாட்டாளராக இருந்த அல்ஹாஜ் வீ. அப்துல் கபூர் அவர்களும் பேருதவியாக இருந்தார்.

அதனால் மட்டக்களப்பின் முக்கிய முஸ்லிம் கிராமங்களான சம்மாந்துறை, அக்கரைப்பற்று, இறக்காமம், அட்டானைச்சேனை, நிந்தலூர், காத்தான்குடி, ஏழுலூர், பொத்துவில், வாழைச்சேனை போன்ற கிராமங்களுக்கு ஒலிப்பதிவுக் கருவிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு மழை, வெயில் என்று பாராமல் இரவு, பகல் என்று நோக்காமல், போக்குவரத்துச் சிரமத்தையும் பொருட்படுத்தாது சென்று தங்கிப் பாடல்களை ஒலிப்பதிவு செய்தோம்.

இந்த வகையில் என்னை ஆசாத் பயன்படுத்தினார் என்பதைவிட நான் ஆசாத்தை பயன்படுத்தினேன் என்பதுவே பொருத்தமுடைத்து எனலாம்.

வருடக் கணக்கில் ஒலிபரப்புச் செய்வதற்குத் தேவையான பாடல்களையும் வேறு சில தகவல்களையும் சேர்த்தெடுத்தோம்.

அப்படியே ஒலிபரப்பும் நடைபெற்றது.

ஆனால், இன்று அவைகளெல்லாம் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் வைப்பகத்தில் இருந்து அழிக்கப்பட்டு விட்டதாகக் கேள்விப்பட்டு மனவேதனையடைந்தேன்.

பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவைகள் அழிக்கப்படுகின்றன. அழிக்கப்பட, வேண்டியவைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

காலம்தான் இவைகளுக்கெல்லாம் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

அங்கம் 20

நலிந்துவரும் நாட்டார் பாடல்கள்

எழுபத்தி இரண்டுகளில் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தமிழ் நிகழ்ச்சிப் பகுதியிலே கிராமிய நிகழ்ச்சிக்கு திரு. ஆர். சிவஞானம் பொறுப்பாக இருந்தார்.

இவர் எகிப்திலே நடைபெற்ற ஒரு பயிற்சி வகுப்பில் கலந்து விட்டு இலங்கை திரும்பிய கையோடு தன்னை வந்து சந்திக்குமாறு ஒரு செய்தி அனுப்பியிருந்தார்.

நான் அவரை அவரது வீட்டில் சந்தித்தேன்.

அவர் என்னை அன்புடன் ஆதரித்து, எகிப்தினைப் பற்றியும் எகிப்தின் கலை, கலாச்சாரம் பற்றியும், மதம் பற்றியும், எகிப்திய கிராமங்கள் பற்றியும் எனக்கு அருமையான பல தகவல்களை எடுத்துக் கூறினார்.

அத்தோடு எகிப்தின் கிராமியப் பாடல் பற்றிய அருமையானதும், பெறுமதியானதுமான ஒரு தகவலையும் கூறினார்.

எகிப்திய நாட்டார் பாடலுக்கும் உங்கள் மட்டக்களப்பு முஸ்லிம்களின் நாட்டார் பாடலுக்குமிடையே ஒரு நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாகவும் எடுத்துக்கூறி, தான் வைத்திருந்த ஒலிப்பதிவு நாடா ஒன்றினை எடுத்துப் போட்டுக் காட்டினார்.

அப்பாடல் சரியாக எங்களுர் பெண்கள் கவி பாடுவது போன்று ஒலித்தது.

அதே இராகம், அதே சாயல்.

நான் சிவஞானம் அவர்களைப் பார்த்தேன்.

அவர் என்னைப் பார்த்து உங்களுக்குக் கவிபுத்திரும் நெருக்கமான தொடர்பு இருக்கிறது என்றார்.

உங்களுர் பெண்கள் எகிப்தில் இருந்து வந்தபெண்களாகவும் இருக்கலாம். அதனால்தான் கிராமியக் கவி ஒரே சாயலில் இருக்கிறது என்று கூறினார்.

இதுசம்பந்தமான ஆய்வு பற்றிய தகவல்கள் எனது "மத்திய கிழக்கில் இருந்து மட்டக்களப்பு வரை" என்றும் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

நண்பர் சிவஞானம் அவர்கள் எகிப்திலே வைத்து என்னை நினைத்ததாகவும் அதனால்தான் அந்த நாட்டார் பாடல்களை இங்கு ஒலிப்பதிவு செய்து வந்ததாகவும் கூறி என்னிடம் அந்த ஒலிப்பதிவு நாடாலை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தார்.

அந்த ஒலிப்பதிவு நாடாவிலே எகிப்திய கிராமியப் பெண்கள் குரவையும் ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது.

அவைகூட எமது கிராமத்துப் பெண்களின் குரவையையே ஞாபகமுட்டின.

சிவஞானம் போன்ற நண்பர்கள் எமது நாட்டார் பாடல்கள் அழிந்து போகா வண்ணம் பாதுகாக்க ஆலோசனை கூறுவதோடு மட்டும் நின்றுகொள்ளாமல் அதன் ஒறிஜினால்ட்டி பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொள்ளவும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்துவரும் அதே வேளை, வேறு சில தமிழ் நண்பர்கள் அப்பாடல்கள் தங்களுடையவை எனக் காட்டிக்கொள்ளவும் உரிமை கொண்டாடவும் பல முயற்சி

சிகளை மேற்கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதை எண்ணும் போது மனவருத்தமாக இருக்கிறது.

இதனை நினைக்கும்போது மனம் வேதனையடைகிறது.

உதாரணத்திற்கு இங்கு ஒருசில சம்பவங்களை மட்டும் எடுத்துக் கூறவிரும்புகின்றேன்.

அண்மையில் எமது தேசியப் பத்திரிகையொன்றிலே பிரபலமான தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருவரினால் நாட்டார் பாடல் பற்றி கட்டுரை ஒன்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அக்கட்டுரையிலே இடம்பெற்றிருந்த பாடல்களில் சில முஸ்லிம் பெண்களால் பாடப்பட்ட நாட்டார் பாடல்கள். அந்தக் கட்டுரையிலே திருத்தியும் வெட்டியும் ஒட்டியும் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டிருந்ததை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

உதாரணமாக,

தெருவால போக வொண்ணா

தேன் போல மணக்கிறது

கனியருந்த நான் வருவேன் - உன்ற

காக்காமார் காவலுகா, என்ற பாடலை

தெருவால போக வொண்ணா

தேன் போல மணக்கிறது

கனியருந்த நான் வருவேன் - உன்ற

அண்ணன்மார் காவலுகா, என்று மாற்றியுள்ளதை

நான் அவதானித்தேன்.

இதே கட்டுரையில் தமிழ் இளைஞனால் பாடப்பட்டதாக பின்வரும் பாடல் இடம்பெற்றுள்ளது.

"அன்னப் பசங்கினியே நீ
ஆக்கி வைத்த சோறு கறி
உண்ணக் கிடைக்கும்ந்
உகப்பான காலமெப்போ"

இப்பாடலிலே “உகப்பான” என்ற சொல்லின் அவர் மறந்தே விட்டார்.

இச்சொல் தமிழ்ச் சொல் அல்ல.

இஃதே போல்-மச்சான், மச்சி ஆகிய சொற்களும் தமிழ்ச் சொற்கள் அல்ல என்பதை மறந்து பாடல்களுக்கு உரிமை கொண்டாட நினைக்கிறார்கள்.

மேலும் இன்னுமொரு பாடலையும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

“ஒழுங்கையால போகவொண்ணு
ஒறட்டி மணம் மணக்கிறது
சூடமர்ந்தால் கின்ன ஒண்ணு ஒரு
துண்டனுப்புகா கிளியே”

இப்பாடலிலே ஒறட்டி (ரெட்டி) என்ற சொல் வருகிறது. கலாச்சார ரீதியாகப் பார்த்தால் ரெட்டி தமிழர்கள் உணவல்ல.

இவ்வாறு ஆயிரம் ஆயிரம் பாடல்களை எடுத்துக் கூற முடியும்.

இன்றைய கால கட்டத்தில் யாரால் பாடப்பட்ட பாடலாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை; பாடல்கள் அழிந்து போகாது, சீர்குலைந்து போகாது பாதுகாக்க வேண்டிய கடமைப்பாடு எம்போன்றவர்கட்கு உண்டு என்பதை மட்டும் உணர்ந்து கொண்டாலும் போதுமானதாகும், எனக் கூறி என்னிடம் உள்ள ஆயிரக்கணக்கான நாட்டார் பாடல்களையும் விருத்தங்களையும் வசைப்பாட்டுகளையும் சேகரிப்பதற்கு உதவியாக இருந்த இலங்கை ஒலிபரப்பு கூட்டுத்தாபன நண்பர்கள் திரு. சிவஞானம், ஜனாபர்களான ஆசாத் மௌலானா, குத்தூஸ் மரைக்கார் போன்றோருக்கு எனது நன்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

அங்கம் 21

பட்டமும் படைப்பாளியும்

உண்மைகளைச் சொல்லுவதற்கு வெட்கப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை.

உண்மைகள் கசப்பாக இருந்தாலும் அதனுடைய பின்னூட்டல் பயனுடையதாகவே இருக்கும் என்பதில் எனக்கு அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையுண்டு.

எனவே இந்நூலிலே நான் சில உண்மைகளைக் கூற முயற்சித்துள்ளேன். 1972ம் ஆண்டு சாஹிராக் கல்லூரியில் நான் சாதாரண பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்தான்.

ஆனால் என்னிடம் தமிழை ஜி. சி. ஈ. உயர்தர வகுப்பு வரை படிப்பிக்கக் கூடிய ஆர்வமும் ஆற்றலும் அனுபவமும் இருந்தன.

நான் பட்டதாரி ஆசிரியராக இல்லாதபடியினால் ஜி. சி. ஈ. உயர்தர வகுப்பிற்கு தமிழ் படிப்பிப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் இல்லாது போய்விட்டது.

எங்கள் பாடசாலைக்கு நண்பர் எஸ். மௌனகுரு அவர்கள் பட்டதாரி ஆசிரியராக நியமனம் பெற்று வந்த தும் என்னிடம் இருந்த ஜி. சி. ஈ. சாதாரண வகுப்புத் தமிழ் பாடங்களும் ஒவ்வொன்றாக அகலத் தொடங்கின.

பட்டதாரி ஆசிரியருக்கு பாடங் கொடுபடவேண்டும் என்ற கட்டாயத்தின் பேரிலேயே இது நடைபெற்றது. இதனை எப்படி என்னால் பிழையென்று சொல்ல முடியும்.

வைத்தியம் செய்வதற்கு வைத்தியர் என்ற அத்தாட்சிப் பத்திரம் வேண்டும். இல்லையேல் எவ்வளவு திறமையானவராக இருந்தாலும் கை ராசிக்காரராக இருந்தாலும் சட்டப்படி அவர் வைத்தியம் செய்தால் குற்றமே.

இந்த உதாரணம் என்னைப் பொறுத்த வரை சரியானதே.

இது பாடசாலைக்கு உள்ளே உள்ள விடயம். பாடசாலைக்கு வெளியே நான் ஒரு படைப்பாளி—இலக்கியக்காரன்.

எனது இலக்கியப் படைப்புக்கள் சாதாரண வாசகனோடு மட்டும் நின்று கொள்ளாமாயிருந்தால் எனது கல்வித்தகைமை போதுமானதே.

பொதுமக்கள், சாதாரண வாசகர்கள் இலக்கியப் படைப்பை பார்ப்பார்களே தவிர படைப்பாளியைப் பார்ப்பது குறைவு. அப்படிப் படைப்பாளியைப் பார்க்க வேண்டிய ஒரு சந்தர்ப்பம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டால் படைப்பாளியின் தன்மைகளை அதாவது “கறக்கெடர்” எப்படிப்பட்டது என்று பார்ப்பார்களே தவிர படைப்பாளியின் கல்வித் தரத்தைப் பார்க்கமாட்டார்கள்.

படைப்பாளி குடிகாரனாக இருந்து கொண்டு குடிகாரனை—சமூகத்தில் இருந்து விலக்கவேண்டும், அவனுடைய வார்த்தைகளை நம்பக்கூடாது என்று கூறினால் நம்பமாட்டார்கள்.

அதிலும் குறிப்பாக படைப்பாளியைத் தெரிந்த அந்தப் பிராந்தியத்தில் உள்ள பொதுசன வாசகர்கள் நம்பவே மாட்டார்கள்.

ஆனால்,

படித்த மட்டத்திலே அல்லது பல்கலைக்கழக மட்டத்திலே உள்ள வாசகர்கள், விமர்சகர்கள் இதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட தன்மையுள்ளவர்கள்.

இவர்கள் படைப்பாளியின் படைப்போடு சேர்த்து பட்டத்தையும் பார்க்கிறார்கள். பட்டம் இல்லாத ஒருவனால் இலக்கியம் படைக்கப்பட்டிருந்தால் அதனைப் படைப்பாகவே கருதமாட்டார்கள்—விமர்சனத்திற்குக்கூட எடுக்க மாட்டார்கள். அதனால் படைப்பாளியும் அவனது படைப்பும் மணமற்றுப் போகின்றன.

இதனை இன்னொரு வகையாகக் கூறினால் பல்கலைக்கழகத்தில் பகுதிநேர விரிவுரையாளராக இருந்தால் (ஆகக் குறைந்தது) அவரது படைப்புக்கள் பாடங்களாகும், பாடநூல்களாகும்.

இவை கசப்பான உண்மைகளே.

என்வே நானும் உள், வெளித் தாக்கங்களுக்கு ஆளர்னேன்.

பத்து வருடங்களுக்கு முன் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த எனது ஜி. சி. ஈ. உயர்தர பரீட்சைக்கான பாடக் குறிப்புக்களையும் நூல்களையும் புழுதி தட்டி எடுத்தேன்.

பாட நூல்களைப் படிப்பதற்கென்று சிறிது நேரத்தை ஒதுக்கிக்கொண்டேன்.

இறைவனும் எனக்கு அருள்புரிந்தான்.

தமிழோடு சேர்த்து புவியியல், இஸ்லாமிய நாகரீகம், அறியல் ஆகிய நான்கு பாடங்களையும் கற்று 1973ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் பரீட்சை எழுதினேன்.

நான் படிப்பித்த மாணவர்களும் நானும் ஒன்றாக பரீட்சை எழுதினோம்.

எனக்குக் கொஞ்சம் கூச்சமாகத்தான் இருந்தது. பரீட்சை நாம் நினைப்பது போன்று கைகொடுக்கா விட்டால் மாணவர்களின் கேலிக்கு ஆளாகவேண்டி வருமே என்ற எண்ணம் மேலோங்க வெட்கமும் கூச்சமும் அதிகரித்தது.

அதனால் பரீட்சைக்கு ஆயத்தம் செய்வதைக் கொஞ்சம் கூட்டிக் கொண்டேன். இந்தக் கால கட்டத்தில் பரீட்சையைத் தவிர எனக்கு எதுவுமே தெரியவில்லை.

முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார் என்பது மெய்யாகிவிட்டது.

இதனை இங்கு ஏன் கூறுகின்றேன் என்றால்,

படைப்பாளிக்குப் பட்டம் எதுவும் செய்யாவிட்டாலும் உயர்மட்ட வாசகர்களுக்கும் விமர்சகர்களுக்கும் எதையாயினும் செய்யும். அதனால் உங்கள் அந்தஸ்து உயரும். அதனால் நீங்கள் ஏதாயினும் ஒரு பட்டத்தை வலிந்தாயினும் பெற்றுக்கொள்ளப் பாருங்கள்.

அங்கம் 22

எழுத்தாளர்களும் அவர்களது மனைவியரும்

1974ம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழக, களனி வளாக மாணவன் நான்.

கொழும்பு வாழ்க்கை.

ஒரு கையிலே புத்தகங்களையும் மறுகையிலே பிள்ளைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு மனைவி-பின் தொடர கொழும்பு போய்ச் சேர்ந்தேன்.

படிப்பு, படிப்பித்தல், இலக்கிய அழைப்பு, வாழ்வதற்கான உழைப்பு என இருபத்தி நான்கு மணித்தியாலமும் எனக்கு வேலை இருந்து கொண்டே இருந்தது.

என் மனைவி அலுத்து விடுவார் என நினைத்தேன். அன்போடு சகலதையும் பொறுத்துக்கொண்டார்.

ஒரு படிப்பாளியின் அல்லது எழுத்தாளனின் வாழ்க்கையில் மனைவி முக்கியமானதொரு அங்கம்.

பொறுப்புணர்ச்சியோடும், பொறுமையோடும் கரும மாற்றவேண்டிய பொறுப்புடையவர்.

இந்தப் பொறுப்பினைச் சரியாகச் செய்கின்ற மனைவி யருக்கு கணவர்கள் மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்த வேண்டிய கடமைப்பாடுடையவர்கள்.

இந்த வகையில் இளங்கீரன் முதன்மையானவர்.

இளங்கீரனின் வெள்ளி விழா பாராட்டுக் கூட்டம் வெள்ளவத்தை இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் 12. 05. 74ல் நடைபெற்றது.

விரல் விட்டெண்ணக்கூடிய ஒரு சிலரே கலந்து கொண்டனர். பொதுமக்களை நாம் குறைகூற முடியாது. எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொள்ளாதது மன வேதனைக் குரிய விடயமாகும்.

கோஷ்டி மனப்பான்மை தலைதூக்கி இருக்கவேண்டும் என நினைக்கின்றேன்.

எது எப்படி இருந்தாலும், பாராட்டு விழாவின் போது இளங்கீரன் அவர்கள் நடந்துகொண்ட முறையும் அவர் பேசிய பேச்சும் என்னை - என் மனத்தை நெகிழச் செய்தது.

கீரனுக்கு நண்பர்கள் சேர்ந்து பொன் முடிப்பு வழங்கினார்கள்.

அதனையவர் தனது மனைவி கையிலே கொடுத்து இதற்குரியவர் நானல்ல, என் மனைவியே என அவரைப் புகழ்ந்துகூறி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார்.

எனக்கு,

எனது மனைவி.

மண மங்கள மாலை பாடிய அட்டாளைச்சேனை அப்துல் றகுமான் புலவரின் மனைவி,

வள்ளுவன் மனைவி,

மகாத்மா காந்தியின் மனைவி,

கார்ல்மாக்ஸின் மனைவி, போன்றோரும்,

இவர்களுக்கு எதிர்த் திசையிலே நிற்கும் லியோ டால்ஸ்டாயின் மனைவி

இமாம் ஷைகுஸா அதியின் மனைவி போன்றோரும் என் மனக்கண் முன் தோன்றி மறைந்தனர்.

நானும் கீரனுக்கு வாழ்த்துக்கூறி விடைபெற்றேன்.

எனக்கு பல்கலைக்கழகத்தில் பல தமிழ் இலக்கியப் பணிகளை செய்வதற்கு வாய்ப்பிருந்தது.

1974க்கு முன் எனது பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மன்றம் என்ற ஒரு அமைப்பு இருக்கவில்லை. இதற்கான காரணங்களில் ஒன்று இங்கு தமிழ் மொழி மூலம் கல்வி கற்றோர் தொகை மிக மிகச் சொற்பமே.

இருந்தும் தமிழ் மன்றம் என்ற ஒரு அமைப்பு இருக்கவேண்டியதன் அவசியத்தை எனது நண்பர்களான அ. ஸ. அப்துல் ஸமத், தற்போது தினகரன் பத்திரிகை யிலே உதவிப் பத்திராதிபராகத் தொழில்புரிகின்ற என். எம். அமீன் போன்றோருக்கு எடுத்துக்கூறியதோடு தமிழ்த் துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் எஸ். தனஞ்செயராஜ சிங்கம் அவர்கட்கும் எடுத்துக் கூறினேன்.

எல்லோரும் அமைப்பொன்றினை ஏற்படுத்த உற் சாகம் தந்தனர். அமைப்பு அதிசீக்கிரமே உருவாயிற்று.

தமிழ் மன்றத்தின் தலைவராக அ. ஸ. அப்துல் ஸமத் அவர்களும், காரியதரிசியாக தமிழ் நண்பர் ஒருவரும், “மானுடம்” பத்திராதிபராக நானும் பொருளாளராக கலாநிதி ஆ. கந்தையா அவர்களும் தெரிவு செய்யப்பட்டோம்.

இதனை அடுத்து எமது வளாகத்தில் முஸ்லிம் மஜ்லிஸ் என்ற அமைப்பினையும் தோற்றுவித்தோம்.

அதன் பத்திரிகையான இன்ஷானியாவிற்கும் நானே பத்திராதிபராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டேன்.

இதனை அடுத்துவந்த மறு கிழமையே அகில இலங்கை பல்கலைக்கழகங்களின் “முஸ்லிம் மஜ்லிஸ்” என்ற ஒரு அமைப்பினை கொழும்பு பல்கலைக்கழக வளாகத்திலேகூடி அங்குரார்ப்பணம் செய்துவைத்தோம்.

இக்கூட்டத்திற்கு அனைத்து இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் கல்வி பயிலும் முஸ்லிம் மாணவர்கள் அனைவரும் சமுகமளித்தனர்.

எல்லோரையும் கண்டு கதைப்பதற்கும் கருத்துப் பரிமாறுவதற்கும் இது நல்லதொரு சந்தர்ப்பமாகப் பயன்பட்டது.

இந்த அனைத்து இலங்கைப் பல்கலைக்கழக முஸ்லிம் மஜ்லிஸின் பத்திராதிபராகவும் நானே தெரிவு செய்யப்பட்டேன். திரும்பிய பக்கமெல்லாம் இலக்கியப் பணி என்னை இன்முகம் காட்டி வரவேற்றது. நானும் அலுப்புச் சலிப்பின்றி அயராது பாடுபட்டேன்.

கவியரங்கென்றும், கருத்தரங்கென்றும், பேச்சுப் போட்டியென்றும், கவிதைப் போட்டி என்றும், கட்டுரைப் போட்டியென்றும், பட்டி மன்றம் என்றும் நாடக விழா

வேன்றும், நாட்டிய அரங்கேற்றமென்றும் ஏதாயினுமொன்று ஒவ்வொரு நாளும் நடைபெற்றுக்கொண்டே இருக்கும்.

இஃதே வேளை சிங்கள மொழி மூலம் கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் அவர்களது கலை, இலக்கிய மன்றத்தால் பாரிய கருத்தரங்குகளை ஒழுங்கு செய்வார்கள்.

அவற்றிலே கலந்து கொள்வதற்காக சிங்கள எழுத்தாளர்கள் பலரும் வருவதுண்டு. அவர்களை கண்டு கதைக்கும் வாய்ப்பும் எமக்குக் கிடைப்பதுண்டு.

இப்படியாகக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தித்தான் பகுத்தறிவு வாத இயக்கத்தின் தலைவர் ஆபிரகாம் கோலூர் அவர்களின் நட்பை நான் வளர்த்துக்கொண்டேன்.

19.08.1974ல் ஆபிரகாம் கோலூர் அவர்கள் எமது பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்து உரையாற்றினார். அவரது உரையைக் கேட்பதற்காக எமது வளாகத்தைச் சேர்ந்த பெளத்த குருமாரும், கிறிஸ்தவ குருமாரும் அதிக அளவில் அங்கு கூடியிருந்தனர்.

உரையாற்றிய ஆபிரகாம் கோலூர் அவர்கள் பெளத்தம் வெறும் தத்துவங்களேயன்றி அது ஒரு மதமல்ல என்றும், கிறிஸ்தவ குருக்களைப் பற்றியும் சாடு சாடு எனச் சாடினார்.

கூட்டம் குழப்பத்தில் முடிந்து கோலூர் இரத்தக் காயங்களோடுதான் வெளியேறுவார் என நினைத்துப் பயந்தவாறு இருந்தேன்.

கேள்வி நேரத்தின் போதுதான் கோலூரின் ஆழ்ந்த அறிவினையும், தைரியத்தினையும் என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

கருத்தரங்கு அமைதியாகவே கலைந்தது. நான் நினைத்தது எதுவுமே நடைபெறவில்லை.

உண்மைகளைச் சொல்லுவதற்கும் அசட்டுத்திரியம் வேண்டும். இல்லையேல் உண்மைகளும் எங்கோ ஒரு மூலையில் உறங்கிவிடும்.

ஆபிரகாம் கோலூர் உண்மையிலேயே திரியசாலி தான்.

அங்கம் 23

கவியரங்கும் கருத்துவேறுபாடும்

இப்பொழுதெல்லாம் புதுக்கவிதை என்று ஏதாயினும் பேச்சு எழுந்தால் பேராசிரியர் முகம்மது மேத்தா, வாணியம்பாடி கவிக்கோ அப்துல் றகுமான், கன்னடப் புதுக்கவிதையாளர் வி. கே. கோகக் போன்றோரின் பெயர்கள் ஞாபகப்படுத்தப்படாமல் விடுபடுவதில்லை.

1975ம் ஆண்டு வாணியம்பாடி கவிக்கோ அப்துல் றகுமான் அவர்கள் இலக்கியப் பயணம் ஒன்றை மேற்கொண்டு இலங்கைக்கு வந்திருந்தார். இவரை எனக்கு முன்பின் தெரியாது என்றாலும் இவரது வரவை பிரயோசனப்படுத்த நினைத்து இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபன முஸ்லிம் நிகழ்ச்சிக் கட்டுப்பாட்டாளர் ஜனாப். வீ. அப்துல் கபூர் அவர்களிடம் இதுபற்றிக் கலந்துரையாடி கவியரங்கொன்றிற்கு ஒழுங்கு செய்தேன்.

கவியரங்கு வானொலிக் கலையகத்திலே முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள், பேச்சாளர்கள், அரசியல்வாதிகள், கலைஞர்கள், பிரமுகர்கள் என்போர் நிரம்பி வழிய ஆரம்பமாகியது.

கவியரங்கிலே கவிக்கோ வாணியம்பாடி அப்துல் றகுமான், கவிஞர் எம். ஏ. நுஃமான், கலைவாதி கலில் போன்றோர் கலந்து கொண்டனர்.

நான் விமர்சனக் கவிஞராகக் கலந்துகொண்டேன்.

கலைவாதியைத் தொடர்ந்து கவிக்கோ கவிதை வாசித்தார். அதனைத் தொடர்ந்து நுஃமான்.

நுஃமானின் கவிதை சபையிலே ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது.

“ஈமானைக் கொன்றவனா நுஃமான்” என்ற அடிகள் வாசிக்கப்பட்டதே சபையின் பரபரப்பிற்குக் காரணமாகும்.

சபையின் பரபரப்பைப்பொருட்படுத்தாது நுஃமான் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“அனல்ஹக்” எனச் சொன்ன அப்பெரிய ஞானியினைக் கொன்றொழித்த மூடரைப்போல் நான் அவனைக் கொல்லேன், அவன் கருத்தில் இன்று உண்மையிருக்கிறது என்ற அடிகள் வந்ததும் சபையின் சலசலப்புக் கூடி கவியரங்கினைச் சீர்குலைத்தது. ஒலிப்பதிவு தடைப்பட்டது.

கவியரங்கு முடிந்தும் முடியாமல் கலைந்தது.

எனக்குக் கவிதை வாசிக்கக் கிடைக்கவில்லை.

தேவர் விருந்திலே கலந்துகொண்டாமலே நுஃமான் வெளியேறிவிட்டார்.

நான் கவிக்கோ அவர்களிடம் நுஃமான் அவர் ஞாடைய கவிதையைப் பற்றித் தங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவர் தங்கப் பாத்திரத்தில் ஊற்றப் பட்ட நஞ்சைப் போன்றது” என்றார்.

கவியரங்கு ஒலிபரப்பப்பட்டவே இல்லை

கவியரங்கின் தொகுப்பினை அல்லது, தணிக்கை செய்யப்பட்ட பகுதியினை மருத மலரிலே ஒலிபரப்பு வோம் என ஆலோசனை கூறினேன். அதுவும் நடக்கவில்லை.

மருதமலர் என்றதும் எனக்கு கல்ஹின்னை எம். லி. எம். சபைர் அவர்களின் ஞாபகம் வருகிறது.

இந்நிகழ்ச்சியினை எனக்கு முன் நண்பர் சபைர் அவர்களே தொகுத்தளித்து வந்தார். அவருக்கு முன் இதனைப் பலர் தொகுத்துள்ளார்கள்.

இந்நிகழ்ச்சியினைப் பொறுப்பேற்று நடத்துமாறு நண்பர் கபூர் அவர்கள் என்னைக் கேட்டபோது ஆரம்பத்தில் நான் விரும்பவில்லை.

இதற்குப் பல காரணங்கள். அவற்றுள் ஒன்று, புதியதொரு நிகழ்ச்சியை நடத்த விரும்பினேனே தவிர யாரும் நடத்திப் பழகப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியை நடத்த நான் விரும்பவில்லை.

இரண்டாவது "மருத மலர்" என்னும் இந்த நிகழ்ச்சி நீண்ட காலமாகப் பலராலும் நடத்தப்பட்டு வந்தபடியால் நிகழ்ச்சி தனது நோக்கத்தை விட்டு வெகு தூரத்திற்கப்பால் சென்றுள்ளதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

மூன்றாவது, பத்து வருடம் நடத்திய ஒருவரிடம் இருந்து நிகழ்ச்சியைப் பிரித்தெடுத்து வேறு ஒருவரிடம் கொடுத்தாலும், நாம் பத்து வருடம் நடத்தினோம்தானே, மற்றவரும் செய்து பார்க்கட்டும் என விரிந்த நோக்கோடு பார்க்கமாட்டார். தன்னிடம் இருந்து நிகழ்ச்சியை பறிப்பதற்கு புதியவர் காரணமாக இருந்து விட்டார் என்றே நினைப்பார்.

இது இன்றைய காலகட்டத்தில் இயற்கை நிகழ் வாகிவிட்டது.

மேற்கூறிய மூன்று காரணங்களும் பல காரணங் களுள் முக்கியமான காரணங்களாகும்.

அதனால்,

மருதமலர் நிகழ்ச்சியை கழூர் அவர்களின் வேண்டுகோளினை மறுக்கமுடியாதென்பதனால் பெற்று மூன்று கிழமை மூன்று நிகழ்ச்சியை நடத்திவிட்டு தொடர்ந்து நடத்த முடியாதென மறுத்துவிட்டேன்.

அத்தோடு "மகரந்தம்" என்றதொரு புதிய நிகழ்ச்சியை நடத்தும் ஆலோசனையையும் அந்நிகழ்ச்சி பற்றியும் எடுத்துக் கூறும் அறிக்கையொன்றினையும் கையளித்தேன்.

நான் மாணவனாய் இருந்த காலத்தில் "நண்பர் சபை" அவர்களுடைய "மலர்ந்த வாழ்வு" என்னும்

கவிதை நூலினை வாசித்து அவர் மீது பற்றுக்கொண்டு— நட்புக்கொண்டவன்.

மருத மலர் நிகழ்ச்சியால் நட்புப் பறக்கடிக்கப் பட்டுவிட்டது. நான் எவ்வளவோ பேச முயற்சித்தும் அவர் இடம் தரவே இல்லை. காணும்போதெல்லாம் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டே சென்றார். நட்பும் இல்லை, மருத மலரும் இல்லாத நிலை.

கடைசியாக நான் அகில இலங்கைப் பாடசாலை களிமையே நடைபெற்ற தமிழ்த்தின விழாப் போட்டிகளில் கலந்துகொள்வதற்காக 1984ம் ஆண்டு கண்டிக்குச் சென்றபோது சபைர் அவர்களைச் சந்தித்து பழைய உறவைப் புதுப்பித்துக் கொண்டேன்.

கண்டியிலே எனைக் கண்டு கட்டித் தழுவி அன் போடு ஆதரித்தார். அவர் வீட்டிற்கு பகலுணவு அருந்த வருமாறு அழைத்து என்னைப் படாத பாடு படுத்தினார்.

எழுத்துலக மனக்கசப்புக்கள் நிரந்தரமானதல்ல என்பதை நான் பல சந்தர்ப்பங்களில் அனுபவ ரீதியாகக் கண்டுள்ளேன்.

இந்த உறவிற்கு இனம், மொழி, நாடு என்பவை களெல்லாம் ஒருபோதும் தடையாக இருந்ததுமில்லை.

இதற்கு உதாரணமாக எனக்கும் பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டு ஆங்கிலச் சிறுகதை எழுத்தாளர் இப்ரூகிம் ஏ. சபைரா அவர்களுக்குமிடையே இருந்த நட்பைக் கூற முடியும்.

அவர் இலங்கையிலே பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டுத் தூதரகத்திலே கடமைசெய்தபோது ஏற்பட்ட உறவு

அவர் இந்த நாட்டை விட்டு அவரது தாய் நாட்டிற்குச் சென்ற பிறகும் நீடிக்கிறது.

எழுத்துலக உறவு இடையிடையே சிலும்பல் ஏற்பட்டாலும் அறுந்துவிடும் தன்மையற்றது.

அங்கம் 24

நட்பும் நண்பர்களும்

ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் வாழ்க்கையிலே மறக்க முடியாத சில நண்பர்கள் இருப்பார்கள்.

எனது வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத சில நண்பர்களுள் அல்ஹாஜ் வீ. அப்துல் கபூர் அவர்களும் ஒருவர்.

இவர் ஆழமான சமூகப் பற்றும், கூரான சிந்தனையும் கொண்டவர். ஒலிபரப்புக் கலையில் தனக்கென தனித்துவமான சில தடயங்களை ஏற்படுத்தி நேயர்கள் மத்தியில் நீங்காத இடத்தினைப் பெற்றவர்.

ஆய உதவிகள் அனைத்தும் செய்து என்னையும் ஒலிபரப்புத் துறையிலே, வானொலி நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பு அம்சங்களிலே வழிகாட்டிச் சென்றவர்.

“மருத மலர்” என்ற வானொலி நிகழ்ச்சியினை என்னால் நடத்த முடியாது என நான் கைவிட்டபோது, இச்சம்பவம் நண்பர் கபூர் அவர்களின் மனத்தைப் புண்படுத்திவிடுமோ என நினைத்தேனே தவிர இந்நிகழ்ச்சியினை நடத்த மறுப்பதால், ஏற்படும் வேறு எனது இழப்புக்களை நான் நினைக்கவே இல்லை.

அந்த அளவு மென்மையான மனம் படைத்தவர் அவர்.

“மகரந்தம்” என்ற வாடுவி நிகழ்ச்சியை என்னிடம் ஒப்படைத்தபோது, “தேவீ போன்று வாசிக்க அலைச்சல்கொண்டு திரியும் உங்களைப் போன்றவர்களால் மட்டுமே இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சியை நடத்த முடியும் நீங்கள் வெற்றிபெற ஆசிக்கின்றேன்” என்று கூறி நிகழ்ச்சியை ஒப்படைத்தார்.

அந்நிகழ்ச்சிக்கான முன் அறிமுக இசையை பல பகல்களைச் செலவு செய்து பல இசைத் தட்டுக்களில் இருந்து தொகுத்து எடுத்து ஒரு இசையாக்கி என்னிடம் ஒப்படைத்தார்.

ஒவ்வொரு கிழமையும் நிகழ்ச்சியைக்கேட்டு இன்னும் என்ன செய்யலாம் என எனக்கு ஆலோசனை கூறுவார்.

ஆறு மாத ஒப்பந்தத்தோடு பெறப்பட்ட அந் நிகழ்ச்சியினை மூன்று வருடங்கள் செய்தேன். இந்தியாவின் பல பாகங்களில் இருந்தும் பாராட்டுக் கடிதங்கள் வந்து குவிந்தன.

“மகரந்தம் புகழ் மருதூர் மஜீத்” என்றே என்னை இந்திய நண்பர்கள் அழைக்கலாயினர்.

“பன்னீர் வாசத்தோடு” நான் இந்தியா சென்ற போது மகரந்தமே என்னை அறிமுகம் செய்துவைத்தது.

இந்நிகழ்ச்சி புகழை மட்டுமல்ல, பொருளாதார ரீதியாகவும் எனக்கு பேருதவி செய்தது. தெமட்ட கொடை ஆராமயா ரோட்டில் நான் வசித்த வீட்டின் வாடகையை இந்நிகழ்ச்சியின் மூலம் கிடைத்த வருமானத்தின் மூலமே கொடுத்து வந்தேன்.

நிகழ்ச்சியை விட்ட அன்று வீட்டையும் விட்டு விட்டேன்.

கொழும்பிலே நான் வசித்த இடங்களான தெமட்ட கொடை கொஸ்பல் லேன் (கொஸ்பல்), மருதானை ரெம்பிள் ரோட் (ரெம்பிள்), சிலேவ்ஹலண்ட் சேர்ச் ஸ்ரீட் (சேர்ச்), தெமட்டகொடை ஆராமயா ரோட் (ஆராமய), இவைகளெல்லாம் ஒரு ஒழுங்கிலே வந்து அமைந்துள்ளதை என்னால் அவதானிக்க முடிகிறது.

இஃது ஒருபுறமிருக்க, இக்கால கட்டத்தில் தகவல் ஒலிபரப்புத் துறை பதில் அமைச்சராக, எனது நண்பரும்

கபூர் அவர்களின் நண்பருமான ஜனாப். ஏ. எல். ஏ. மஜீத் அவர்கள் பதவிவகித்தது எங்களுக்கு பலமாக இருந்தது. பகிர்பவன் எமது ஆளாக இருந்தால் தலைப் பந்தியென்ன கடைப் பந்தியென்ன என மனத்துள் எண்ணிப் பூரிப்படைந்தோம்.

நான் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைத்தது.

கபூர் அவர்களுக்கும் உதவி அமைச்சருக்குமிடையே ஏதோ தகராறு. கபூர் அவர்கட்கு இடமாற்றம். ஒலி பரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் இதே கதை. கூத்தாடிகளுக்குக் கொண்டாட்டமாகிவிட்டது.

நான் வழமைபோல் நிகழ்ச்சி ஒலிப்பதிவுக்காக கலையகத்திற்குச் சென்றேன். எனது நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளரான ஆயிசா ஜுனைதீன் அவர்கள் கவலைதோய்ந்த முகத்தோடு என்னை அணுகி “உங்களின் நிகழ்ச்சியை நிறுத்தச் சொல்லி உதவி அமைச்சர் அப்துல் மஜீத் அவர்கள் கட்டளை அனுப்பியுள்ளார்கள்” என்றார்.

நான் இதனைக் கேட்டு அலட்டிக்கொள்ளவுமில்லை, ஆச்சரியப்படவுமில்லை.

அமைதியாக கலையகத்தை விட்டகன்று நேரே உதவி மந்திரி அவர்களின் மந்திரி காரியாலயத்திற்குச் சென்றேன்.

நண்பன் என்ற உரிமை என்னைத் தைரியத்தோடு அழைத்துச் செல்கிறது.

என்னைப் பற்றியும் இல்லாததும் பொல்லாததையும் கபூரோடு சேர்த்து அள்ளி வைத்திருப்பார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

மந்திரியாக இருந்தாலும் மன்னகை இருந்தாலும் நட்பிற்கு முன்னால் இவை எம்மாத்திரம்? அதுவும் உண்மையென்றென்றிருக்க நாம் ஏன் பயப்பட வேண்டும்? தைரியத்தோடு உள்ளே செல்கிறேன்.

“உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன் வாரும்” என்றார்.

நான் எதுவும் பேசவில்லை. மௌனியாக அவர்முன் நின்றேன்.

“நீர் கபூறுடைய ஆளாமே. இரும்” என்றார்.

“நான் இருக்க வரவில்லை” என்றேன்.

“அப்போ எதற்காக வந்தாய்? என்று சூடாகவே கேட்டார்.

“நாற்பத்தைந்து ரூபாவுக்காக நட்பை இழக்க மாட்டேன். என்று சொல்லிவிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன்” என்று கூறிவிட்டு வெளியேறிவிட்டேன்.

இது நடந்து ஒரு கிழமையின் பின் ஆயிசா நிகழ்ச்சியை தங்களிடம் ஒப்படைக்குமாறு உதவி அமைச்சர் பணிப்புரை வழங்கியுள்ளதாகவும், ஒலிப்பதிவுக்கு ஆயத்தமாக வருமாறும் எனக்குச் செய்தி அனுப்பியிருந்தார்.

என் நிகழ்ச்சி தொடர்ந்தது.

முதல்வர் ஜனாப. ஏ. எல். ஏ. மஜீத் அவர்கள் இன்று எம்மிடையே இல்லை.

இருந்தாலும் அவர் நினைவு இன்று மட்டுமென்ன என்றுமே எம்மைவிட்டு அகல முடியாது. அவர் வெறுமனே காய்ந்த உள்ளம் கொண்ட அரசியல்வாதியல்ல.

பசுமையான இலக்கிய உள்ளம் கொண்ட இனத்தையும் மொழியையும் நேசித்த ஒரு ஜீவ ஆத்மா.

கிண்ணியாவில் 1961ம் ஆண்டு அவரோடு சேர்ந்து வெள்ளைமணல், மல்லிகைத்தீவு, சாம்பல்தீவு, குட்டிகரச்சு, மூதூர், திருகோணமலை என அலைந்து திரிந்ததை எண்ணி மகிழ்கின்றேன்.

அவர் ஆத்ம சாந்திக்காக இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

மூதூர் முதல்வரின் மகன் எனது மாணவன், என்னிடம் அரிச்சுவடி படித்தவர். தந்தையைப் போல தனயனும் இலக்கியப் பற்றுள்ளவனாக, மொழிப் பற்றுள்ளவனாக, சமூகப் பற்றுள்ளவனாக வர ஆசிக்கின்றேன்.

அங்கம் 25

நினைத்ததொன்று நடந்ததொன்று

“தானுண்டு தன் வேலையுண்டு” என்று கூறுவார்களே, அதைப்போல நானும் எனது வேலையும் என்று உரிய வேலைகளை மட்டும் செய்து கொண்டு ஒதுங்கி வாழ்ந்திருக்கலாம். அப்படி வாழ்வதென்பது எனது சபாவத்தைப் பொறுத்தவரை மிகக் கஷ்டமான காரியமாகப்பட்டது எனக்கு.

உதாரணமாக பாடசாலையில் அன்றாடக் கருமங்களை செய்துகொண்டு எல்லோரையும் போல நானும் பாடசாலை முடிந்த பின் எனது சொந்த வேலைகளைக் கவனித்திருக்கலாம். நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. என்னைப்போல் எனது மாணவர்களில் ஒரு சிலராயினும் எழுத்துலகில் பிரவேசித்துப் பிரகாசிக்கவேண்டுமென நினைத்தேன்.

அதற்கான களத்தினை அமைக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டேன்.

மாணவ மன்றத்தின் அனுசரணையோடு “விடிவெள்ளி” பத்திரிகையை ஆரம்பித்தேன். என்னுடன் எங்கள் பாடசாலை ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவரான சிறு கதை எழுத்தாளர் அஜுவாஹித் அவர்களும் ஒத்துழைத்தார்.

பத்திரிகையின் பொறுப்பாசிரியராக மாணவன் எம். எச். எம். ஜஹூப் என்பவரை வைத்துக்கொண்டு முழு வேலைகளையும் நாங்களே செய்து வந்தோம்.

பத்திரிகை “விடிவெள்ளி” வெளியீட்டு விழா 12. 03. 77ல் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

வெளியீட்டு விழா முடிவுற்றதும் பாடசாலைக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் விடிவெள்ளி பற்றிய கதையே எல்லோர் வாயிலும். பழைய மாணவர் பலர் பத்திரிகைக்கு ஆதரவு தர முன்வந்தனர்.

அதனால் பழைய மாணவர் பலர் என்னை அடிக்கடி வந்து சந்திக்கலாயினர்.

இரண்டாவது இதழ் வேலையை ஆரம்பித்தபோது, பாடசாலையில் பொருமைப் புகையொன்று கிளம்புவதை நான் அவதானித்தேன். இதற்கு ஒருசில ஆசிரியர்கள் எருவாக இருந்து தீ மூட்டுவதையும் என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

உப அதிபராக இருக்கும் நான் அதிபராக வர முயற்சிக்கின்றேன் என்ற புரளியை நாம் கொழும்பு இயக்கம் என்ற போலி இயக்கமொன்று முன்வைத்தது.

இவற்றையெல்லாம் நான் பொருட்படுத்தவில்லை.

இரண்டாவது இதழும் உலா வந்தது.

பொருமைத் தீ சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது. மூன்றாவது இதழ் வெளிவர பல தடைகளைத் தாண்டவேண்டியிருந்தது. தடைகளைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தபோது அலுப்பும் ஆயாசமும் ஏற்பட்டது.

என் மனச்சாட்சி “உனக்குத் தேவையில்லாத வேலை” என்று அடிக்கடி கூறியது.

எனது நண்பர்கள் சிலர் நீ கொழும்பு வந்த நோக்கத்தை விட்டு வேறெங்கோ போய்க் கொண்டிருக்கிறாய், கடைசியில் வெறுங் கையோடுதான் திரும்ப வேண்டி வரும் என்றனர்.

“படிப்பைப் பார். பத்திரிகை நடத்தப் பல பேர் இருக்கிறார்கள். வீண் சண்டையும் பிரச்சினையும் நமக் கெதற்கு” என்றார்கள் சிலர்.

மூன்றாவது இதழோடு நான் ஒதுங்கிக்கொண்டேன்.

நான்காவது இதழை வெளிக்கொணர நீ, நான் என்று ஆயிரம் பேர் முன்வந்தார்கள். ஆனால் நான்காவது இதழ் வெளிவரவே இல்லை.

வெளிவந்த மூன்று இதழ்களிலும் பாடசாலை மாணவர்கள் ஆக்கங்கள், பிரபலமான எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள், பேராசிரியர்களின் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என எத்தனையோ வகையான பல நல்ல ஆக்கங்கள் இடம்பெற்றன.

நான் நல்லது செய்ய நினைத்தேன். ஆனால் கடைசியில் நானே துன்பத்திற்குள்ளானேன். இதுபோல என் வாழ்க்கையில் எத்தனையோ சம்பவங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

நல்ல நோக்கோடு நான் பிரவேசிப்பேன், முடிவு எனக்கு மனவேதனையாக இருக்கும். உதாரணத்திற்கு

இதே காலப்பகுதியில் நடந்த வேறு ஒரு சம்பவத்தையும் இங்கு கூற விரும்புகின்றேன்.

நண்பர் அன்பு முகைதீன் அவர்களின் “நபிகள் வாழ்வில் நடந்த கதைகள்” நூல் வெளியீட்டு விழா கல்முனையில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. என்னையும் கலந்து கொள்ளுமாறு அன்பு அழைப்புக் கிடைத்தது. வேலைப் பளு காரணமாக கல்முனைக்குச் செல்லவும், வெளியீட்டு விழாவில் கலந்து கொள்ளவும் முடியவில்லை.

இதற்குப் பகரமாக கொழும்பிலே நூலுக்கு அறிமுக விழாவினை ஏற்பாடு செய்தேன்.

விழாவிலே எச். எம். பி. முகைதீன், பேராசிரியர் தனஞ்செயராஜசிங்கம் போன்றோர் கலந்து நூல் பற்றி உரையாற்றினர்.

ஜனாப். எச். எம். பி. முகைதீன் அவர்கள் பேசும் போது, நூலின் சிறப்புப் பற்றி வாயாரப் புகழ்ந்தார். கவிஞனுக்கு வாழ்த்துக் கூறினார்.

அடுத்துப் பேசிய பேராசிரியர் கலாநிதி தனஞ்செயராஜசிங்கம் அவர்கள் “இந்நூல் வீண் விரயமான வேலை” என்றார்.

என்னை தூக்கிவாரிப் போட்டது.

தொடர்ந்து அவர் பேசும்போது இந்நூலின் தலைப்பே பிழையென்றார். “நபிகள் வாழ்வில் நடந்த கதையல்ல, நடந்த சம்பவங்கள்” என்று வரவேண்டுமென்றார்.

“நூலாசிரியர் நூலுக்கு ‘நபிகள் வாழ்வில் நடந்த கதைகள்’ எனத் தலைப்பிட்டிருப்பது மாபெரிய தவறாகும்.

இதனை முஸ்லிம்கள் என்ன? நாங்களே பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டோம்” எனக் கூறிச் சபையிலே சலசலப் பினை ஏற்படுத்தினார்.

எனக்கு அசடு வழிந்தது.

மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள். கல்முனையல இருந்து அறிமுக விழாவிற் கு என்று அழைத்து வந்து, பேராசிரியரையும் பேச வைத்து நூலாசிரியரை அவமானப் படுத்தியதாக நினைக்கலாம் அல்லவா?

நினைப்பதென்ன கூட்டம் முடிந்தும் முடியாத நிலையிலேயே ஒரு சிலர் கதைத்ததாக என்னிடம் எனது தம்பி மருதூர் அலிக்கான் கூறியபோது நான் மிக்க மனவேதனைப்பட்டேன்.

குளிக்கப் போய் சேற்றைப் பூசிக்கொண்ட நிலை.

உண்மையில் இப்படியொன்றை கற்பனையில் கூட நான் நினைத்திருக்கவில்லை. பேராசிரியர் எனது மதிப்பிற்குரிய குரு மட்டுமல்ல, இருவருக்குமிடையே நெருக்கமான உறவு இருப்பதுவும் பலருக்குத் தெரியும். எனவே தான் பேராசிரியர் பேச்சு எனக்குத் தெரியாதிருக்க நியாயமில்லை என நியாயப்படுத்திக் கொள்ளவும் இடமிருந்தது.

இந்த இடத்தில் வாசகர்களாகிய நீங்கள் எனது நிலைப்பாட்டைக் கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பாருங்கள். தர்ம சங்கடம் அல்லவா? குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக் கொண்டேனல்லவா?

கூட்ட முடிவில் நண்பர் அன்பு முகைதீனின் அருகே சென்றேன்.

உங்களையும் உங்கள் மனத்தையும் எனக்கு நன்கு தெரியும். யார் எதைச் சொன்னாலும் நான் நம்ப

மாட்டேன் என்று உறுதியோடு கூறியது எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

பேராசிரியரைப் பார்த்தேன். “நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே” எனக் கூறியவாறு கூட்டத்தைவிட்டு வெளியேறினார்.

நான் இறைவனிடம் பாரம் சாட்டிவிட்டு ஆறுதல் அடைந்தேன்.

அங்கம் 26

பதியத்தளாவையில் ஒரு பாறாக்

வருடா வருடம் மார்ச் மாதம் கச்சதீவில் திருவிழா நடைபெறும்.

இத்திருவிழாவோடு சேர்த்துத்தான் கச்சதீவைப் பார்வையிடவேண்டுமே தவிர தனியே தீவைப் பார்வையிட முடியாது. காரணம் தீவில் பார்ப்பதற்கென்று ஒன்றுமில்லை.

தீவிலே ஒரேயொரு கிறிஸ்தவ கோயில்.
ஒரேயொரு கிணறு,
ஒரேயொரு தென்னை மரம்.
இது தவிர பல பற்றையான முட்செடிகள்.

பெரியதொரு பாடசாலையின் இடப்பரப்பினை யொத்த அளவு கொண்ட வெள்ளை மணற்றீவு.

இந்தியாவில் இருந்தும், இலங்கையில் இருந்தும் சாரி சாரியாக வந்திறங்கும் பக்தர்களும், பக்தர்கள்

அல்லாத ஆண்களும் பெண்களும், வியாபாரிகளும் தீவெங்கணும் காணப்படுவர்.

நான் முதலுதவிப் படையோடு சேர்ந்து கொண்டு கச்சிதவைப் பார்ப்பதற்காகவும், திருவிழாப் பக்தர்கட்கு சேவை செய்வதற்குமாகச் சென்றேன்.

ஒரு நாள் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கி, அடுத்த நாள் கச்சிதவிற்குச் செல்வதே எனது நோக்கம்.

இதன்படி ஒருநாள் முன்னமேயே யாழ்ப்பாணம் சென்றுவிட்டேன்.

யாழ் புகையிரத நிலையத்தில் இறங்கி மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களைத் தேடி கஸ்தூரியார் வீதிக்குச் சென்றேன். நண்பர் கொழும்பு சென்று விட்டதாக அறிந்து மீண்டும் புகையிரத நிலையத்திற்கே வந்து விட்டேன்.

புகையிரத நிலையத்தில் வாடகைக்கு அறையொன்றினை எடுத்து பெட்டி படுக்கைகளை வைத்து விட்டு வேறு ஒரு நண்பரைச் சந்திப்பதற்காக பஸ் தரிப்பு நிலையத்திற்குச் சென்றேன்.

அங்கு இளைஞர்கள் பலரைச் சந்தித்தேன்.

அவர்களிடம் எனது எழுத்தாள நண்பர்கள் பலரைப் பற்றி விசாரித்தேன். அவர்களுக்கு எந்தவொரு எழுத்தாளனைப் பற்றியும் தெரிந்திருக்கவில்லை. நான் கேட்பதை நிறுத்திக்கொண்டு பஸ் வரும்வரை அவர்களது பேச்சை; செவிமடுத்தேன். அவர்கள் பேச்செல்லாம் வெளிநாட்டில் வேலைசெய்யும் தங்களது நண்பர்களைப் பற்றியும், தாய்நாட்டில் உத்தியோகம் பார்க்கும் உறவினர்களைப் பற்றியும், என்ன படித்தால் எந்த நாட்டில் வேலைவாய்ப்பினைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும் என்பது

பற்றியும், இடையிடையே நல்ல சீதனத்தோடு திருமணம் செய்து கொண்ட சில நண்பர்களைப் பற்றியும், தாழ்ந்த குரலில் அரசியலைப் பற்றியுமே இருந்தது.

இலக்கியத்தைப் பற்றியோ, எழுத்தாளர்களைப் பற்றியோ அந்த இளைஞர்கள் எதுவுமே தெரிந்திருக்கவில்லை, தெரிந்திருக்க அக்கறைப்பட்டதாகவும் தெரியவில்லை.

ஒருநாள் கதையோடு கதையாக இச்சம்பவம் பற்றி எனது நண்பரும் தினகரன் ஆசிரியருமான திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் அவர்களிடம் கூறினேன். இதனையவர் ஏற்றுக்கொண்டது மட்டுமல்லாமல் இதற்கான காரணங்களையும் அவர் விளக்கினார்.

இலக்கியங்களைப் படைப்பதற்கும் படிப்பதற்குமான சூழ்நிலை யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லை எனக் கூறி வேதனைப்பட்டார்.

இயற்கையாகவே மட்டக்களப்பு பொருளாதாரச் செழிப்புமிக்கது. அதனால் படைக்கும் ஆற்றலும் அவர்களிடம் செழிப்புற்றிருக்கிறது என்றும் அவர் கூறினார். எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

இந்த உரையாடல் நடந்து ஒரு கிழமை கூட ஆகவில்லை. கண் திருஷ்டி பட்டதுபோல் மட்டக்களப்பு குருவளியால் பாதிக்கப்பட்டது.

24. 11. 78ல் மட்டக்களப்பு அதிலும் குறிப்பாக கல்முனைப் பகுதி குருவளியின் கோரப்பசிக்கு ஆளானது.

செய்தி கேட்டுப் பரபரப்போடு 25ந் திகதி காலை ஊர் செல்வதற்கு வெளிக்கிட்டேன். என்னுடன் மெளலவி ஏ. எல். எம். அபூசாவி அவர்களும், ஆசிரியர் யூ. எல். எம். இஸ்மாயில் அவர்களும் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

பிரயாணத்திற்கு எந்த வாகனமும் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. எங்களோடு சி. ரீ. பி. பஸ் சாரதி ஒரு வரும் சேர்ந்துகொண்டார்.

அவரது குடும்பம் குராவனியால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதியான மகா ஓயாவில் இருப்பதால் அவரும் அந்தரப் பட்டார். பிரயாணிகள் உண்டு, வாகனம் இல்லை.

கடைசியாக எங்களோடு சேர்ந்து கொண்ட பஸி சாரதி தான் ஒரு பஸ்ஸை எடுத்துச் செல்வதாகப் பொறுப் பேற்றார். கண்டி வரையும் தான் அந்த பஸ்ஸில் பிர யாணம் பண்ண முடிந்தது.

கண்டி பஸ்தரிப்பு நிலையமே குராவனியால் பாதிக்கப்பட்டு பல பஸ்கள் சேதத்திற்குள்ளாகி இருந்ததை நாங்கள் கண்டோம்.

மண் சரிந்தும், மரம் விழுந்தும் பாதை போக முடியாததாகிவிட்டது. பகல் பன்னிரண்டு மணி. கண்டியிலே பகலுணவை அருந்திவிட்டு நடக்க ஆரம்பித்தோம்.

எப்படியும் ஊர் போய்ச் சேர வேண்டுமென்ற அவா உந்த பாதையின் குறுக்கே கிடந்த பாரிய மரங்களுடே புகுந்து புறப்பட்டு மண் சரிவுகளைக்கடந்து மேடு பள்ளங்களைத் தாண்டி நடந்துகொண்டிருந்தோம்.

மூன்று இடங்களில் மரம் விழுந்து இறந்துகிடந்த மூன்று மனித சடலங்களைக் கண்டோம்.

பாதையில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போதே மரம் விழுந்து நசிந்து கிடக்கும் இரண்டு கார்களைப் பார்த்தோம்.

ஆனால் தேனீர் குடிப்பதற்குக்கூட ஒரு கடையை எங்களால் காண முடியவில்லை. மாலை மணி ஆறு. மகியங்கனையை அடைந்தோம். அங்கு தங்குவதற்கு வழியில்லை - வசதியுமில்லை.

பதியத்தளாவையைப் போய்ச் சேர்வோம் எனத் தீர்மானித்து நடக்க ஆரம்பித்தோம்.

இரவு எட்டு மணிக்கு பதியத்தளாவையை அடைந்தோம். இனி என்னை நடக்க முடியாத நிலை.

தாகம், பசி, களைப்பு, முக்கூட்டுத்தாக்கம். அழ வேண்டும் போல் இருந்தது எனக்கு.

கண்டியிலே வைத்துக் கல்முனை அடியோடு அழிந்து விட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அப்போதே அரையுயிர் போய்விட்டது.

நாய் தந்தையரும், மனைவி மக்களும், இருக்கிறார்களா, அழிந்துவிட்டார்களா என அறியும் ஆவலோடு புறப்பட்ட அரையுயிரும் இப்பொழுது அலுப்படைந்து விட்டது.

இன்னும் கொஞ்சம் நடந்தால் பள்ளிவாயல். அங்கு போய்த் தங்கி காலை வெளிக்கிடுவோம் என மொலவி ஆலோசனை கூறுகிறார். பள்ளியை நோக்கி நடக்கிறோம்.

எங்களை நோக்கி இருவர் டோச் வெளிச்சத்தோடு வருகிறார்கள்.

வந்தவர்கள் எங்கள் அருகே வந்து சிங்களத்தால் எங்கே போகிறீர்கள் எனக் கேட்டார்கள்.

நாங்கள் கொழும்பில் இருந்து வருகிறோம். கல்முனைக்குச் செல்லவேண்டும். இரவு தங்குவதற்கும் தொழுவதற்குமாக பள்ளிக்குச் செல்கிறோம் எனச் சிங்களத்தில். பதிலளித்தோம்.

வந்தவர்கள் தமிழில் கல்முனை அழிந்து விட்டதாகக் கதைக்கிறார்கள், காத்தான்குடியைப் பற்றி ஏதாயினும் கேள்விப்பட்டீர்களா? எனப்பதட்டத்தோடு கேட்டார்கள்.

தலைக்கு மேல் வெள்ளம். சாண்என்ன? முழும் என்ன?

என் மனம் கல்லாகிவிட்டது.

வாருங்கள் எங்கள் கடைக்குச் சென்று தேவர் அருந்தி ஆறுதல் பெறலாம் என அழைத்துச் சென்றார்கள்.

இருவரும் காத்தான்குடி, இங்கு கடை வைத்துள்ளார்கள் என்பதைச் சொல்லாமலே புரிந்து கொண்டோம்.

பெற்றோன்மெக்ஸ் லேட் எரிந்துகொண்டிருந்தது. அது ஒரு புடவைக் கடை. வெளிச்சத்தில் நான் என்னை மருதூர் ஏ. மஜீத் என அறிமுகப்படுத்தினேன்.

நீங்களா அது எனப் பாய்ந்து என்னைக் கட்டித் தழுவி நான் பதியத்தளாவை பாறாக் என்றார்.

துரிதமாக முன்னேறத் துடிக்கும் இளம் எழுத்தாளர் அவர்.

பதியத்தளாவை பாறாக் - கேள்விப்பட்ட பெயர்தான். இப்பொழுதுதான் சந்திப்பு.

வெளிச்சத்தில் எனது காலைப் பார்த்தேன். நீர்க்கொப்புளங்கள். பிய்த்து எடுத்தேன். நீர் வடிந்தது.

எங்கும் போக வேண்டாம், இங்கேயே இருங்கள் என்றார் பாறாக். வெந்நீர் வைத்துத் தருகிறேன், காலைக் கழுவுங்கள் என்றார்.

அவசர அவசரமாக சமைத்து முடித்தார்.

உண்ணத் தந்தார், உறங்க வைத்தார். எதுவும் என்னால் செய்ய முடியவில்லை.

பிள்ளைகளை நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டேன். பாறாக்கை நினைத்து ஆறுதல் அடைந்தேன்.

இலக்கியக்காரன் ஒருவனின் இனிய மனத்தினை தரிசித்து அவன் காலடியில் ஆறுதலடைந்து அடுத்த நாள் அதிகாலை நடக்கத் தொடங்கினோம்.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும் என்னைக் கண்ட எல்லோரும் அழுதார்கள். அழுவதற்கு உயிர்கள் இருந்ததே என எண்ணி ஆறுதல் அடைந்தேன்.

உயிர்ச் சேதம் எதுவும் எனக்கில்லை. பொருட் சேதம் மட்டும்தான்.

ஆனால் பதியத்தளாவை பாறாக்கின். உறவு இன்றும் நீடித்து நிலைக்கிறது.

அங்கம் 27

புரிந்துணர்வோடு கூடிய புரவலர்கள்

மண்டு, மனை, மனைவி, மக்கள், குரு - இவை யெல்லாம் அமைவது முன்வினைப்பயன் தலைவிதிப்படி என என் தகப்பனார் அடிக்கடி கூறுவார்.

மண்டு, என்பது இடம், மனையென்பது அந்த இடத்திலே கட்டப்படும் வீடு.

மனையென்பவள் அவ்வீட்டிலே வசிக்க வருபவள்.

மக்கள் அவளதும் அவளது கணவனதும்செல்வங்கள்.

குரு என்பது அவர்கட்குக் கிடைக்கும் அறிவு புகட்டும் ஆசான்.

உண்மையில் நான் பாக்கியம் பெற்றவன். இல்லா விட்டால், கலாநிதி எஸ். தனஞ்செயராஜசிங்கம், கலாநிதி ஆ. கந்தையா, கலாநிதி ஆ. சதாசிவம், கலாநிதி பூலோகசிங்கம், கலாநிதி கைலாசபதி, கலாநிதி திருமதி

தியாகராஜா போன்றோரிடம் தமிழை முறையாகக் கற்று தமிழில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்று நாலுபேர் மத்தியில் நல்ல பெயரோடு வாழ முடியுமா?

02. 03. 1979ல் எனது பரீட்சை முடிவு வெளியானதும் ஆறுதலோடு கொஞ்ச நேரமும் மிச்சமாகியது. அதனால் இலங்கையில் நடைபெற இருந்த நான்காவது அனைத்துலக இஸ்லாமிய தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டு வேலைகளில் கலாநிதி எம். எம். உவைஸ் அவர்களோடு சேர்ந்து ஒத்துழைத்தேன். இம்மாநாட்டுச் செலவினை கலாநிதி உவைஸ் அவர்களின் பெரு முயற்சியே ஈடு செய்தது எனலாம். இதனை வேறு ஒரு வகையாகக் கூறுவதாயின் உவைஸ் அவர்களின் இனத்தவர்களே ஏற்றுக்கொண்டார்கள் எனலாம்.

மாநாடு 29. 05. 1979ல் பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் ஆரம்பமாகியது.

மாநாடு 01. 06. 79 ஆகிய மூன்றாம் நாள். அருள் வாக்கி அப்துல் காதர் அரங்கிலே கவிஞர் புரட்சிக் கமால் அவர்களுடைய தலைமையில் கவியரங்கு ஒன்று நடைபெற்றது.

கவியரங்கிலே விசேட அதிதிகளான மணிவிளக்கு ஆசிரியர் ஆ. கா. அப்துல் சமத், பிறை ஆசிரியர் அப்துல் வகாப், செந்தாமரை ஆசிரியர் அப்துல் ஹமீத், தென்னகத்தின் மந்திரி ராஜா முகம்மத் போன்றோர் கலந்து கொண்டார்கள்.

“வள்ளல் நபியின் வழிகாட்டும் வாழ்வு” என்னும் தலைப்பில் பத்துக் கவிஞர்கள் கவி பாடினர்.

நான் கவியரங்கின் தொகுப்புரை வாசித்தேன்.

தொகுப்புரையை நான் கவிதையாகவே வாசித்தேன்.

அதுவும் உடனுக்குடன் சம்பவங்களை அவ்விடத்திலேயே வைத்துக் கவிதையாக்கி எழுதி வாசித்தபடியால் எல்லோரது பாராட்டையும் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. கவியரங்கின் முடிவிலே சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றிய மணிவிளக்காசிரியர் அ. கா. அப்துல் சமத் அவர்கள் என்னை வெகுவாகப் புகழ்ந்து பேசினார்.

பேசியதோடு மட்டும் நின்று கொள்ளாமல் இந்தியா போனதும் நான்காவது அனைத்துலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாடு மணிவிளக்கு சிறப்பு மலர் ஒன்றினை வெளியிட்டார். அம்மலரிலே மூன்றாம் நாள் நிகழ்ச்சியான கவியரங்கு பற்றி எழுதும் போது.

“கவியரங்கம் பண்டாரநாயகா சர்வதேச மாநாட்டு அம்பலத்தில் நடந்தது.”

“கவியரங்கின் இறுதியிலே மருதூர்க் கவிஞர் மஜீத் கருத்துரையையும் கவிதையாகவே பொழிந்தார்.”

ஒவ்வொரு கவிதை அடிக்கும் அவருக்குக் கிடைத்த கரவொலி அவரது திறமைக்கும் புலமைக்கும் எடுத்துக் காட்டாக விளங்கியது”

என எழுதியது எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

இவ்வளவு பெருமையைத் தேடித்தந்த இந்த மாநாட்டின் போது எனது பன்னீர் வாசம் பரவுகிறது சிறுகதைத் தொகுதியின் வெளியீட்டு வேலைகள் முடிந்திருந்தால் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பேன். அது இன்னும் எனக்குப் பெருமையைத் தேடித் தந்திருக்கும்.

மாநாடு முடிந்து மூன்று மாதங்களின் பின்னேயே பன்னீர் வாசத்தின் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றது?

ஆனால் மாநாட்டு வெளியீடான “பிறைப்பூக்கள்” தொகுப்பிலே எனது “பாலையிலே ஒரு பனித்துளி” சிறுகதை இடம்பெற்றது. இக்கதையை தென் இந்தியாவில் இருந்து வெளிவரும் “பசுங்கதிர்” மறுபிரசுரம் செய்தது.

19. 05. 1979ம் திகதி கொண்ட அப்பசுங்கதிரிலே எனது கதையோடு சேர்த்து பின்வருமாறும் எழுதப் பட்டிருந்தது.

“சிறுகதை புனைந்து வாசிப்பவர்களின் சிந்தனையைச் சிறகடிக்கச் செய்யும் சிறப்புச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களிலே சிறப்பான ஒரு இடத்தை வகிப்பவர் இலங்கை மருதூர் - ஏ - மஜீத்”

பசுங்கதிரிலே எழுதப்பட்ட இந்தப் பசுமையான வசனங்களையும் பசுங்கதிரினையும் அதன் ஆசிரியர் எம். கே. ஈ. மௌலானா அவர்களையும் என்றும் என் மனம் பசுமையாகவே நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்.

இஃது ஒருபுறமிருக்க எனது “பன்னீர் வாசம் பரவுகிறது” சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா 29. 09. 1979ல் ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலிலே ஜாம் ஜாம் என நடைபெற்றது. “கொழும்பு பல்லாக்கு லெப்பை” நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த சதக் ஹாஜியார் அவர்கள் முதல் பிரதியை ரூபா இரண்டாயிரம் அன்பளிப்புச் செய்து பெற்றுக்கொண்டார்.

அந்தக் கால கட்டத்தில் சதக் ஹாஜியார் அவர்கள் நூலுக்கு அன்பளிப்புச் செய்த தொகை இலங்கையில் சாதனையை ஏற்படுத்தியது.

இச்சாதனையை இதே ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலில் வைத்து எனது நண்பர் எஸ். எச். எம். ஜமீல் அவர்களின் “அறிஞர் அஸீஸ் அவர்களின் கல்விச் சிந்தனைகள்” எனும் நூலுக்கு 6000/- அன்பளிப்புச் செய்து நமீம் ஹாஜியார் அவர்கள் முறியடித்தார்.

முஸ்லிம் வள்ளல்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு இவ்வாறு எழுத்தாளர்கட்கு அன்பளிப்புச் செய்து நூல் வாங்கி ஆதரித்தால் அடுக்கடுக்காக ஆயிரம் நூலையும் வெளியிடலாம் என எனது நண்பர் அந்தனி ஜீவா அவர்கள் கூறியது எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது.

இதில் இன்னுமொரு விசேடம் என்னவெனில் ஜனாப். சதக் ஹாஜியார் அவர்கள் தனது பெயரை எந்த இடத்திலும் வெளியிடவேண்டாம், வெளியீட்டு விழா அழைப்பிதழில் முதல் பிரதிபெறுபவர் என்று கூட எனது பெயரைப் போடவேண்டாம் எனக் கண்டிப்பாக கேட்டுக் கொண்டார்.

அதனால் ஒரு இடத்திலும் அவர் பெயர் இடம் பெறவே இல்லை. இது எனக்கு என்னவோ பாரம்போல் இருந்தது. பத்து வருடங்களின் பின்னாகுதல் பாரத்தை இறக்கி வைக்கக் கிடைத்ததே என எண்ணும்போது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

நான் பணத்தைச் சம்பாதிக்காவிட்டாலும் நல்ல நண்பர்களைச் சம்பாதித்திருந்தேன் என்பதற்கு வெளியீட்டு விழா சான்று கூறியது. கடல்போல உள்ளம் கொண்ட ஏசியா றவல்ஸ் உரிமையாளர் அஸ்ரப் ஹமீதும் அவரது மனைவியாரும் இருக்க இடமின்றி ஹோட்டலின் ஒரு மூலையில் நின்று கொண்டு மின்னியதை எப்படி என்னால் மறக்கமுடியும். அத்தர்மஹால் அபுல் காசிம் ஹாஜியாரையும் அவரது கூட்டத்தாரையும் என்னால் எப்படி மறக்க முடியும்.

ஆனந்தத்தால் எனது தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. அதனால் நன்றிகூட என்னால் சரியாகக் கூறிக்கொள்ள முடியாது மேடையிலே சஞ்சலப்பட்டேன். தேம்பினேன்.

என்மனக் கண்முன் எனது தந்தையார் தோன்றினார்.

“பன்னீர் வாசத்தோடு என்

கண்ணீர் துளிகளையும் கலந்து இம்

மண்ணுலகை விட்டுப் பிரிந்த என்

இனிய தந்தைக்கு இந்நூல்

சமர்ப்பணம்”

எல்லோருக்கும் நன்றி எனக் கூறி முடித்துக்கொண்டேன்.

அங்கம் 28

பாராட்டும் பழிவாங்கலும்

குருநாகல் மாவட்டத்திலே “சியம்பலாகஸ் கொட்டுவ” என்றோர் இடமுண்டு. புளிய மரங்கள் அதிகமாக உள்ள இடம் என்பது இதன் பொருள் என்று எனது நண்பர் ஒருவர் சொன்னார்.

இங்கு மதினா மகா வித்தியாலயம் என்றொரு பாடசாலை இருக்கிறது. இம் மகாவித்தியாலயத்திற்கு எனது பல்கலைக்கழக நண்பர் ஏ. கே. எம். ஏ. சலாம் அவர்கள் அதிபராக இருந்தார்.

ஜனாப். சலாம் அவர்கள் எனது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அறிமுக விழாவொன்று ஏற்பாடு செய்தார். அவரோடு எனது நண்பர் ஈழத்து நூன் அவர்களும் சேர்ந்துகொண்டார்.

10. 02. 1980ல் விழாவிற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தபடியால் நான், நண்பர்கள் எஸ். எச். எம். ஜமீல் சில்லையூர் செல்வராஜன், அந்தனி ஜீவா ஆகியோர் சகிதம் கொழும்பில் இருந்து சியம்பலாகஸ்கொட்டுவ புறப்பட்டேன்.

குருநாகல் பஸ் நிலையத்தில் நாங்கள் இறங்கியதும் ஈழத்து நூனும் கோஷ்டியினரும் எங்களை மாலையிட்டு வரவேற்றார்கள்.

பஸ் நிலையமே திரண்டு எங்களைப் பார்த்தது. எனக்கு உடம்பெல்லாம் புல்லரித்தது.

குருநாகலில் இருந்து சியம்பலாகஸ்கொட்டுவ என்னும் இடத்திற்கு வேறு ஒரு பஸ்சில் பிரயாணம் புறப் பட்டோம்.

பிரயாணத்தின் போது மாலை இட்டு வர வேற்ற இடத்திற்கும் அறிமுக விழா நடைபெறும் இடத்திற்குமிடையே வெகுதூரம் உள்ளதை என்னால் உணர முடிந்தது. எங்களைக் கௌரவிப்பதற்காக இவ்வளவு தூரம் வந்துள்ளார்களே என ஜீவாவிடம் கூறியபோது "ஒருஎழுத்தாளனுக்குக்கிடைக்கக்கூடிய உச்சக்கௌரவம்" எனக் கூறினார்.

மதினா மகா வித்தியாலயம் போய்ச் சேர்ந்ததும் விருந்தென்றும் கூட்டமென்றும் விழாவென்றும் ஒரே அமர்க்களம்.

மனத்திற்கு ரம்மியமாக இருந்தது.

விழாவினை முடித்துக்கொண்டு பொல்காவலை வந்து சேர்ந்தபோது இரவு பன்னிரண்டு மணியாகிவிட்டது.

புகை வண்டியும் ஏதோ காரணத்தால் தாமதித்தே புறப்பட்டது. நாங்கள் கொழும்புக் கோட்டையை அடைந்தபோது இரவு மூன்று மணி.

நான் தெமட்டகொடைக்குப் போக வேண்டும்.

சில்லையூரன் திம்பிரிகசாய ரோட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும்.

ஜெமீல் அவர்கள் வெள்ளவத்தைக்குச் செல்ல வேண்டும்.

அந்தனி ஜீவா மஹிந்த பிளேசிற்குச் செல்லவேண்டும்

இரவு மூன்று மணிக்கு எப்படி? எங்கே? போவது விடியும் வரை இவ்விடத்திலேயே இருப்போம் என நான் ஆலோசனை கூறினேன்.

சில்லையூரன் நடந்தாயினும் நான் வீடுபோய்ச் சேரவேண்டும், மனைவியும் பிள்ளைகளும் என்ன நடந்ததோ என அந்தரப்படுவார்கள் என அவதிப்பட்டார்.

ஜீவாவையும் அழைத்துக்கொண்டு செல்லுமாறு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு நானும் ஜமீல் அவர்களும் புகையிரத நிலைய நீண்ட வாங்கிலே விடியும்வரை குந்திக்கொண்டிருந்தோம்.

எங்களைத் தவிர ஒரு குருவிகூட அங்கு காணப் படவில்லை.

இஃதே போன்றதொரு அனுபவம் எனக்கும் நண்பர் ஜமீல் அவர்களுக்கும் மன்னரிலும் ஏற்பட்டது.

நண்பர் ஜமீல் அவர்கள் இலங்கை வானொலி முஸ்லிம் சேவையில் "நாட்டார் பாடல்" பற்றிய ஒரு நிகழ்ச்சியினைத் தொகுத்தளித்து வந்தார்.

இந்நிகழ்ச்சிக்கான பாடல்களைச் சேகரிப்பதற்காக நானும் ஜமீல் அவர்களும், இலங்கை ஒலிபரப்புக்கூட்டுத் தாபனத்தைச் சேர்ந்த நண்பர் குத்தூஸ் அவர்களும் மன்னாருக்குப் பிரயாணமாகோம்.

எங்களை வரவேற்பதற்காக அதிகாலை நான்கு மணிக்கே மன்னார் புகையிரத நிலையத்திற்கு கலைவாதி கலில் வந்திருந்தார்.

நாங்கள் ஒலிப்பதிவுக்காக எருக்கலம்பிட்டி, தாரா புரம், வேப்பங்குளம், மறிச்சிக்கட்டி, பண்டாரவெளி, தலைமன்னார். மன்னார், மன்னார்ப்பாலம் போன்ற இடங்களுக்கெல்லாம் சென்றோம். எங்கெங்கு சென்றோமோ அங்கங்கெல்லாம் ஊரே திரண்டு எங்களை வரவேற்றது.

ஒவ்வொரு ஊரிலும் விருந்தோம்பல்.

ஆனால் போக்குவரத்து மட்டும் மிக மிகக் கஷ்டமாக இருந்தது. உழவு இயந்திரத்தின் பெட்டியிலே சாக்குகளை

நிரப்பி மெத்தையாக்கி அதிலே இருந்துகொள்வோம். மேடுபள்ளங்களில் பெட்டி விழுந்தெழும்பிச் செல்லும் போது நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் கட்டிப்பிடித்துச் சிரித்துக்கொள்வோம்.

இடையிடையே குத்தூஸ் “றெக்கோடிங் மெசீன் பத்திரம், றெக்கோடிங் மெசீன் பத்திரம்” என்று சொல்லிக் கொள்வார்.

எலும்புகளுக்கே உத்தரவாதமில்லாதபோது மெசீனுக்கு என்ன உத்தரவாதம் என நான் பகடி விடுவேன்.

ஜமீல் அவர்கள் “எதிரே வரும் கடையில் நிறுத்துங்கள், தேனீர் குடிப்போம்” என்பார். உண்மையில் தேனீருக்கான தரிப்பல்ல அது. எலும்பெல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்ப்பதற்கான தரிப்பு.

காலை 8.00 மணிக்கு மன்னூரில் இருந்து புறப்பட்டு மாலை 3.00 மணிக்கு மறிச்சிக்கட்டி போய்ச் சேர்ந்தோம்.

இது பஸ் பிரயாணம். இரவு அங்கு தங்கலும் ஒலிப்பதிவும். அடுத்த நாள் காலை 7.15க்கு ஒரு பஸ் அங்கிருந்து மன்னாருக்குப் புறப்படும். இதைத் தவறவிட்டால் அதற்கு அடுத்த நாள் காலை 7.15க்குத்தான் பஸ். ஒருநாளைக்கு ஒரு பஸ் என்பதனால் அதிகாலையிலேயே எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு சுமார் ஏழு மணியளவில் காலை உணவருந்திக்கொண்டிருந்தோம்.

பஸ் இரையும் சப்தம் கேட்டது. நான் ஜன்னலூடே தலையைப் போட்டுப் பார்த்தேன். பஸ்தான்.

“பஸ், பஸ்” என்று கத்தியவாறு பஸ்சை நோக்கி ஓடினேன்.

நண்பர் கலைவாதியும் “நிறுத்து, நிறுத்து” என்று கத்திக்கொண்டு என்னுடன் ஓடிவந்தார்.

பஸ் எங்களைத் தாண்டிச் சென்றுவிட்டது.

ரோட்டிலே ஏறி தூரத்திலே நின்றவர்களைப் பார்த்து பஸ்சை நிறுத்துமாறு கத்திச் சைகை செய்தோம். நல்லவேளையாக எதிரிலே நின்றவர்கள் பஸ்சை நிறுத்தி விட்டார்கள்.

ஜமீலும், குத்தூசும் கூட நின்றவர்களும் சாப்பிட்டது அரைவாசி சாப்பிட்டாதது அரைவாசி, உடுத்தது அரைவாசி உடுத்தாதது அரைவாசி உடுப்புப் பெட்டி, ஒலிப்பதிவுப் பெட்டி எல்லாவற்றையும் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவந்தார்கள். எல்லோரும் பஸ்ஸில் ஏறிக்கொண்டோம்.

மேல் மூச்சுக் கீழ் மூச்சு வாங்கியது.

பஸ் நடத்துனரைப் பார்த்து உங்களுக்கு நேரம் காலம் இல்லையா? எனக்கேட்டோம்.

நீங்கள் இப்படி இங்கு வந்திருப்பது எப்படி எங்களுக்குத் தெரியும்? வழக்கமாகப் பிரயாணம் பண்ணுவவர்கள் வந்துவிட்டார்கள். அதனால் வெளிக்கிட்டோம். புதிதாக யாரும் பிரயாணம் பண்ணுவதாயின் நேர காலத்தோடு வந்து சேர்ந்துவிடுவார்கள். இது என்ன வெள்ளக்காரண்ட நாடா டைமுக்கு வேலை செய்ய? என மிக ஆறுதலாகப் பதிலளித்தார்.

நாங்கள் பஸ்ஸிலேயே ஆடை அணிந்து அலங்காரம் செய்து கொண்டோம்.

ஆடை அணிந்தாலும் அணியாவிட்டாலும் பஸ்கிடைத்தது மனத்திற்கு மிக ஆறுதலாக இருந்தது.

இஃது இவ்வாறு இருக்க எனது பன்னீர் வாசம் இந்தியாவிலும் பரவ வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனத்திலே உதித்ததும் இது பற்றி எனது நண்பரும் எழுத்தாளரும் பத்திரிகையாளருமான ஜனாப். எம். கே. ஈ. மௌலானாவுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அத்தோடு

நூலென்றிணையும் அன்பளிப்பாக அவருக்கு அனுப்பி வைத்தேன். மௌலானா அவர்கள் உடன் பதில் எழுதியிருந்தார். அதில், “தமிழ் நாட்டின் தலைநகரில் பன்னீர் வாசம் பரவ ஏற்பாடு செய்துள்ளேன். வசதியான திகதியை அறிவிப்பதோடு உடன் பிரயாணம் புறப்பட்டு வரவும்” என எழுதியிருந்தார்.

பன்னீர் வாசத்தோடு நானும் எனது மனைவியும் இந்தியா புறப்பட்டோம். 29. 03. 80ல் இராமேஸ்வரத்தை அடைந்து, அடுத்தநாள் மெட்ரூஸ் மண்ணடி போய்ச் சேர்ந்தோம்.

01. 04. 80ல் எனது நூல் அறிமுக விழா மண்ணடியில் மௌலானா அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது.

விழாவிலே முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் பலரின் படைப்புக்கள் எனக்கு அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்டன.

கூட்டத்திலே பலரும் சுழத்து எழுத்தாளர்களின் நீண்டகாலக் குற்றச்சாட்டான ஒருவழிப் பாதை மருதூர் ஏ. மஜீத் அவர்களால் நீக்கப்பட்டு விட்டது.

பன்னீர் வாசம் பரவுகிறது நூல் இந்தியா இலங்கையின் இலக்கிய ஒருவழிப் பாதையை நீக்கியுள்ளது எனப் பேசினார்கள்.

இந்த அறிமுக விழா “நாங்கள் இஸ்லாமியர்கள்” என்ற உணர்வோடு பின்னிப் பிணைந்திருந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது.

உண்மையில் இஸ்லாமியன் எந்த நாட்டில் வாழ்ந்தாலும் அவன் வேறுநாட்டில் வாழும் ஒரு இஸ்லாமியனுக்குச் சகோதரனே. இந்த உணர்வு ஒவ்வொரு இஸ்லாமியனின் இரத்தத்தோடும் ஊறிவிட்ட உணர்வாக ஓடிக்கொண்டிருப்பதை என்னால் உணரமுடிந்தது.

ஒரு எழுத்தாளன் பத்திரிகைகளிலே எவ்வளவுதான் எழுதிக் குவித்தாலும் அவை நூலுருப்பெறும் பொழுதுதான் கனதியடைகின்றது — காத்திரமாகின்றது.

இந்த வகையில் நூல் வெளியீட்டாளர்களோடு எழுத்தாளர்கள் என்றுமே சேர்ந்து நிற்கவேண்டும்.

இஃதே வேளை எனது சிறுகதைத் தொகுதியான பன்னீர் வாசம் ஒருசில நண்பர்களை என்மீது பொருமைப்படவும் செய்துள்ளதென்பதை இங்கு கூறிவைக்காமல் இருக்கமுடியாது. உதாரணத்திற்கு ஒரு சில சம்பவம்.

எனது பன்னீர் வாசம் சிறுகதைத் தொகுதி சாஹித்திய மண்டலத்திற்கும் அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பற்றி வருடா வருடம் பத்திரிகைகளிலும் கூட்டங்களிலும் கூறப்படும் குறைபாடுகளையும் கண்டனங்களையும் பற்றி நான் அறிவேன்.

தகுதிக்கும் — தரத்திற்கும் அங்கு இடங்கிடைப்பது மிக மிக அபூர்வம் என்பதுவும் எனக்குத் தெரியும்.

இருந்தும் ஒருசில நண்பர்களின் தூண்டுதலினால் அனுப்பிவைத்தேன்.

எனது இரண்டு நண்பர்கள் அந்தச் சாஹித்திய மண்டலக் குழுவிலே அங்கம் வகிக்கிறார்கள் என்ற தைரியம் வேறு எனக்கிருந்தது.

சில நாட்களின் பின் நண்பர்களில் ஒருவர் என் னிடம் வந்து உனது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு மத்தியப் சகர்களால் நல்ல புள்ளி வழங்கப்பட்டுள்ளது. உனக்குப் பரிசு நிச்சயம் என்றார்.

எனக்குப் பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போன்று இருந்தது.

“சான்றேன் எனக் கேட்ட தாய்” என்ற குறளின் மனோ நிலை எனக்கு.

இது நடந்து இரண்டொரு வாரத்தின்பின் மற்ற நண்பர் வந்து உங்கள் தொகுதியின் பக்கங்கள் போதாமையினால் பரிசுக்குரிய தகுதியை இழந்துவிட்டது என்றார்.

என்னைத் தூக்கிவாரிப் போடவில்லை. காரணம் நான் எதிர்பார்த்ததுவே. சூடாக இரண்டொரு வார்த்தைகள்

அவரிடம் கதைக்கவேண்டும் போல் இருந்தது.

“பக்கங்களைக் கொண்டா கதையின் தரத்தை தீர்மானிக்கிறீர்கள்?”

“இதற்கு முன்னும் அப்படியா செய்தீர்கள்? புத்தகம் சாஸ்திரிய மண்டலப் போட்டிக்கு அனுப்பப் படுவதாயின் இத்தனை பக்கங்களுக்கு மேல் இருக்க வேண்டும் என்று விதியேதாயினும் உண்டா? பக்கங்கள் குறைவாக உள்ள புத்தகத்தை ஏன் மத்தியட்சகர்களின் பார்வைக்கனுப்பிப் புள்ளி போடவைத்தீர்கள்? எல்லாம் திட்டமிட்ட செயல்” எனக் கொட்டித்தீர்த்து விட்டேன்.

நண்பர் அசந்துபோனார்.

எனக்கு ஆற்றிலே ஓலை விடும் அந்தக்கால இலக்கிய நினைவு வந்தது.

புலவர்கள் தாங்கள் ஓலையில் எழுதிய இலக்கிய பாடல்களை ஓடும் ஆற்றிலே விடுவார்கள். அரசன் உட்பட அனைவரும் அதனைப் பார்த்து நிற்பார்கள்.

விட்ட ஓலைகள் ஆற்றோடு சேர்ந்து கொஞ்சத் தூரம் ஓடி அதன் பின் ஆற்றிலே ஆழ்ந்துவிடும்.

என்றே, எப்போதோ ஒரு ஓலை மட்டும் ஆற்றோட் டத்தை எதிர்த்து ஓடிவரும். அதனை எடுத்துப் பத்திர மாகக் கொண்டுசென்று அரச சபையிலே அரங்கேற்றிப் புலவனையும் கௌரவிப்பார்கள்.

ஆற்றிலே — கால ஓட்டமென்னும் ஆற்றிலே எனது நூலை விட்டுள்ளேன்.

பொருமைகளை எதிர்த்து — எதிர் நீச்சலடித்து மிதந்துவரும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

குறிப்பு: மறக்கமுடியாத என் இலக்கிய நினைவுகள் என்னும் இந்நூலை எனது மாணவரும் தியாகம், பிரார்த்தனை ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியருமான ஜனாப். எம். ஐ. எம். முசுமில் அவர்கள் தட்டச்சுச் செய்து தந்த போது இந்த அத்தியாயத்திலே இடம்பெறும் ஜனாப். ஏ. கே. எம். ஏ. சலாம் அவர்கள் அகால மரணமடைந்த செய்தியைச் கொள்ளார்.

கேட்டு வேதனையடைந்தேன்.

அவர் ஆத்ம சாந்திக்காக இறைவனைப் பிரார்த்தித் தேன்.

அங்கம் 29

உடுக்கை இழந்தவனுக்கு உதவினேன்

நண்பர் எஸ். முத்துமீரான் அவர்கள் என்னைப் பார்த்து நீ தைரியசாலி என்பார்.

சில வேளைகளில் நீ புத்திசாலி என்பார்.

இன்னும் சில வேளைகளில் நீ ஆரோக்கியசாலி என்பார்.

வேறு சில வேளைகளில் நீ பராக்கிரமசாலி என்பார்.

இவற்றிற்கெல்லாம் நான் உன்னை விடவா? எனச் சொல்லிக்கொள்வேன்.

கொழும்பில் இருவரும் — இலக்கிய உலகில் இணை பிரியாது செயல்பட்டோம்.

என்னைக் கேட்காது எதுவும் செய்யமாட்டார். நானும் அப்படியே.

சில வேளைகளில் முரண்படுவதுமுண்டு. அது நீடிப்ப தில்லை.

இருவரும் ஆளுக்காள் “உனக்குப் பைத்தியம்” எனச் சொல்லிக் கொள்வோம்.

இருவரும் “தினகரன்” பண்ணையில் வளர்ந்தவர்கள்.

இருவரும் எம். ஆர். பக்தர்கள்.

1981ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை ஊர் செல்வதற்காக நான் ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

கதவு தட்டும் சத்தத்தோடு மீராளின் சத்தமும் சேர்ந்து கேட்டது.

மீரான் உள்ளே வந்ததும் வராததுமாக “நீ ஊர் போவது உண்மையா?” என்றார்.

“ஆம், நீயும் வருகிறாயா?” என்றேன் நான்.

அதற்கு அவர் “நானும் போக முடியாது, நீயும் போக முடியாது” என்றார்.

என்ன விடயம் என்று கேட்டேன்.

இலங்கை வந்துள்ள கவிஞர் சாரணபாஸ்கரன் அவர்களுக்கு வரவேற்புக் கூட்டமொன்று ஆயத்தப்படுத்த வுள்ளேன். அதற்கு நீயும் கட்டாயம் நிற்கவும் வேண்டும் உதவி செய்யவும் வேண்டும். சாதாரண நேரமென்றால் நான் தனியே கூட்டத்தை நடத்தி முடித்துவிடுவேன். சாரணபாஸ்கரனுக்கு இங்கு எதிர்ப்பு இருக்கிறது. சாரணபாஸ்கரனின் யூசப்-சுலைஹா பச்ச ஆபாசம், குர்ஆனுக்கு முரணானது என ஜமாஅத்தே இஸ்லாம் இயக்கத்தினர் குரல் எழுப்பிக்கொண்டும் பத்திரிகைகளில் கண்டனம் தெரிவித்துக்கொண்டுமிருக்கிறார்கள்.

இன்று காலை இனம்தெரியாத இருவர் வந்து வரவேற்புக் கூட்டம் நடத்தக் கூடாது என்றும், நடத்

தினால் விபரீதமான விளைவுகளை எதிர்நோக்க வேண்டி வரும் என்றும் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

இந்தக் கட்டத்தில் எப்படி என்னைத் தனியே விட்டுவிட்டு நீ வீடு செல்ல முடியும்? உடுக்கை இழந்து நிற்கின்றேன் என்றார்.

திறந்த சூட்கேசை மூடிவிட்டு எழுந்திருக்கவில்லை. அதன் பக்கத்தில் தரையிலேயே இருந்தவாறு யோசித்தேன்.

மீரான் எனது கட்டிலில் இருந்தார். சில நிமிடங்கள் மௌனமாகவே ஓடி முடிந்தன.

சிறுகதையாசிரியர்கள் எழுதுவது போன்று மயான அமைதியல்ல, நிசப்தம். அவ்வளவுதான். மீரானே இதைக் கலைத்தார்.

“என்ன பேசாமலிருக்கிறாய்?” என்றார் மீரான்.

“கருத்து முரண்பாடு எனின் அவர்கள் கண்டனக் கூட்டம் ஒன்றினை ஒழுங்கு செய்யலாம். அதைவிடுத்து யாரோ ஒழுங்கு செய்யும் வரவேற்புக் கூட்டத்தைக் குழப்ப எத்தனிப்பது ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் எப்படித் தர்மமாகும்? இதனை அனுமதிக்க முடியாது” இஃதே வேளை உன்னைத் தனியே விட்டுவிட்டு ஊர் செல்லவும் முடியாது என்றேன்.

மீரான் சந்தோசத்தால் துள்ளி எழுந்தார்.

அவதிப்படாதே இரு, முள்ளை முள்ளால்தான் எடுக்க வேண்டும். நான் ஜமாஅத்தே இஸ்லாம் காரியால யத்திற்குச் சென்று எமது கருத்தைச் சொல்லிவிட்டு வருகிறேன். அவர்களும் எமது நண்பர்கள் தானே, ஏற்றால் ஏற்கட்டும், இல்லையேல் விட்டும். ஆனால் எமது கருத்தை அவர்களும் அறியவேண்டுமல்லவா? நான் போய்வருகிறேன்.

நீ கூட்டத்திற்கான மற்ற அலுவல்களைக் கவனி பின்னரம் இங்கு மீண்டும் சந்திப்போம் எனக் கூறியதும் மகிழ்ச்சியோடு விடைபெற்றார்.

வரவேற்புக் கூட்டம் குறிப்பிட்ட தினத்தில், குறிப்பிட்ட நேரத்தில் இனிதே முடிவுற்றது.

கூட்டம் முடிவுற்றுக் கலையும் போது இருவர் ஏதோ சத்தமிட்டுக்கொண்டு சென்றார்கள். நாங்கள் அதனைக் காதில் கூடப் போட்டுக்கொள்ளவில்லை.

இந்த வரவேற்புக் கூட்டத்தோடு சம்பந்தமுடைய மறக்கமுடியாத சில சம்பவங்களும் உண்டு. அவற்றில் ஒன்றையாயினும் இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமென நினைக்கின்றேன்.

கவிஞர் சாரணபாஸ்கரனைச் சுற்றி கொழும்பில் ஒரு பணக்கார வட்டமே இருந்தது.

ஐமா அத்தே இஸ்லாம் சாரணபாஸ்கரனின் யூசுப்-கலைஹா நூலுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்ததும் எல்லோரும் கப்பிப் என்று இருந்துவிட்டார்கள்.

இவர்கள் எவ்வளவு பணம் செலவு செய்வதற்கும் ஆயத்தம். ஆனால் இவர்கள் முன்னுக்காகி கூட்டம் போடவோ வரவேற்பளிக்கவோ ஆயத்தமில்லை.

யார் சரி ஒருவர் முன்னுக்காகி வரவேற்புக் கூட்டத்தை ஆயத்தப்படுத்தினாலும், கூட்டத்திற்கு பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்கள் கழித்தே நிலைமையைப் பார்த்து சமூகமளிக்க முன்வந்தனர்.

இந்தக் கூட்டத்தில் கைகொடுத்த மீரானுக்கு சாரணபாஸ்கரன் என்றும் நன்றிக் கடப்பாடுடையவர் என்பது எனது எண்ணமாகும். உண்மையில் மீரான் தைரியசாலிதான்.

அடுத்த நாள் நானும் மீரானும் கவிஞர் தங்கி இருந்த அறைக்குச் சென்றோம்.

கவிஞர் எங்களைக் கட்டித் தழுவி வரவேற்றார்.

“இலங்கையில் இலக்கியக்காரன் என்ன தனம் இல்லாவிட்டாலும் கொஞ்சம் சண்டித்தனமாயினும் கொண்டவரைய் இருக்கவேண்டும்” என்று கூறி வாய் விட்டுச் சிரித்துவிட்டு, கதையோடு கதையாக தினகரன் வாரமஞ்சரியில் எனது தொகுப்பான “கண் சிமிட்டிய நட்சத்திரங்கள்” தொகுப்பைப் படித்ததாகவும், அருமை யான—அழர்வமான பல விடயங்களோடு இலக்கியம் வைத்தியம் என்று பலப் பல விடயங்கள் அடங்கியுள்ளதாகவும், இப்படியான தொகுப்புக்களை எழுதுவது மிக மிகச் சிரமமான வேலையென்றும், தேனீயைப் போன்று உற்சாகமாக வாசிக்கும் பழக்கம் உடையவரால் மட்டுமே இதனைச் செய்யமுடியுமென்றும் கூறி என்னை உற்சாகப் படுத்தினார்.

உண்மையில் இது மிக மிகச் சிரமமான வேலையே.

இதற்காக நான் எனது நேரத்தில் பல மணித்தி யாலங்களைச் செலவு செய்துள்ளேன்.

ஞாயிறு காலே உணவருந்திவிட்டு பகலுணவைக் கையோடு எடுத்துக்கொண்டு காலே ஒன்பது மணிக் கெல்லாம் கொழும்பு பொது நூல் நிலையத்திற்குச் சென்று விடுவேன். கண்டதெல்லாவற்றையும் வாசித்து எனது மனது கொண்டதை மட்டும் எழுதிக்கொள்வேன். மாலை ஐந்து மணி வரை இது தொடரும்.

எழுதியவைகளை வீட்டிலே மீண்டும் வாசித்து “கண் சிமிட்டிய நட்சத்திர”த்திற்குப் பொருத்தமானதை மட்டும் திரும்ப எழுதிப் பிரசுரத்திற்கு அனுப்பி வைப்பேன்.

ஞாயிறு தவிர்ந்த ஏனைய நாட்களிலும் வாசித்து பொறுக்கி எடுக்கக் கிடைக்கும் இடங்களிலும் இந்த வேலை தொடரும்.

இத்தனை சிரமத்திற்கும் தினகரன் எனக்களித்த சன்மானம் ஒரு கிழமைக்கு மூப்பது ரூபா மட்டுமே.

ஆனால் பணத்தை விட கவிஞர் சாரணபாஸ்கரன் போன்றோரின் பாராட்டுப் பெரிதல்லவா? அதனால் மனம் இரம்மியமடைகின்றது.

பிரியும்போது கவிஞர் அவர்கள் எனக்கு “கவிஞர் திலகம் சாரணபாஸ்கரனாரின் கவிதைகள்” நூலொன்றைக் கையொப்பமிட்டு அன்பளிப்புச் செய்தார். அத்தோடு இந்தியா வந்தால் கட்டாயம் தன்னைச் சந்திக்குமாறும் அன்பழைப்பு விடுத்தார்.

இவரது அழைப்பினை நிறைவு செய்யும் நோக்கோடு 27. 06. 89ல் நானும் எனது மனைவியாரும் இந்தியா புறப் பட்டோம். கவிஞரின் கூத்தா நல்லூர் போகும் ஆசை உந்தித் தள்ள, ஓய்வெடுத்துச் செல்லும் நோக்கோடு மண்ணடி சென்று பசங்கதிர் ஆசிரியர் எம். கே. ஈ. மௌலானா அவர்களின் வீடு சென்றேன்.

அவரிடம் கதையோடு கதையாக கூத்தாநல்லூர் போகும் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தபோதுதான் கவிஞர் சாரணபாஸ்கரனார் இறையடி சேர்ந்து பல வருடங்களாகி விட்டதைச் சொன்னார்.

அத்தோடு எனது மற்றுமொரு விருப்பத்திற்குரிய எழுத்தாளர் ஆர். பி. எம். கனி அவர்களும் இறையடி சேர்ந்துவிட்டார் என்ற செய்தியும் கிடைத்தது. சென்னை மண்ணடியைத் தவிர வேறு எங்கும் போவதில்லை எனத் தீர்மானித்து மௌலானா அவர்களோடு காலத்தைக் கழித்துவிட்டு 09. 07. 89ல் தாய்நாடு திரும்பினேன்.

அங்கம் 30

கிஸ்ஸாவும் மசாலாவும்

உலகில் 100 கோடி முஸ்லிம்கள் வாழ்வதாகப் புள்ளிவிபரங்கள் கூறுகின்றன.

இவற்றிலே நாற்பது கோடி முஸ்லிம்கள் சிறு பான்மையினராக வாழ்கின்றனர்.

இந்த நாற்பது கோடி முஸ்லிம்களுள் இலங்கையில் வாழ்கின்ற தமிழ்ப் பேசும் முஸ்லிம்களும் அடங்குவர்.

இலங்கையிலே வாழ்கின்ற எம்க்கு தமிழ் தாய் மொழியாக அமைந்தது போன்று உலகின் பல பாகங்களிலும் சிறுபான்மையினராக வாழும் இந்த நாற்பது கோடி முஸ்லிம்களுக்கும் அந்த அந்த நாட்டின் மொழிகள் தாய் மொழியாக அமைந்துள்ளதை நாம் அவதானிக்க முடியும்.

அத்தோடு இந்தச் சிறுபான்மை முஸ்லிம்கள் தங்களின் தாய் மொழியிலே இலக்கியங்களைப் படைத்து அந்த மொழிக்கு தொண்டு செய்துள்ள அதே வேளை, தங்களுக்கே உரித்தான முஸ்லிம் இலக்கிய உலகின் இலக்கிய வடிவங்களில் இலக்கியங்களை ஆக்கவும் தயங்கவில்லை.

உதாரணமாக இலங்கையிலும் தென் இந்தியாவிலும் வாழ்கின்ற தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட முஸ்லிம்கள் தமிழில் தமிழ் இலக்கிய வடிவங்களில் முஸ்லிம்கள்

கியங்களை ஆக்கியதோடு மட்டுமல்லாமல் தங்களின் பரந்துபட்ட பெரும்பான்மையினராக வாழ்கின்ற முஸ்லிம் களின் இலக்கிய வடிவங்களான நாமா, மசாலா, கிஸ்ஸா படைப்போர், முறாஜாத்துப் போன்ற இலக்கிய வடிவங்களில் இலக்கியங்களைப் படைக்கவும் தவறவில்லை.

இந்தச் சரித்திரம் பற்றியோ, இந்த இலக்கிய வடிவங்கள் பற்றியோ எழுது இனிய தலைமுறையினருக்கும் பொது மக்களுக்கும் அக்கறையில்லாதிருப்பதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

இந்த நிலைனைப் போக்குவதற்கு நினைத்த நான் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் முஸ்லிம் சேவையில் 1982ம் ஆண்டு “இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய வடிவங்கள்” என்னும் நிகழ்ச்சியொன்றினைத் தொகுத்தளித்தேன்.

பழைய இலக்கிய வடிவங்களான நாமா, கிஸ்ஸா, மசாலா படைப்போர் முறாஜாத்து என்று பேச்சு எடுத்தாலே வாடுவையை மூடிவிடும் போக்கினையும் நான் ஏற்கனவே அவதானித்த அனுபவமும் உண்டு.

யாருக்காக இந்த நிகழ்ச்சியை செய்கின்றோமோ அவர்கள் இந்த நிகழ்ச்சியைக் கேட்காவிட்டால் இந்த நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்தளிப்பதன் நோக்கம் பூரணமாக நிறைவேறாது என்பதனையும் நான் அறிவேன். எனவே இந்நிகழ்ச்சியினைக் கவர்ச்சியாக்கி எல்லோரும் கேட்கும் வண்ணம் செய்யும் பாரிய பொறுப்பு எனக்கிருப்பதாக உணர்ந்த அதே வேளை இந்த இலக்கியங்களை அக்கால இலக்கிய கர்த்தாக்கள் எவ்வாறு ஜனரஞ்சகமாக்கினார்கள் என்பதனையும் உணர்ந்து அதே வழியில் வாடுவையிலும் அறிமுகம் செய்ய முடிவெடுத்தேன்.

நன்றாகப் பாடவும் றபான் அடிக்கவும் கூடிய பக்கீர் மாரைத் தேடி அலைந்து கண்டுபிடித்து அவர்களோடு சேர்ந்து நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்து வீட்டிலே ஒத்திகை

பார்த்து, அவர்களை வாடுவையிலே நிறையத்திற்கு அழைத்து வந்து, ஒலிப்பதிவு செய்து, நிகழ்ச்சிகளை வாரம் ஒரு முறை குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு ஒலிபரப்பினேன்.

நிகழ்ச்சி ஒலிபரப்பப்படும்போது ஊரில் உள்ள எல்லா வாடுவையிப் பெட்டிகளும் திறக்கப்பட்டு ஊடுவையிலும் றபான் சத்தம் காதைப் பிளப்பதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

நிகழ்ச்சியின் விபரம் தெரியாத மூதாட்டிகள் கூட “இன்று பக்கீர் பைத்திருக்கிறதல்லவா? இன்னும் ரேடியோவைத் திறக்கவில்லையா?” எனக் கேட்பதை என் காதால் கேட்டு ஆனந்தப்பட்டேன். இந்நிகழ்ச்சியினை கிழமை தோறும் ஒரு வருடம் தொடர்ந்து நடத்தினேன்.

இந்நிகழ்ச்சியை நடத்தியபோது சில உண்மைகளை என்னால் உணர முடிந்தது.

எவ்வளவு கசப்பான மருந்தையும் இனிப்பினால் மூடிக்கொடுத்துவிடுவது போல கவர்ச்சியில்லாத விடயங்களைக் கவர்ச்சியாக்கி—மக்கள் மத்தியிலே பிரபலமடையச் செய்து விடலாம். இதற்குக் கொஞ்சம் சிரமப்பட வேண்டும், அவ்வளவுதான்.

இஃதே வேளை இந்த நிகழ்ச்சி இலங்கை மக்கள் மத்தியிலே பிரபலமானது மட்டுமல்லாமல் தென் இந்தியாவிலும் மிகப்பிரபலமடைந்து நான் தோறும் பாராட்டுக் கடிதங்கள் வந்துகொண்டே இருந்தன.

இது எங்கள் மத்தியிலே இருந்த கலைஞர்களிடையே யும், எழுத்தாளர்களிடேயும் பொருமைத் தீயை வளர்த்துவிட ஏதுவாயிற்று. அதனால், இப்படிப்பட்ட இலக்கியங்கள் இஸ்லாக்கிற்கு முரணானவை என்றார்கள் ஒரு சிலர்.

இவை இலக்கியங்களில், பாவா பாட்டுக்கள் என்றார்கள் வேறு சிலர்.

வீட்டிற்கு வீடு றபான் தட்டி பிச்சை எடுக்கும் பக்கீர் கூட்டம் வாறெலிக்குள்ளும் புகுந்துவிட்டார்களா? என்று கேட்டார்கள் இன்னும் சிலர்.

எதிர்ப்புக் கூடக் கூட நிகழ்ச்சி மேலும் பிரபலமாகியது கண்டு நான் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

இஃது இவ்வாறிருக்க “இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய வடிவங்கள்” என்னும் இந்த நிகழ்ச்சியினைத் தொகுத்தளிப்பதற்கு ஒத்திகை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில், தன்னிச்சையாக சில சந்தர்ப்பங்களில் ஜனாபர்களான ஏ. பற்றுத்தீன் பாவா, ஏ. ஜமால்தீன் பாவா ஆகிய இருவரும் றபானை அடிக்கின்றபோது அதி அற்புதமான சில ஒலிகளை எழுப்பி என்னை அதிசயிக்கவும், ஆச்சரியப்படவும் செய்தார்கள்.

இவர்களிடம் றபான் அடிப்பதில் பரம்பரை பரம்பரையாகச் சில நுட்பங்கள் கையாளப்பட்டு வருவதையும் நான் உணர்ந்தேன்.

அதனால் “றபான் இசைக் கலைஞர்கள்” என்னும் ஒரு நிகழ்ச்சியை தொகுத்தளித்தாலென்ன என்ற ஒரு எண்ணம் என் மனத்தில் தோன்றியது.

இந்த எண்ணத்தைச் செயலாக்க நினைத்து அதற்குரிய ஏற்பாடுகளில் இறங்கினேன்.

இனிமையான குரலும், றபான் அடிப்பதில் நுட்பமான பல திறமைகளும் கொண்ட ஜனாபர்களான பற்றுத்தீன் பாவா, ஜமால்தீன் பாவா ஆகிய இருவரோடு காதர் பாவா, இஸ்மாயில் பாவா ஆகிய இரு திறமை

சாலிகளையும் சேர்த்து அரை மணித்தியால நிகழ்ச்சி யொன்றினைத் தயாரித்தேன்.

ரூபவாஹினியும் ஆரம்பித்த புதிது, அதில் எனது நண்பர் பி. விக்னேஸ்வரன் “கலை அரங்கம்” நிகழ்ச்சியினைத் தொகுத்தளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவரிடம் நான் ஒளிப்பதிவு செய்திருந்த “றபான் இசைக் கலை நிகழ்ச்சி”யினை போட்டுக் காட்டினேன்.

ஆச்சரியமும் சந்தோசமும் அடைந்த அவர் அதனை கலை அரங்கத்தில் ஒளிபரப்ப ஏற்பாடு செய்தார்.

நானும் நான்கு பக்கீர்மார்களும் ரூபவாஹினிக்குச் சென்றோம்.

ஒளிபரப்பிற்கான ஒத்திகை நிகழ்ச்சிப் படப்பிடிப்பின் போது நானும் நண்பர் பி. விக்னேஸ்வரன் அவர்களும் அவரது உதவியாளர் எஸ். விஸ்வநாதன் அவர்களும் பட்ட கஷ்டத்திற்கு அளவேயில்லை.

மேக்கப் செய்து கொண்டு ஒளிப்பதிவு அறைக்குச் சென்று ஒளிப்பதிவை ஆரம்பித்தபோது பக்கீர்மாருக்கு வியர்த்துக்கொட்டியது. அதனால் அவர்கள் தோளிலே கிடந்த சால்வையால் முகத்தைத் துடைத்துவிட்டார்கள். அதனால் மேக்கப் கலைந்து முகத்தில் மேக்கப் தொட்டம் தொட்டமாகக் காணப்பட்டு முகம் அசிக்கமாகத்தெரிந்தது அதனால் மீண்டுமொரு முறை மேக்கப் செய்யவேண்டியேற்பட்டுவிட்டது.

சில வேளைகளில் குனிந்துகொண்டு பாடுவார்கள். இதனைத் தவிர்க்க நினைத்து நிமிர்ந்து இருக்குமாறு சமிக்கை செய்தால் மிகக் கூடுதலாக நிமிர்ந்து இருப்பார்கள். இதனைத் தவிர்க்க சமிக்கை செய்தால் மீண்டும் குனிந்து விடுவார்கள். காலை ஒன்பது மணிக்கு ஆரம்பித்த ஒளிப்பதிவு, முடியும்போது மாலை ஏழு மணியாகிவிட்டது. இதற்கு நேரக் கட்டுப்பாடு, கமராத் தட்டுப்பாடு, நுட்பவியலாளர் தட்டுப்பாடு என்று எத்தனையோ தட்டுப்பாடுகள்.

இத்தனைக்கும் ஈடுகொடுத்து நண்பர் பி. விக்கனேஸ் வரன் ஒளிப்பதிவை மிகத்திறமையாகச் செய்துமுடித்தார்.

ஒளிப்பதிவின்போது இடையிலே தற்செயலாக வந்த நண்பர் சில்லையூர் செல்வராஜன் அவர்கள், கன நேரம் தன்னை மறந்த நிலையில் நிகழ்ச்சியை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒளிப்பதிவு முடிவுற்றபோது சில்லையூரணப்பார்த்து “எப்படி இருக்கிறது?” என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவர் “இவர்களை நான் பிச்சைக்காரர்கள் என நினைத்திருந்தேன், அற்புதமான கலைஞர்கள் இவர்கள். எவ்வளவு நுட்பமாக அடிக்கிறார்கள்” என்றார்.

எனக்கு உள்ளம் குளிர்ந்தது. றபான் இசைக் கலைஞர்கள் என்னும் இந்நிகழ்ச்சி 03, 06, 82ல் ஒளிபரப்பப்பட்டது.

இதனைப் பார்ப்பதற்கு நானும் எனது குடும்பமும் எனது நண்பர்களும் எனது வீட்டிலே டெலிவிசனை பெரிய தொரு மேசையிலே தூக்கி வைத்து தியேட்டரிலே படம்

பார்ப்பதற்கு கூடியிருந்தது போன்று கூடியிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்.

எனது நிகழ்ச்சி தொடங்க இன்னும் ஐந்து நிமிடம் மட்டுமே இருந்தது.

எனக்கென்றால் ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை.

இடையிடையே நண்பர்களைப் பார்த்து ரூபவாஹினியில் நிகழ்ச்சி செய்த முதல் முஸ்லிம் என்ற பெருமை என்னையே சாரும் எனக்கூறிக் கொண்டேன்.

இன்னும் மூன்று நிமிடங்கள் இருக்கும்போது மின்சாரம் போய்விட்டது.

சற்று நேரத்தால் வரும் என்று எதிர்பார்த்தோம்.

பத்து நிமிடங்களாகியும் போன மின்சாரம் வரவேயில்லை.

என் மனோநிலை எப்படி இருக்கும் என்பதை நீங்களே சற்று கற்பனைசெய்து பாருங்கள்.

இருபது நிமிடங்களாகியும் வெளிச்சம் வரவேயில்லை.

நிகழ்ச்சி முடிய இன்னும் மூன்று நிமிடங்கள் மட்டுமே.

“வெளிச்சம்” பளிர்ரன்றது.

ரூபவாஹினியில் விக்கனேஸ்வரன் நிகழ்ச்சியைமுடித்து வைத்தார்.

இலங்கையின் பல பாகங்களில் இருந்து நண்பர்கள் நிகழ்ச்சி பற்றிப் பாராட்டி கடிதம் எழுதினார்கள்.

நான் தனித்தனியே நண்பர்களுக்குக் கடிதம் எழுதவில்லை, மறக்கமுடியாத என் இலக்கிய நினைவுகளை மொத்தமாக இங்கு எழுதியுள்ளேன்.

இதனை நன்றிக் கடிதங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளுமாறும் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

அங்கம் 31

அம்பலத்தில் ஆடுகளும்

என் ஊர் மீது எனக்கு சொல்லமுடியாத—ஆழமான பற்று மட்டுமல்ல, இந்தலூரின் பழம் பெருமைகளையும் கலை கலாச்சாரங்களையும் உலகிற்கு எடுத்துக் காட்ட வேண்டுமென்ற அவாவும் அதிகம்.

அதனால் உந்தப்பட்டு சில முயற்சிகளில் இறங்கினேன்.

இந்த முயற்சியினைச் செயற்படுத்த 1983ம் ஆண்டு பொருத்தமான ஆண்டாகவும் எனக்குப் பட்டது.

காரணம் கொழும்பிலே வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாக எனக்கு உத்தியோக உயர்வு கிடைத்தது நல்லதொரு சூழ்நிலையாகக் கருதினேன்.

எனது தம்பிமாரையும் நண்பர்களையும் அழைத்து இதுபற்றி எடுத்துக் கூறினேன். “கிழக்கு வெளிக்கிறது” நிகழ்ச்சி உருவாகியது.

இந்நிகழ்ச்சி மூலம், எமது ஊரில் அதாவது மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் கலை, கலாச்சார நிகழ்ச்சிகளான பொல்லடி, சிலம்படி, குாவை, தாலாட்டு,

கிராமியப் பாட்டு, ஆராத்தி, றபான் இசை, வாள் வீச்சு போன்றவற்றை மற்றவர்களும் அறியச் செய்யலாம் என்பது எனது எண்ணமாகும்.

எண்ணப்படி “கிழக்கு வெளிக்கிறது” நிகழ்ச்சி கொழும்பு டவர் மண்டபத்தில் 21. 05. 1983ல் ஜாம் ஜாம் என அரங்கேறியது.

பிரதம அதிதியாக கொழும்பு முஸ்லிம் லேடஸ் கல்லூரியின் அதிபர் திருமதி ஜெனீமா இஸ்மாயில் கலந்து சிறப்பித்தார்.

இவர் எங்களுரில் பிறந்தவர் என்பதினால் நிகழ்ச்சி இன்னும் சிறப்பாகியது.

டவர் மண்டபம் இரசிகர்களால் நிரம்பி வழிந்தது.

ஆனால் அடுத்த நாள் கணக்குப் பார்த்தபோது கையைக் கடித்தது. இதற்குப் பல காரணங்கள். இக் காரணங்களைத் தவிர்த்துக் கொண்டால் பொருளாதார ரீதியாகவும் வெற்றிபெறலாம் என ஏகமனதாகத் தீர்மானித்தோம்.

மீண்டுமொரு முறை மேடையேற்றினால் அனுபவம் ஆசானாக நிற்கும், வெற்றியும் பெறலாம் என முடிவெடுத்து ஆயத்தம் செய்தோம்.

இடையிலே ஜூலை இனக்கலவரம். தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. ஊருக்கே வந்துவிட்டேன்.

எனது தம்பி மருதூர் ஏ. ஹசனும் எனது மகன் றிஸ்மி மஜீதும் மைத்துனர் எம்.சீ.ஏ.மாஹிரும் கொழும்பு டவர் மண்டபத்திலே 07. 06. 1989ல் “அப்பா இல்லாத ஊரில்” நாடகத்தினை இரண்டாவது தடவையாக மேடை

யேற்றப் போவதாகவும், என்னை அதிதிகளில் ஒருவராக வந்து கலந்துகொள்ளுமாறும் அழைப்பு அனுப்பியிருந்தார்கள்.

போகவும் கலந்துகொள்ளவும் முடியவில்லை.

நான் ஊரிலே இருந்து கொண்டு “கிழக்குச் சரிகிறது” அல்லது “கிழக்கு எரிகிறது” என்றொரு நாடகத்தை எழுதலாமா என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

ஏராளமான இலக்கிய நினைவுகளோடு இதுவுமொரு நினைவு. என்ன செய்ய?

நான் மட்டும் தனியே அறையில் ஆடி ஆரம்பித்தேன். இன்று எனது மகனும் தம்பிமாரும் அம்பலத்தில் ஆடுகிறார்கள்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் எனது குடும்பமே கலை, இலக்கிய அம்பலத்தில் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இனிமேல்தான் மறக்கமுடியாத இலக்கிய நினைவுகள் அடுக்கடுக்காக வரும் என எதிர்பார்த்து இந்த முப்பது வருட இலக்கிய நினைவுகளை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளக் கிடைத்தமையையிட்டு மகிழ்ச்சியோடு நன்றி கூறி விடைபெறுகின்றேன்.

நன்றி.

இந்நூலின் கடைசிப் பக்கம்

“வானத்தின் நிலவு
வண்ணமலர்,
ஏனத்தின் சாரம்
இன்னமுது,
மோனத்தின் கனவு
முகிழாது,
நூனத்தின் ஒளியே
அதுவாகும்.”

வேறு ஒரு நூலின் முதற் பக்கம்